

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

ФАНТАСТИКА

Едно сказание за мът

90

СТЕН

ЧОВЕКЪТ ОТ ДЪНОТО СИ ОСТАВАШЕ НА ВУЛКАН ЗАВИНАГИ. НО НЕ И СТЕН!

АЛЪН КОЛ & КРИС БЪНЧ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Алън Кол, Крис Бънч

Стен

Посвещава се
на Джейсън и Алиса,
и на покойния Робърт Уили

ПЪРВА КНИГА ВУЛКАН

Глава 1

В Реда смъртта настъпваше тихо.

Скафандърът вонеше. Техът, напъхан в него, надникна през одраскания порт към тръбата, която обгръщаше увеселителния купол, и избълва низ от проклетия, които спокойно можеха да съдерат кожата на най-здравата търговска космическа фрегата.

Това, което му се искаше най-много от всичко на света, бе голяма, добре изстудена бутилка наркобира, с която да убие блъскащия като барабан в мозъка му сношен махмурлук. А онова, за което със сигурност знаеше, че не иска, бе да виси извън Вулкан, зяпнал към едносантиметровата сплав на тръбата, която упорито отказваше да се слепи.

Прилепи вакууматорите към кожата, нагласи по усет стегата на пръстена и подхвана нова серия ругатни, адресирани този път към собствения му шеф и всичките миризливи мигрита, които в този момент се забавляваха само на метър, и всъщност на цял свят разстояние от него.

Свърши. Освободи вакууматорите и плесна бутона, активиращ миниатюрния двигател на скафандъра. Не само че шефът му беше скапаян, при това бивш джойбой, ами сега щяха да го лепнат за първите шест обиколки. Техникът накара безтегловния си мозък да млъкне и се понесе вцепенен, гласнат от малката ракетна дюза на двигателя, към изходния люк.

Разбира се, не пристегна пръстена както трябва. Ако през тръбата не преминаваше флуорин под високо налягане, този пропуск щеше да е без никакво значение.

Пренатовареният фитнес се пропука и суровият флуорин бавно започна да си пробива път през него, изтичайки в първите няколко секунди безвредно в открития космос. Но след като пробойната започна да се разширява, потокът завря срещу външната обвивка на Реда, проникна през izolацията и после към вътрешната обвивка.

Отначало дупката беше с размери на карфица. Първоначалното спадане на налягането в купола не бе достатъчно дори за да стресне някого

пред мониторите високо горе в контролната капсула на Реда.

Реда по нищо не се отличаваше от който и да е квартал с червени фенери из милионите първопроходни планети – джойбои и джойгърли на Компанията щъкаха сред тълпи мигрита и търсеха трескаво поредния неквалифициран мигрант, в чиято карта все още е останал някой и друг непохарчен кредит.

Игралните компютри в дълги редици подсвиркваха предизвикателно към минаващите покрай тях бачкатори и издаваха тънък машинен кикот, щом поредната марка се засмучеше в слотовете им след поредно залагане.

Реда бе осигуреният от Компанията център за забавления, изпълнен в духа на „най-съкровенията желаниа“ на мигритата. „Щастливото мигри е забавляващо се мигри“, бе заявил преди време един от психолозите на Компанията. Не бе добавил – а и нямаше нужда, – че забавляващите се мигрита са същевременно тези, които си харчат кредитите, при това по принипа на червено. Всяка загуба означаваше нови часове труд, добавени към заработка ги трудов контракт.

Поради което, въпреки музиката и смеховете, в Реда цареше мрачна и сива потиснатост.

Двойка социопатрули с бичи вратове се шляеше пред входа на Реда. По-старият кимна към тримата нахакани мигрита, които тръгваха от един пулт за залагания към следващия, и каза на партньора си:

– Ако ще ми се шашкаш всеки път, щом някой те погледне, много скоро на някой от тези мигрита ще му се доще да разбере к'во ще правиш, ако вземат, че наистина ти такват таковата.

Новакът стажант нервно пипна зашеметяващата си палка.

– Пък аз бих искал да им покажа.

По-старият въздъхна и се втренчи в дъното на коридора.

– Ох-ох. Ето ти беля.

Партньорът му само дето не изскочи от униформата си.

– Къде? Къде?

По-старият му посочи. От транспортната лента слезе и се запъти към Реда Амос Стен. Младокът понечи да се разсмее при вида на ниското мигри на средна възраст, но веднага забеляза възлите на мускулите, спускащи се от врата на Амос. Както и яките му китки, и тежките като чукове юмруци.

А после старият въздъхна облекчено, и се облегна на стената.

– Всичко е наред, момче. Повел си е домочадието.

Жена с уморено лице и две деца слязоха от лентата и се забързаха след Амос.

– Какво искаш да кажеш, по дяволите? – промърмори младокът. – Тоя дребосък изобщо не ми изглежда толкова страшен.

– Не познаваш Амос. Ако го познаваше, щеше да се нашораш – особено ако Амос е излязъл да се поразгъпче за малка патаклама, само колкото да си оправи настроението.

Четири мигрита опряха длани в малките бели правоъгълници върху пропускателния плот и централният компютър на Вулкан регистрира влизането в Реда на МИГРИ СТЕН, АМОС; МИГРИ СТЕН, ФРИЙД; МИГРИ-МАЛОЛЕТЕН СТЕН, АХД; МИГРИ-МАЛОЛЕТЕН СТЕН, ДЖОС.

Когато семейство Стен мина покрай двамата патрулни, по-старият се усмихна и кимна свойски на Амос. Партньорът му само ги изгледа свирепо. Амос не им обърна внимание и подкара семейството си към входа на „живино“-то.

– Мигри побойник, хм. На това не можеш му каза поведение, одобрявано от Компанията.

– Синко, ако чупехме главата на всяко мигри, което се е стъркаляло с някого из Реда, щеше да има недостиг на работна ръка.

– Може би трябва да му дадем някой...

– Мислиш ли, че ти си човекът, който може да го направи?

Младокът кимна.

– Що не? Ще го спипам като излиза от някой наркобардак, и ще го ступам.

Старият се усмихна и пипна дългия белег на дясната си ръка.

– Имало е такива опити. И то от по-добри от тебе. Какво пък, може и да бъркам. Може пък ти да успееш да направиш нещо. Но все пак гледай да запомниш от мен. Амос не е просто едно келяво старо мигри.

– Че какво му е толкова различното?

На стария патрул изведнъж му писна от новобранца и от целия този разговор.

– Там, откъдето идва той, ядат момченца като тебе за закуска.

Младокът настръхна и го погледна сърдито. Но се сети, че дори и без корема, старшият му все пак го превъзхожда с двайсет кила и петнайсет години служба. И насочи гневния си поглед към някаква възрастна дама, която сновеше щастлива из Реда. Тя го погледна, ухили се и се изплю точно между краката на стажанта, на палубата.

– Мигрита. Скапаняци!

Амос пхна картата си в слота на пропуска на живиното и компютърът автоматично добави един час към трудовия му договор. Четиримата влязоха във фоайето и Амос се огледа.

– Не виждам момчето.

– Карл каза, че в училище са го задържали още една смяна – напомни жена му.

Амос сви рамене.

– Няма да изтърве много. Един от конвейера го гледал предната смяна. Вика, че първото шоу било скапано, за някакъв екзек, който хлътва по джойгърла и я взима да живее с него в Окото.

От театралната зала прогърмя музика.

– Татко, хайде да влизаме.

Амос последва семейството си в залата.

Пръстите на Стен припряно зашариха по клавишите на компютъра, после натиснаха табулатора „ВХОД НА ЗАДАЧАТА“. Екранът светна, след което потъна в мътносиво. Стен трепна. Все не успяваше да свърши навреме, за да се срещне със семейството. Допотопната компютърна система на училището просто не беше съобразена с картотекирания в неговата смяна брой ученици.

Огледа стаята. Никой не го следеше. Натисна клавиша ОСНОВНА ФУНКЦИЯ, след което набра комбинация от клавиши. Беше изнамерил начин да проникне в банката на централния компютър. В нарушение на училищните правила, разбира се. Но Стен, като всеки друг седемнадесетгодишен, предпочиташе да оставя утрешните неприятности за утре.

След като се прикачи, пхна картата си за задачи в слота. И изръмжа недоволно, когато на екрана изплува тестът му. Беше упражнение по киберструговане – да се направят лазерни пръчки.

Щеше да му отнеме цяла вечност, докато направи спойките, и той веднага си представи скапаната техника, остаряла дори за училищните стандарти: как изчегъртва стружка на три микрона извън мястото на свързката.

А после се ухили. Вече беше „В нарушение...“

Нарисува две пръчки стоманена сплав на екрана със светлинната си писалка, след което промени входящата функция на „РАБОТНА ПРОГРАМА“. После включи режима на писалката на СПОЯВАНЕ.

Няколко бързи движения и някъде в недрата на Вулкан две метални пръчки бяха споени.

Освен ако не беше само компютърно упражнение.

Зачака с болезнена тръпка потъмнелия екран. Най-сетне мониторият просветна и изписа ПРОЕКТАТ ИЗПЪЛНЕН ЗАДОВОЛИТЕЛНО. Беше успял. Пръстите му бързо пробягаха по клавиатурата, прекъсвайки незаконното скачване и го прехвърлиха обратно на училищния компютър, който отегчено примигваше на ПРОГРАМА ИЗЧАКВАНЕ. Той въведе от паметта на терминала съобщението ПРОЕКТАТ ИЗПЪЛНЕН ЗАДОВОЛИТЕЛНО, изключи и след няколко мига вече беше станал и тичаше към вратата.

– Честно, господа – говореше барон Торесен, – изобщо не ме интересува дали програми Р или Д са били в противоречие с някакво си въображаемо етично правило на Империята, стига това да работи за благополучието на нашата Компания.

Беше започнало като рутинно съвещание на директорския борд на Компанията, тези половин дузина същества, под чийто контрол се намираще животът на близо един милиард души. След което старият Лестър, ама съвсем безгрижно, изтърси въпроса си.

Торесен внезапно скочи и закрочи из заседателната зала. Едрото туловище на директора приковаваше вниманието на членовете на борда не по-слабо от боботещия му глас и авторитета му.

– Ако всичко това ви звучи непатриотично, съжалявам. Но аз съм бизнесмен, а не дипломат. И също като моя дядо, предшественика ми, единственото, в което вярвам, са интересите на Компанията.

Само един от мъжете не се трогна. Лестър. „Все едно да се довериш на дърт крадец“ – помисли си баронът. Той вече бе постигнал своето и сега можеше да си позволи да бъде етичен.

– Много впечатляващо – каза Лестър. – Но ние – бордът на директорите – не ви питаме на какво сте се посветили. Попитахме ви за разходите по проект „Браво“. Отказахте да ни запознаете с характера на експериментите, а продължавате да се връщате на въпроса за допълнителни субсидии. Просто попитах, защото ако в този проект се крият някои военни възможности, можем лесно да осигурим допълнителни средства от някоя от фондациите на Империята.

Баронът изглежда Лестър замислено, но не и притеснено. В края на краищата, нали Торесен беше човекът, който държеше колодата. Но

беше достатъчно опитен, за да допусне да се разкрие, най-малко пред този изпечен стар интригант. И освен това Торесен имаше достатъчно ум, за да се въздържа от заплахи. Лестър носеше твърде много белези от рани, за да помни значението на думата „страх“.

– Благодаря за забележката ви. Както и за загрижеността ви по отношение на разходите. Този проект обаче е твърде значим за нашето бъдеще, че да си позволим изтичане.

– Да не би да долавям недоверие? – попита Лестър.

– Не към вас, господа. Това е абсурдно. Но ако конкуренцията бъде осведомена за целите на проект „Браво“, дори и близките ми връзки с Императора няма да им попречат да го откраднат и да ни съсипят.

– Дори да се получи изтичане – намеси се плахо още един член на борда, – все още би ни останала някаква възможност. Ние бихме могли да разстроим запасите им с АМ2.

– Като използваме, естествено, вашите близки, лични връзки с Императора – добави ловко Лестър.

На лицето на барона се изписа тънка усмивка.

– Дори и аз не бих заложил толкова много на приятелството. АМ2 е енергията, благодарение на която процъфтява единствено Империята. Императорът. Никой друг.

Мълчание. Дори от страна на Лестър. Призракът на Вечния император сложи точка на малкия спор. Баронът се огледа, след което преднамерено придаде на гласа си суха, отегчена интонация.

– Щом няма други забележки, ще си отбележа, че увеличаването на субсидиите е одобрено. Сега да минем към по-прости неща. Щастливи сме, че разходите по поддръжката на пристанищните услуги на Вулкан са паднали с цели петнадесет процента. Не само вътрешният транспорт, но и предмитническата обработка на контейнерите. Но все още не съм доволен. Би било много по-добре, ако...

След като живиното свърши и залата светна, клепачите на Амос се отвориха. Доколкото можа да схване, екзекът и джойгърлата, след като се бяха преместили на Окоето, заминаха на някаква нова планета и там бяха нападнати от някакво нещо.

Прозя се. Не си падаше много по живиното, но малко спокойна дрямка винаги му идваше добре. Ахд го сръга.

– Ей това искам да стана, като порасна. Екзек.

Амос разтри очи и се събуди съвсем.

– И защо, момчето ми?

– Щото си имат приключения, пари, медали и... и... щото всичките ми приятели също искат да са екзеци.

– Я се откажи от тия мераци – срязва го Фрийд. – Нашият вид никога не се бърка с екзеците.

Момчето се намръщи. Амос го потупа по рамото.

– Не че не си добър, синко. По дяволите, всеки Стен струва колкото шест от ония скапа...

– Амос!

– Извинявай. Хора. – Амос се овладя. – По дяволите. Да наречеш екзеците скапаняци хич не е мръсно. Ами че те са си такива. Все едно. Ахд, запомни, екзеците не са никакви герои. Те са най-лошото нещо. Готови са да убият човек, за да си вземат квотата. И после да излъжат семейството му заради файдата от смъртта. Ако станеш екзек, това няма да направи мен или мама – нито пък теб – горди.

Сега дойде ред на малката му дъщеричка.

– Аз пък искам да стана джоймомиче – обяви тя.

Амос се ухили, като видя как Фрийд подскочи почти на метър и половина. Реши да остави на нея да се оправя този път.

Налягането най-сетне разцепи тръбата и напираният през процепа газ нахлу свободно през дупката, която бе пробил във вътрешната обвивка на Реда.

Първият, който щеше да загине, беше едно старо мигри – беше се облегал на извитата външна стена на купола, само на няколко сантиметра от внезапно отворилата се в обвивката дупка. Докато види как флуоринът обгаря плътта му по гръдния кош, превръщайки дробовете му в пулсираща жар, вече бе издъхнал.

В контролната капсула на Реда група отегчени техници наблюдаваха на мониторите как едно мигри с изчерпана кредитна карта се мъчеше да склони някаква джойгърла за забавление по намалена тарифа. Един от техниците предложи облог. Никой не прие. Джойгърлите не се пазаряха.

Налягането най-сетне спадна под опасния праг и алармените системи засвяткаха. Никой дори не примигна. На Вулкан аварията и алармиите бяха почти досадно ежедневие при всяко дежурство.

Шеф-техът закричи нехайно към конзолата на главния компютър. Щракна няколко клавиша, за да прекъсне втръсващото пиукане и

мигането на сигналните лампи.

– Сега да видим каква е белята.

Отговорът бързо светна на екрана на монитора.

– Хм. Това май е малко по-сериозно. Погледни.

– Някаква химическа утечка в купола – каза помощникът му. – Ще пробвам да я стесня. – Техът набра още няколко клавиша, прониквайки по-навътре в информационните банки.

**ЗАСЕЧЕНО ИЗТИЧАНЕ НА ВЪЗДУХ; НАЛИЧИЕ НА
ЗАМЪРСИТЕЛ; ПОТЕНЦИАЛНА ЗАПЛАХА ЗА ЖИВОТА;
ТРЕВОГА СТЕПЕН ЧЕРВЕНО.**

Най-сетне техът реагира с нещо повече от обичайното си отегчение.

– Онези мърлячи от Поддръжката и скапаните им утечки по тръбата. Смятат, че си нямаме друга работа, освен непрекъснато да чистим след тях. Такъв рапорт ще им пусна, че ще им настръхне всеки косъм по плешивите...

– А... шефе?

– Не ме прекъсвай, когато съм ядосан. Какво искаш?

– Не мислите ли, че това трябва да се поправи? И то веднага?

– Бе... трябва. Разбери къде е – половината от тези шибани сензори или са се скапали, или някой ги е залял с бира. Ако можех да разчитам всеки път на...

Гласът му заглъхна, щом тръгна по следите на утечката. Компютърът започна да стеснява полето на търсене, тръба по тръба.

– Гадост. Ще трябва да се напъхаме в скафандри, за да се доберем до това. Продължава към лабораторния купол... ох!

Диаграмата на монитора замръзна и над нея проблеснаха големи червени букви:

**ВСЕКИ ИНЦИДЕНТ СВЪРЗАН С ПРОЕКТ БРАВО ДА СЕ
ДОКЛАДВА НЕЗАБАВНО НА ТОРЕСЕН.**

Помощникът се поколеба.

– Но защо трябва да... – Млъкна, усетил, че шеф-техът не му обръща внимание.

– Скапани екзеци. Длъжен си да им докладваш всеки път, когато трябва да... – Той набра регистъра, намери кода на Торесен, натисна входящия бутон и зачака.

Баронът се ръкува за довиждане поотделно с всеки от членовете на борда, докато се изнизваха от заседателната зала. Питаше ги за здравето на семействата им, споменаваше за обяд заедно и коментираше уместността на изказванията им. Докато не дойде ред на Лестър.

– Цяна високо участието ви, Лестър – повече, отколкото можете да си представите. Мъдростта ви несъмнено има водещо значение за насочката на...

– Много добре се измъкнахте от въпроса ми, Торесен. Аз лично едва ли щях да се справя по-добре.

– Не съм се опитвал да отбягвам нищо, драги приятелю. Аз само...

– Разбира се, че само. И си спестете потупванията на тия тъпащи. Двамата с вас разбираме положението съвсем ясно.

– Потупвания?

– Нищо, нищо... – Лестър мина покрай него, след което се обърна.

– Разбира се, знаете, че не е лично, Торесен. Също като за вас, и за мен единственото, което ми е скъпо на сърцето, са интересите на нашата Компания.

Баронът кимна.

– Не бих очаквал нещо друго от вас.

Торесен изглежда излизаша в коридора прегърбен старец. И реши, че старите крадци оглупяват. Нима имаше нещо по-лично от властта?

Извърна се към източника на дискретния сигнал и посочи с пръст. Шест рафта, отрупани с привидно старинни книги, се плъзнаха встрани и отстъпиха място на компютърна конзола.

Преодоля, без да бърза, трите крачки и натисна бутона за ОТГОВОР. Ликът на шеф-теха изплува на екрана.

– Имаме проблем, сър. Тук в Увеселителен Двайсет и шест.

Баронът кимна.

– Докладвай.

Шеф-техникът натисна няколко клавиша, екранът се раздвои и от едната страна потекоха подробности за изтичането в Реда. Баронът схвана положението моментално. Компютърът изчисли, че смъртоносният газ ще изпълни увеселителния купол след петнадесет минути.

– Защо не го отстранихте, техник?

– Защото скапаният компютър продължава да ми плюе: „Проект «Браво», проект «Браво»“ – озъби се шеф-техът. – Трябваше ми само едно „давай“ от ваша страна, и щях да закърпя тази дивотия за нула време,

без да изгори ни една кожа.

Баронът помисли за миг.

– Към тази утечка няма никакъв друг достъп, освен през лабораторията на проект „Браво“, така ли? Не можеш ли просто да пратиш някой тех от вакуумната поддръжка?

– Не става. Тръбата е така лошо раздрана, че ще трябва да я отсечем при източника. Ще трябва да влезем в лабораторията.

– Тогава не мога да ви помогна.

Шеф-техът замръзна.

– Но... това изтичане няма да се спре само в Увеселителен Двайсет и шест. Скапаният флуорин ще прояде всичко, с изключение на стъклената стена.

– Тогава изолирайте Двайсет и шест.

– Но тук имаме близо хиляда и четиристотин души...

– Чухте заповедта ми.

Шеф-техът се втрени в Торесен. После кимна и изчезна от екрана.

Баронът въздъхна. Отбеляза си наум, че ще трябва да наложи на персонала извънреден наряд неквалифициран труд. После превъртя събитията в ума си, просто да се увери, че не е пропуснал нещо.

Налице беше проблем, засягащ сигурността на Проекта. Шеф-техът и, разбира се, помощниците. Можеше да прехвърли хората, или още по-просто... Изхвърли проблема от главата си. Вечерното му меню замига на екрана.

Шеф-техът засвирука нещо и почука с нокът по екрана. Зад него помощникът му нервно се обади:

– Не трябва ли да...

Шеф-техът го погледна и реши да не казва нищо. Извърна се от терминала и ловко отключи яркочервения контролен пулт **ВХОД ИЗВЪНРЕДНИ ПРОЦЕДУРИ**.

Стен събори някакъв изнервен тех и забърза по коридора към входа на Реда – ровеше по джобовете си за картата. Младият социопатрул препречи пътя му.

– Видях, момче.

– Какво сте видели?

– Видях какво направи с оня тех. Не знаеш ли как трябва да се държиш?

– Той просто се хлъзна. Някой сигурно е разлял нещо на пътеката. Пък и вие бяхте твърде далече, за да видите какво точно стана, сър. – Момчето беше олицетворение на самата невинност.

По-младият патрул посегна към палката, но партньорът му го хвана за китката.

– Спокойно. Това е момчето на Стен.

– Но той все пак трябва да... о, добре де. Хайде, мигро, влизай.

– Благодаря, сър.

Стен пристъпи към портала и поднесе картата си към пулта.

– Ако така я караш, момче, знаеш ли какво ще ти се случи?

Стен изчака.

– Ще избягаш. Ще отидеш при отрепите. И после ще те хванем. Нали знаеш какво правим, като спираме отрепи? Изгаряме им мозъците.

Патрулът се ухили.

– И стават много готини. Някой път ни оставят момичетата за няколко смени...

Изведнъж хидравликът застана и херметичните стоманени врати пред входа се треснаха. Стен залитна и падна на палубата.

Погледна двамата патрулни. Понечи да им каже нещо... и очите му последваха погледите им към проблясващия на входа надпис:

ВХОД ЗАПЕЧАТАН... ТРЕВОГА... ТРЕВОГА...

Стен бавно се надигна и промълви с ужас:

– Родителите ми! Те са вътре!

А после заблъска с юмруци по яките стоманени врати.

Светкавиците взривиха шестте плочи на купола. Тихите плясъци се изгубиха сред ураганиния рев на изтичащия в космическия вакуум въздух.

Почти като в забавен кадър, изригващият тайфун отвя паянтовите отсеци на Реда заедно с хората в тях и ги изхрани през зевовите в безкрайната космическа пустош.

И внезапният вихър заглъхна.

Останките от постройките, мебелировка и жива материя се понесоха сред хладния блясък на далечното слънце. Заедно с изсърхналите късове плът на 1385 човешки същества.

Сред опразнения купол на доскорощния Ред шеф-техът понечи да тръгне към изхода на контролната капсула. Помощникът му стана от

пулта си, пристъпи към него и стисна рамото му.

– Хайде, успокой се. Бяха само мигрита.

Шеф-техът си пое дълбоко дъх.

– Да. Прав си. Бяха само мигрита.

Глава 2

Представете си Вулкан.

Сметище, увиснало сред чернилка и студен блясък. В средата му – хаос от цилиндри, гъби, тръби и блокове, наблъскани един в друг като по приумица на някакво дете-идиотче.

Представете си изкуствения живот на Вулкан. Струващата мегамилиарди кредити сърцевина на Компанията. Последната дума на човешкия гений, напълно машинизиран свят, фабрика и супермагазин.

Корабите на Компанията се стичаха на потоци към Вулкан с натъпкани с руда трюмове. Тук се извършваше рафинирането, производството на детайли и в много случаи – окончателното сглобяване на крайния продукт, доставян от Компанията до половината галактика. За една империя, основана на принципите на бизнеса, чудовищният вертикален тръст бе нещо съвсем допустимо.

Преди шестстотин години дядото на Торесен бе окуражен от Вечния император да построи Вулкан. Окуражаването включваше един танкер от клас С, пълен с Антиматерия², която бе отворила за човека пътя към галактиката.

Работата беше започнала с изграждането на заострения цилиндър с размери осемдесет на шестнадесет километра, който трябваше да приюти административните и поддържащи системи на новия свят.

Двигателни механизми придвижиха това ядро на разстояние от двадесет светлинни години, за да го разположат сред една мъртва, но богата на минерали звездна система.

Факториите с пълен производствен цикъл, многобройни огромни, кръжащи в пространството цилиндри, бяха предварително произведени и комплектовани в други звездни системи и след това – прикачени към ядрото на новия свят. Заедно с тях бяха пренесени десетки хиляди животоподдържащи системи, от отсеците за живот, през хидропонните сектори, чак до услугите за отдих.

На компютърните проекции безименният тогава изкуствен свят изглеждаше впечатляващо: извисяващ се в космическото пространство

свършефикасен колос, предназначен за най-ефикасната експлоатация на труд и материали. Това, което компютърът така и не успяваше да отчете, беше човекът.

През годините често се беше оказвало, че е по-просто да се затвори една фактория, след като е произвела продукта, за който е предназначена, отколкото да се преустройва. Според нуждата се прилепваха нови цехове, складове и поддържащи куполи. В един свят, в който гравитацията се поддържаше от генераторите Маклийн, понятията за „горе“ и „долу“ бяха въпрос на уговорка. Двеста години по-късно Вулкан вече наподобяваше метална скулптура, която спокойно можеше да се нарече „Боклук, търсец своя заварчик“.

По едно време на върха на целия този невъобразим сбиротък монтираха Окоото – щаба на Компанията, свързан с първоначалното цилиндрично ядро. По времето на Стен широката шестнадесет километра гъба беше само на двеста години след централизирането на Компанията.

Под Окоото се разполагаше зоната за зареждане с товари, поначало запазена за корабите на самата Компания. Независимите търговски фрегати акостираха извън света и бяха принудени да се примирят с допълнителните разходи от прехвърлянето на товар и пътници от космическите лихтери на Компанията.

Под пристана се намираще Куполът за посетители. Съвсем обичаен открит космодрум, само дето всеки кредит, похарчен в Купола от търговец или от някой от екипажа му, влизаше директно в приходните сметки на Компанията.

Смътни слухове се носеха из галактиката за Вулкан, но никога не бе назначавана Имперска комисия по правата. Защото Компанията произвеждаше.

Чудовищният Левиатан доставяше всичко, от което Империята имаше нужда за векове напред. И вътрешните мерки за сигурност на Компанията пазеха сектора безмълвен.

Вечният император беше доволен. Толкова доволен, че удостои дялото на Торесен с благородническа титла. И Компанията процъфтя.

Всеки чудовищен гигант е склонен да се разгръща по строгите закони на инерцията, независимо дали става дума за Персийската империя, за древния „Дженеръл Мотърс“ или за раздуващия се „Конгломерат“ от по-новата история. До време. Дори и някой по времето на Стен да беше забелязал, че от сто години Компанията не е направила нито един пробив в производството и че личен състав не е окурирал нито едно нововъведение или изобретение, то това не бе сведено до

вниманието на барона.

Но дори и някой да беше проявил достатъчно смелост или глупост, за да го направи, от това едва ли щеше да има смисъл. Самият барон Торесен се тревожеше, че изграденото от неговия дядо постепенно рухва. Обвиняваше за това баща си, колеблив бълзльо, позволил на бюрократите да яхнат инженерите. Но дори третият Торесен да бе човек с въображение, все пак сигурно щеше да се окаже невъзможно да постави под контрол многоглавото чудовище, създадено от дядо му.

Баронът беше отраснал с вродения кураж и възхитата към кървавата битка – физическа или социална, – присъщи на дядо му, но беше лишен от вродената честност на стареца. Когато баща му внезапно се изпари от света – и повече не го видяха, – нямаше никакъв спор, че младокът е единственият, който може да оглави управителния съвет на Компанията.

Сега той бе изпълнен с решимост да реализира онова, чието начало бе поставил дядо му. Но не като разтърси Компанията и я преобърне с главата надолу. Торесен искаше много повече. Бе obsesен от идеята да нанесе майсторски удар.

Проект „Браво“.

Оставаха само няколко години до узряването му.

Под барона се намираше бордът на директорите и по-дребните изпълнителни органи, Екзекутивите на Компанията, или така наречените „екзеци“. Живеещи и работещи изцяло в Окоето, те бяха обвързани с Компанията не само с железни договори и високо заплащане, но и чрез най-сладката примамка – почти неограничена власт.

Под екзеците по ранг стояха техниците или „теховете“ – висококвалифицирани и добре платени специалисти. Техните договори бяха със срок между пет и десет години.

Когато му изтечеше договорът, един тех можеше да се върне у дома си като богат човек и да се заеме с личен бизнес – с Компанията, разбира се, разполагайки с изключителни права за дистрибуция на всеки нов продукт, който можеше да се появи – или да се пенсионира.

За един екзек или тех Вулкан твърде много се доближаваше до представата за индустриален рай.

За мигрантите, или мигритата, той беше пъкъл.

За отбелязване е, че спечелилият конкурс на Компанията „Най-доброто име на нашия свят“ интелигентен работник от неквалифицираните мигрита бе използвал паричната награда, за да откупи трудовия си договор и да духне колкото се може по-надалеч от Вулкан.

Фелахи, ратаи, бачкатори – винаги щяха да се намерят скитащи в търсене на каква да е работа мигранти, готови да вършат най-черния труд. Но също както фелаките от древния Египет биха се изумили от механичните умения на своите потомци, така и неграмотната евтина работна ръка от двадесети век би изпитала благоговение към хора като Амос Стен и подобните нему.

За Амос един свят никога не беше достатъчен. Готов да свърши каквото и да е, за да си напълни корема, да се натъпче здраво и да му останат пари за билет за заминаване, той можеше да ти оправи омнито, да накара допотопния ти жътвар отново да проработи и да раздуе мощността на новия ти бот така, че да скочи на шест етажа височина.

След което – отново да тръгне по пътя си.

Жена му Фрийд беше рожба на селско семейство от един затътен свят, също така изпълнена със страст да види какво може да ѝ донесе поредното кацане на нова планета. Все някога, предполагаша и двамата, щяха да си намерят някой свят, който да им допадне и в който да уседнат. Някъде, където нямаше да има прекалено много хора и на един мъж и една жена нямаше да им се налага да се потят заради чужди интереси. И докато го търсеха, всяко ново място се оказваше по-добро от предишното.

Докато не се озоваха на Вулкан.

Офертата на наелия ги агент им прозвуча идеално.

Двадесет и пет хиляди кредита годишно за него. Плюс безкрайни бонуси за талантлив мъж като него. Дори договор за десет хиляди за Фрийд. И възможност да работят с най-напредналите технологии в галактиката.

И агентът не ги беше излъгал.

Цехът, в който работеше Амос, беше нещо много по-сложно от всяка друга машина, която беше виждал. В недрата на машината постъпваха три потока с различни метали, които моментално се обработваха и свързваха електронно. Допустимото отклонение за композита – на Амос бяха нужни цели две години, докато проумее какво точно се произвежда – бе една милионна от милиметъра, плюс-минус една хилядна от милионната.

А длъжността на Амос беше майстор-машинист.

Но работата му беше една-единствена – да изчегърта и прочиства налепите, които цехът изхвърляше в отворите за отпадък и които прочистващите тръби не успяваха да засмучат. Всичко останало беше автоматизирано и управлявано от компютър, намиращ се на половин свят

разстояние от завода.

Заплатите също така не бяха лъжа. Но наелият ги агент не бе споменал, че един комплект работен комбинезон струва сто кредита, порция соева храна – десет, нито че наемът за трите им мизерни стаички е хиляда кредита годишно.

Докато Амос и Фрийд се мъчеха да измислят как да се измъкнат, срокът до изтичането на договора непрекъснато нарастваше. А се появиха и децата. Непредвидени, но добре дошли. Компанията окуражаваше създаването на деца. Те представляваха следващото поколение работна ръка, спестявайки й разходите по наемане и транспортиране.

Амос и Фрийд се противопоставяха, доколкото можеха, на възпитателния процес, наложен в Компанията спрямо децата. Но беше трудно да обясниш какво означава открито небе и да крачиш по непознати пътища на същества, родени и отрасли сред сиви заоблени куполи и безкрайни транспортни ленти.

След дълга и изтощителна битка с Амос Фрийд бе удължила договора си с още шест месеца срещу един живипан с размери колкото стена, изобразяващ заснежен пейзаж на повърхността на далечна гранична планета.

Почти осем месеца бяха минали, откакто снегът бе престанал да се сипе върху самотния грозд от куполи и вратата с топлото огнище зад нея бе престанала да се полюшва зад гърба на изнурения, завърнал се у дома работник.

Стенописът говореше много повече на Амос и Фрийд, отколкото на Стен. Но въпреки че Карл нямаше никаква представа какво означава да живееш в свят, в който не си обкръжен отвсякъде от стени, на ръка разстояние, той все пак бе научил, че единствената цел в живота му, каквото и да му струва това, е да се измъкне от Вулкан.

Глава 3

- Трябва да запомниш, момчето ми, зависи как гледаш на мечката.
- Тате, а какво е мечка?
- Знаеш. Онова, за което ходи на лов Имперската гвардия. Виждал си я на живино.
- А, да. Прилича на Съветника.
- Малко... Само дете е малко по-космата и не е толкова тъпа. Все едно, когато си вътре в ловната кола и гледаш мечка, не ти се струва

толкова лоша. Но когато мечката се изправи срещу теб...

– Не разбирам.

– Тази мечка е като Вулкан. Ако си горе в Окоето, сигурно ще ти се струва много добре. Но когато си мигри тук долу...

Амос Стен кимна замислено и си наля още половин литър наркобира.

– Всичко, което трябва да запомниш за борбата с мечката, Карл, е никога да не ти хрумва да отстъпваш. А най-важното, да гледаш преди всичко да не допуснеш мечката изобщо да те докопа.

Този урок Стен вече го беше научил. От Елмор. Елмор беше старо мигри, което държеше самостоятелен апартамент в края на коридора. Но повечето си време след смяната Елмор прекарваше в игралния отсек за децата и им разказваше истории.

Бяха до една невероятни, изпълнени с чудеса приказки, част от устната традиция, която индустриалната селяния от хиляди светове беше донесла на Вулкан, създавайки си собствен нелегален фолклор.

„Беглецът, който се заселил на Ардмор“. „Призрачният кораб на Капелла“. „Селянинът, който станал крал“.

И легендите на самия Вулкан. „Отрепите, които спасили Компанията“. Странныте, разказвани шепнешком истории за складове и куполи на фактории, неизползвани от човешки същества от поколения... но сред тях все още нещо живеело и се движело.

Любимата на Стен беше онази, която Елмор разказваше най-рядко – как един ден нещата щели да се променят. Как някой щял да дойде от друг свят и да поведе мигритата нагоре, към Окоето. Денят на възмездие-то, в който рециклиращата система щяла да изплюе кръвта на екзеците. Най-доброто в нея беше финалът, когато Елмор тържествено заявяваше, че мъжът, който щял да поведе мигритата, сам щял да бъде мигри.

Родителите от коридора нямаха нищо против Елмор. Напротив, бяха му благодарни, че се занимава с децата им, за да не им се пречат в краката, и всяка година в Деня на Основателя събираха пари, за да купят подарък на Елмор. Дори и някой от тях да знаеше, че повечето от историите, разказвани от Елмор, са насочени срещу Компанията, не коментираха нищо. А и не ги интересуваше.

Все пак краят дойде неизбежно. Някое хлапе разказало на неподходящия човек. Като Съветника например.

И след една работна смяна Елмор не се върна. Всички се зачудиха какво ли му се е случило. Но темата скоро стана отегчителна и постепенно всички го забравиха.

Освен Стен. Веднъж той отново видя Елмор, в Реда. Старецът беше измършавял и залиташе трوماво зад една машина, почистваща улицата. Спря до Стен и го погледна.

Устата на Елмор се отвори и той понечи да заговори. Но езикът му увисна безпомощно и от устата му излязоха нечленоразделни, гърлени звуци. Машината изсвири и Елмор покорно се обърна и се затътри след нея. Думите изпълзяха в ума на Стен: изгаряне на мозъка.

Разказа на баща си какво е видял. Амос му отвърна с гримаса.

– Запомни добре един много прост съвет, момчето ми. Когато те са на заг, ти трябва вече да си на зиг.

– Какво ти казах за зиг-ването, синко?

– Не можах, татко. Те бяха четирима и всичките – по-големи от мен.

– Много лошо, момчето ми. Но ще има много по-неприятни неща, отколкото можеш да си представиш сега. Е, и как ще се справиш тогава?

Стен помисли за миг.

– Ами, те няма да са толкоз големи откъм гърба, нали, татко?

– Това е ужасна мисъл, Карл. Ужасна. Най-вече защото е вярна.

Стен се изправи.

– Къде тръгна?

– Ами... отивам да поиграя.

– А, не. Първо ще изчакаш да ти се махне тази синина на окото. И да накараш хората да забравят.

Две седмици по-късно едно от четирите хлапета се катереше по въже по време на час по физическо. Въжето изведнъж се скъса и момчето се стовари от двадесет стъпки височина върху стоманената палуба.

Три дни по-късно други двама от същата групичка проучваха някакъв недостроен коридор. Сигурно беше само въпрос на лош късмет, че бяха застанали под една стенна плоча тъкмо когато стегите ѝ се скъсаха. След като изписаха момчетата от болницата, Съветникът нахока родителите им.

Главатарят на бандичката, която бе нападнала Стен, също извади лош късмет. След комендантския час някой му скочи откъм гърба и го повали в безсъзнание. След разследването Съветникът заяви, че вероятно е дело на някой отреп – член на някоя от онези подивели банди,

които вилнееха в изоставените сектори на Вулкан под непрестанната заплаха да бъдат заловени и да им бъде изгорен мозъкът.

Въпреки официалните обяснения, така или иначе след тези случки Стен най-сетне бе оставен на мира.

– Карл. Трябва да поприказвам с теб.

– Да, татко?

– Извикан съм с тайфата на среща със Съветника.

– О, така ли?

– Чудиш се какво може да го интересува?

– Ами... да.

– И нямаш никаква представа, нали?

– Съвсем не, сър.

– Аха. Този спрей мирише на... е, като когато изгърмя рециклирът на боклука в Коридор осемнайсет-четиресет и пет. Спомняш ли си?

– Да, сър.

– Нещо сме кротки тази вечер, а? Все едно. Значи някой е отишъл и е пръснал това нещо на Съветника и четиримата му помощници. Пръснал го е в гащите им, на седалищните части. Това, дето се мъчиш да прикриеш, да не би да е смях?

– Не, сър.

– Не съм и допускар. Съветникът искаше всички ние, родителите, да разберем кой от нас е отгледал антисоциално дете, за да го превъзпита.

– Какво ще направиш, татко?

– Вече го направих. Намерих микрофайловете. Майка ти си побъбри с библиотекарката, докато проверявах кой е чел книги по химия.

– О!

– Да. О. За нещастие, забравих да им върна записите.

Стен не каза нищо.

– Баща ми веднъж ми каза: „Преди да тръгнеш да палиш пожар, първо гледай да си сигурен, че около теб има поне още шестима души с кибрити в джобовете.“ Схващаш ли какво искам да кажа?

– Да, сър.

– Дано да схващаш.

Един от най-хубавите моменти беше онзи, за който Стен винаги си мислеше като за свободното от работа време с ксипакито.

Ксипаките бяха неопишуемо гадни малки месоядни твари, открити на някакъв адски свят от корабите-сонди на Компанията. Никой не разбра защо екипажът е донесъл екземпляри от тези дребни психопатични влечуги. Така или иначе, бяха ги донесли.

Високи не повече от двадесет сантиметра, ксипакитата проявяваха склонност да забиват острите си нокти и зъби във всяко същество, надвишаващо ръста им дори до сто пъти. Един от учителите на Стен, произхождащ от Първичния свят, твърдеше, че ксипакитата приличали на малки тиранозаври, каквото и да означаваше това.

Ксипакитата наистина мразеха с еднаква страст всички други същества, но в онази твърда част на организма им, която трябваше да мине за сърце, се таеше особена злоба към другите екземпляри от собствения им вид. Освен по време на краткия им размножителен цикъл ксипакитата най-много от всичко обичаха да разкъсват на късчета някой свой себеподобен. Кое то ги правеше идеални животни за двубои със залагане.

Амос тъкмо бе получил награда от Компанията заради откритието, че цехът му може да функционира допълнително хиляда часа между два основни ремонта, ако сметопроводът не излиза точно над охладителната тръба на компютърната система. С подобавашо пищна церемония заличиха цяла година от трудовия договор на бащата на Стен.

Амос, който поначало си беше хазартен тип, използва едногодишния кредит, за да купи ксипаки.

Стен намрази влечугото още отначало, когато едно мълниеносно щракване на челюстите на миризливата твар едва не му коства кутрето на лявата ръка.

Поради което Амос му обясни:

– И на мен тая гадина никак не ми харесва. Хич не си падам нито по вида ѝ, нито по миризмата ѝ, или по начина, по който се храни. Но тъкмо тя ще ни осигури билета за измъкване от Вулкан.

Думите му изглеждаха убедителни. Амос смяташе да пуска ксипакито само в малки състезания, като залага дребни суми.

– Ще печелим по малко – месец от договора тук, седмица там. Но рано или късно тази твар ще ни осигури билета за измъкване оттук.

Дори майката на Стен, изглежда, се съгласяваше, че в думите на Амос има нещо рационално.

А Стен, на неговите петнадесет години, също желаше да напусне Вулкан повече от всичко друго. Заради това хранеше ксипакито с удоволствие, понасяше гадната му воня и се мъчеше да не вреци прекалено

силно, когато не успяваше да дръпне достатъчно бързо ръката си при хранене.

И за известно време изглеждаше, че планът на Амос ще подейства. До ношта, в която на двубоите със залагания не се появи самият Съветник – в един неизползван коридор на няколко Реда встрани от жилището им.

Стен вървеше след баща си и носеше към арената клетката с ксипакито.

От другата страна на ринга Съветникът ги забеляза и се забърза към тях.

– Е, Амос – каза той сърдечно, – не знаех, че си кси-фен.

Амос кимна предпазливо.

Съветникът изгледа с любопитство съскация убиец под мишницата на Стен и каза:

– Животинчето ти никак не изглежда зле. Какво ще кажеш да го пуснеш срещу моя на първия мач?

Стен погледна през ринга към тлъстото, щедро хранено ксипаки, оставено на грижите на един от помощниците на Съветника.

– Татко – намеси се той. – Не можем. То ще...

Съветникът го изгледа изпод вежди.

– Амос, нима ще оставиш хлапето да ти казва какво да правиш?

Амос поклати глава.

– Тъй де – продължи Съветникът. – Ще им покажем на всички, че сме най-добрите спортисти. Ще покажем на другите коридори, че толкова са ни омръзнали техните гущери, че предпочитаме да си пускаме наште да се бият, нали тъй?

Изчака. Амос вдиша дълбоко няколко пъти и накрая попита:

– Предполагам, че все още не сте решили за прехвърлянията в жичния цех, нали, сър?

Съветникът се усмихна.

– Не съм.

Дори Стен знаеше, че работата с дългите една миля намотки нажежен до бяло метал е една от най-смъртоносните в смяната на баща му.

– Ние – аз и момчето ми – ще сме горди да се бием с вашето кси, господин съветник.

– Чудесно, чудесно – отвърна Съветникът. – Дай да им покажем ние с теб на какво му се вика истински бой.

И се забърза обратно към импровизирания ринг.

– Татко – промълви Стен, – ама неговото кси... то е два пъти по-

голямо от нашето. Нямаме никакъв шанс.

Амос кимна.

– Вярно, че така изглежда, нали? Но нали помниш какво ти казах преди време – да не правиш нещата тъй, както хората очакват от теб? Е... вземи ми сега картата, изтичай до онзи соев щанд и купи всичко, което можеш да скриеш под туниката си.

Стен грабна кредитната карта на баща си и се шмугна в тълпата.

Светникът беше твърде погълнат от фукни пред приятелите си на какво е способно неговото кси, за да забележи Стен, който подхвърляше пръчици сурова соя в клетката на ояденото му ксипаки.

След още няколко минути пъчене, хвалби и залагания клетките с двете ксита бяха донесени в центъра на ринга, обърнати и бързо отворени.

Преялото до пръсване ксипаки на Светника се измъкна с олюляване от клетката си, прозя се, легна на ринга и се уви за дрямка. Докато успее да се сепне и събуди, ксипакито на Амос вече го беше смляло наполовина.

Настъпи мъртва тишина. Амос си беше придал възможно най-покорен вид.

– Да, сър. Вие излязохте прав, сър. Наистина им показахме, че сме най-добрите спортисти, нали?

Светникът не отвърна нищо. Обърна се и си запробива път през тълпата.

След тази случка Амос не можеше повече да включи ксипакито си в нито един двубой, срещу какъвто и да било залог. Никой не тъгуваше особено, когато след около месец-два ксипакито умря – заедно с всички останали. Липса на необходимите им обменни вещества, обясни някой.

По това време Амос вече бе погълнат от нови кроежи как да измъкне семейството си от Вулкан.

И продължаваше да крои, до момента, в който Торесен не изпусна въздуха от Реда.

Глава 4

Думите на барона се блъскаха и кънтяха във високия таван на свивката на тръбата. Стен долавяше откъслечни фрази.

– Храбри души... Първопроходци на Вулкан... загинаха за благо на Компанията... имената им не ще бъдат забравени... нашите тридесет

милиона граждани винаги ще помнят...

Стен все още се чувстваше вцепенен.

Един гражданин, излизащ от работната си смяна, започна да си пробива ядно път с лакти през тълпата от петдесетина плачещи мигрита. После разбра какво става, постара се да изпише на лицето си съжаление и се шмугна в един от страничните коридори.

Стен не го забеляза.

Продължаваше да се взира втренчено в тавана, към многократно увеличения прожектиран образ на барона. Мъжът беше застанал в частната си градина, облечен в лека вееща се роба, каквито екзеците обличаха при официални церемонии.

Беше подбрал грижливо облеклото си за траурната церемония. Въобразяваше си, че мигритата ще се впечатлят и ще се трогнат от неговата загриженост. За Стен той не представляваше нищо повече от една малко по-бичеврата и по-лицемерна версия на Съветника.

Стен бе успял да се съвземе някак си през първата седмица... да оцелее след шока. Но все пак умът му продължаваше да напипва загубата подобно на човек, който продължава да усеща призрачното присъствие на крайника, от който са го лишили.

Повечето време бе прекарал сгушен в празния апартамент. На определени интервали автоматът за доставка на храна потропваше на входната врата и от време на време той излизаше в коридора, колкото за да хапне нещо от пневматичните подноси със синтетична храна.

Дори бе изпитал известна благодарност към Компанията затова, че го бяха оставили самичък. Така и не беше го разбрал тогава, научи го едва след години – че Компанията просто е следвала стандартните процедури, описани в „Поведение спрямо оцелели близки след фатални промишлени аварии“.

В процеса на приглушаване и канализиране на скръбта всичко, от ярките изрази на съчувствие от страна на началниците на Амос и Фрийд и на детските учители, до кредитните подаръци „В знак на съчувствие“, усвоими в най-близкия увеселителен център, беше изчислено много точно. Особено изолацията – най-малко от всичко Компанията имаше нужда от потънали в скръб близки, мотаещи се из коридорите, които да напомнят на останалите колко тънка е границата между живота и смъртта в този изкуствен, изграден само за печалба свят.

Кънтящите траурни слова на барона изведнъж станаха за Стен нищо повече от безсмислен шум. Той се обърна да си тръгне. До него бе застанал някой. Стен го погледна и замръзна. Беше Съветникът.

– Вълнуваща церемония – каза мъжът. – Трогателно. Много трогателно.

После подкани Стен към един щанд за напитки край транспортната лента и го покани да седне. Вкара картата си в слота и натисна бутона. Робосервитьорът избълва две напитки. Съветникът отпи глътка от кутията си и мясна. Стен се втрени тихо в кутията пред себе си.

– Разбирам скръбта ти, млади Стен – каза Съветникът. – Но всички неща възкръсват и израстват от пепелта.

Извади нещо от джоба си и го постави на масата пред Стен. Беше лична пластична карта, с надпис отгоре „КАРЛ СТЕН, 0385-УЧ.-2-МИГР-НЕКВ“. Стен се зачуди кога са успели да му шракнат снимката, отпечатана на предната страна на картата.

– Разбрах, че си бил много загрижен какво ще стане с теб, след неизбежния период на траур. В края на краищата ти нямаш работа. Нямаш кредити, нито средства за издръжка, и така нататък.

Замълча и отпи нова глътка.

– Проучихме досието ти и решихме, че заслужаваш специално отношение. – Съветникът се усмихна и почука картата с жълтия нокът на показалеца си.

– Решихме да ти дадем пълни права на работещ гражданин, с всички произтичащи от това привилегии. Месечен кредит като на пълнолетен мъж. Пълен достъп до всички услуги за отдых. Твой собствен дом – всъщност същия, в който си отрасъл.

Съветникът се наведе напред за трогателния финал на словото си.

– От утре, Карл Стен, ти ще заемеш достойното място на баща си в почетните монтажни линии на Вулкан.

Стен седеше безмълвен. Съветникът сигурно си мислеше, че трябва да изпитва благодарност.

– Разбира се, това означава, че ще трябва да отработиш годините, останали от договора на баща ти – мисля, че бяха някъде към деветнайсет. Но пък Компанията опрощава времето, останало от задълженията на майка ти.

– Много щедро от страна на Компанията – отрони Стен.

– Разбира се. Определено. Но както често е изтъквал пред мен самият барон Торесен в честите ни приятелски беседи в неговата градина, бих добавил – „благого на нашите работници трябва да се поставя над всичко друго“. Той много често обича да казва: „Щастливият работник е продуктивен работник“.

– Не се и съмнявам.

Съветникът отново се усмихна, потупа Стен по ръката и се изправи. Поколеба се малко, след което пхна отново картата си в слота и набра няколко бутона. Зевът на щанда избулва още две напитки.

– Почерпи се, гражданино Стен. От мен. И нека да съм първият, който има удоволствието да те поздравя.

Отново потупа Стен, обърна се и тръгна по улицата. Стен зяпна след него. Вдигна двете кутии с питиетата и бавно ги изля.

Глава 5

Предупредителният сигнал за началото на работната смяна запищя и Стен седна в леглото. Беше буден вече от два часа. Чакаше.

Дори след четирите изминали цикъла тристайният апартамент си оставаше все така пуст. Но Стен знаеше, че мъртвите трябва да потъгват сами за себе си. Беше се постарал да зазида в ума си тази част от чувствата, но от време на време те се изплъзваха от контрол и скръбта идваше сама.

Но преди всичко бе успял да се превърне в кроткото, покорно мигри, от което Компанията имаше нужда. Или поне да се преструва на такъв.

Стенният слот изщрака и от процепа щръкна плотът с обичайното бързо ободряващо енергизиращо питие и различните лекове срещу махмурлук и антидепресанти.

Стен гребна напосоки една шепа и ги изсипа в отходната тръба. Нито искаше, нито му трябваша, но имаше достатъчно ум, за да не отказва изобщо да обръща внимание на подноса.

След няколко часа роботизираната табла щеше да се изтегли и да се самоинвентаризира. След което някой компютър, някъде си, щеше да докладва, че Стен не е консумирал. Което щеше да предизвика наказателна мярка от страна на Съветника.

Стен въздъхна. За всяко нещо в този свят си имаше квота.

Горе, в началото на конвейера, един работник опря картата си в плота на мед-индикатора. Машината примигна и човекът напъха ръката си в пастта ѝ. Тя забибипка, извличайки жизнените му данни, регистрира липса на алкохол и наркотици, утайка от поредната рутинна забава след предишната работна смяна, и вратата се отвори да го засмуче.

Мъжът изчезна в пастта на цеха и конвейерът се придвижи с още

две стъпала нагоре.

Стен се придвижи напред с останалите в опашката. Около него бръмчаха обичайните клюки.

– Кат си напраиш сметка, че Фран беше човекът с най-губещата квота на лентата, тва дето стана с него беше скапано за Компанията – ами че той нали затова си загуби ръката. То пък за кво друго му трябваше, освен да щипе джойгърлите с нея? Ама му дадоха един месец кредит, нали така?

– Бе ти ме знаеш – ще се намери ли някой друг на Вулкан да ми излезе на пиячката, а? И кво, другата смяна да се влача на лентата? Тъпак съм си аз! Ти ми ги докарай, викам, да ги видя аз на лентата...

Дойде редът и на Стен. Той пхна картата си в слота, зяпна тъпо в машината, докато тя го проучваше и одобряваше, след което неохотно пристъпи в цеха.

Монтажният отсек представляваше огромно помещение, задръстено от пода до тавана с транспортни ленти, пътеки, гигантски части и машини. Мигритата трябваше да се прокрадват сантиметър по сантиметър по тесните мостици и да внимават да не паднат във вътрешностите на гигантските механизми – ако паднеха, щяха да бъдат смазани, пресовани и втъкнати в някое безименно устройство, което в края на конвейера щеше да бъде отхвърлено, защото съдържа странни примеси нечистотия.

След близо двата месеца работа в завода Стен се бе научил да мрази партньора си не по-малко от самата работа. Роботът представляваше трътлест сив овоид с неимоверно количество сензори, натъпкани в огромното му фасетно око; движеше се с помощта на сложна комбинация от колела и крачни лостове, включвани при слизване по стъпала. Само окото му и шаващите по туловището му пипала изглеждаха живи.

Най-много от всичко мразеше кресливия му натрапчив гласец. Като на онзи стар микробилиотекар, който помнеше от основното училище.

– Бързо – изписука роботът. – Губим квота. Добрият работник никога не си губи квотата. Последния цикъл, в трети сектор, някой си Милал Торкенсон дори си е удвоил квотата. Кажй сега, това не е ли наистина идеал за подражание?

Стен изгледа машината и се подвоуми дали да не я изрита. Обаче последния път, когато го бе направил, куца два дни.

Роботът пак подвижна:

– Хайде де, побързай. Дай още една седалка.

Той вдигна поредната седалка от огромната купчина пред дългата

сребриста тръба и я помъкна към нетърпеливо потропващия на място робот.

Стен и роботът му действаха на опашката на дълга монтажна линия за транспортери, чиито капсули се използваша в пневматичните транзитни системи на повечето индустриални светове.

Роботът играеше ролята на техник. Стен беше общият работник – момчето за всичко, „дай вар, дай тухли“. Задължението му се свеждаше до това да вдигне поредната седалка от купчината, да я постави в тръбата в маркирания процеп и да я намести точно, за да може заварката на работа да я прилепи в рамката. Затъпяваща ума работа, която като че ли така и не можеше да удовлетвори механичното плашило, което му се явяваше шеф.

– Не тук! – изпищя роботът. – Така и не се научи да ги поставяш правилно. Точното място е отбелязано ясно. Плъзни я напред сега. Плъзни я де!

Горелката на работа засвятка.

– Побързай! Следващата!

Стен се затътри към купчината и се натъкна на един работник, чието име не можеше да си спомни.

– Ей, ама ти чу ли? Току-що ме повишиха!

– Честито!

Мъжът сияеше.

– Мерсаж. След смяната давам голяма черпня. Всички са поканени. Аз плащам.

Стен го изгледа учудено.

– Това... това няма ли да те върне назад... искам да кажа, няма ли да прахосаш всичко от повишението?

Мъжът сви рамене.

– Голяма работа! Ще загубя някаква си половин година от договора.

Стен се замисли дали да не го попита защо толкова бърза да похарчи всички кредити – и то какви – от повишената си заплата. Как изобщо можеше да зачеркне половин година от живота си за едно... Но вече знаеше отговора. Затова не си и направи труда.

– Прав си – въздъхна той. – Можеш да си го позволиш.

Мигрито се забърза по мостика.

В онези дни Лета беше може би единственият проблясък в живота

на Стен.

В много отношения тя беше типично, най-обикновено джой-момиче. Наета на една от многобройните затънтени планети, от каквато бяха дошли и родителите на Стен, Лета знаеше само това, че когато договорот ѝ изтече и тя се пресели на някой от курортните светове, предназначени за екзеци, ще срещне и ще подпише пожизнен договор с някой от членовете на императорската фамилия. Или поне с някой знатен принц, син на богат търговец.

Макар Стен да имаше достатъчно ум, за да повярва в приказката за курвата със златно сърце, чувстваше, че изпитва истинско удоволствие както от секса, така и от разговорите си с нея.

Сега се беше излегнал мълчаливо на леглото. Момичето се плъзна върху него и започна бавно да гали тялото му с връхчетата на пръстите си. Той я загледа.

Лицето на Лета беше нежно, зениците ѝ – разширени от доставящите наслада наркотици.

– Какво не е наред? – промърмори тя тихо.

– Всичко. Договорите. Договорите, квотите, мигритата.

Тя се изкиска.

– Че при теб всичко си е наред. Нали си мигри.

Стен седна.

– Няма да е завинаги, Когато договорот ми свърши, ще се измъкна от този скапан свят и най-сетне ще разбера какво е да си свободен.

Лета се засмя.

– Сериозно ти казвам. Никакво залагане. Никакви удължавания на договора. Никакви нощи пиячка в купола повече. Просто ще си пешта времето. Точка.

Лета поклати глава и се изправи.

– Няма да можеш да го направиш.

– Защо пък не? – попита Стен. – По дяволите! Дори деветнадесет години не са чак толкова много.

– Няма да можеш, защото цялата работа е шарлатанска. Всичко е под контрол. Също като работата ти. И игрите. И... и дори това, дето го правим двамата. Така са го нагласили, че да не можеш никога да се измъкнеш от тях. За да си вечно обвързан с тях. И го правят по всички възможни начини.

Стен я погледна озадачено.

– Но ако е шарлатания и никой не може да се измъкне от Вулкан, какво ще кажеш за теб тогава?

– Какво за мен?

– Нали непрекъснато разправяш какво ще направиш, когато напуснеш, за планетите, на които ще отидеш, и за мъжете, които ще имаш, които не миришели на машинно масло и на пот и...

Лета запуши с длан устата му.

– Но това се отнася за мен, Стен. Не за теб. Аз ще напусна. Аз си имам договор и той ми осигурява парите, дрогата и всичко, което поискам да ям и да пия. Дори мога да залагам по масите. Картата няма да ми вземат. Няма никакво значение какво друго правя. Стига само да остана жива, ми е гарантирано, че ще напусна Вулкан, щом договорът изтече. Също като на всички останали джойгърли. И като на крупиятата. Всички те ще напуснат. Същото важи за теховете и патрулите. Но не и за мигритата. Мигритата никога не напускат.

Стен поклати глава. Не можеше да повярва и една думичка от приказките ѝ.

– Ти си сладко момче, Стен. Но така и ще си умреш тук, на Вулкан.

Известно време Стен се държеше по-далече от квартирата на Лета и си повтаряше, че няма нужда от нея. Не му трябваше някой, който непрекъснато да му повтаря, че... какво пък, това си беше чиста лъжа, нали?

Но колкото повече се държеше настрана от нея, толкова повече се замисляше и чудеше. Накрая реши, че все пак трябва да я потърси и да си поговорят. Да ѝ докаже, че може и да е права за останалите мигрита. Но не и за него.

Отначало хората в джой-къщата се направиха, че никога не са и чували за нея. А после взеха, че се сетиха. А, Лета ли? Ами нея я прехвърлили някъде. Да, да. Станало изведнъж. Тя изглеждаше истински щастлива, когато дошли да я отведат. Било преди една-две смени. Къде ли? Ами май в зоната за забавления горе, в Окоето, за екзеците.

Стен се зачуди.

Но престана да се чуди, след като успя да се промъкне в някогашната стаячка на Лета късно след смяната и намери вградения в стената микрофон.

Продължи обаче да се чуди какво ли са ѝ направили заради приказките ѝ.

РАЗХОДИ ОТ ПЪРВИЯ МЕСЕЦ

Квартира: 1000 кредита
 Порцион: 500 --/--
 Такса началник: 225 --/--
 Данък коридор: 250 --/--
 ВСИЧКО: 1975 кредита
 ЗАПЛАТА ОТ ПЪРВИЯ МЕСЕЦ:
 2000 кредита
 1975 кредита разходи
 25 кредита спестяване

Стен прегледа може би за десети път таблицата за финансовия си баланс на компютърния екран. Беше пестил до умопомрачаване. Беше отрязал всякакви забавления и ядеше толкова малко, че можеше да пукне от глад. Но винаги се получаваше едно и също. При 25 кредита месечни спестявания изобщо нямаше да може да съкрати срока на договора – най-много с някаква си половин година. А ако продължаваше да я кара по същия начин, щеше да се побърка най-много за пет години.

Реши да прегледа още веднъж. Може би имаше нещо, което е пропуснал. Натисна нужните клавиши на конзолата и извика на екрана „Наръчник за правоотношенията с работниците“ на Компанията. Зачете параграфите.

– Скапано!

За малко щеше да го изтърве. Върна се на параграфа и го зачете, още веднъж и още веднъж.

„УДРЪЖКИ ЗА РИСК: На всички миграционни работници да бъдат удържани не по-малко от 35 кредита и не повече от 65 кредита за всеки разплащателен цикъл, освен когато извършват дейност, която според критериите на Компанията се счита за особено рискована от производствени наранявания и/или смърт, в които случаи удръжките да бъдат не по-малко от 75 кредита и не повече от 125 кредита за всеки цикъл, срещу което Компанията се задължава да осигурява необходимите медицински грижи и/или разходи при смърт, не надвишаващи сумата от 750 кредита за погребалната церемония и/или...“

Той удари с юмрук клавишите и видеоекранът примигна, след

което посивя.

Хванали го бяха. Както и да го отричаше, всички мигрита, до един, бяха натикани в дупката.

Роботът приключи с монтажа на последната седалка в транспортера, излезе и зачака следващата пуроподобна тръба да бъде докарана на монтажната линия. Готовият вагон профуча и потъна в пневматичната товарна тръба, отправяща го към товарния терминал. Но беше станала някаква грешка. Нещо или някой не беше приготвил поредната купчина седалки.

Стен звучно се прозя, когато роботът сърдито запищя към друга машина за квотите. Втората машина не желаше да поеме вината. Двете зашъкаха гневно напред-назад, докато най-сетне някакъв кран не изсипа на площадката помежду им купчина седалки. Роботът се плъзна в тръбуха на транспортера. Стен метна една от седалките през рамо и я напъха вътре.

Постави седалката на определеното ѝ място и се заслуша в ядосаното бръмчене на робота, докато я плъзгаше по пода.

Роботът се наведе с горелката. Стен усети, че го облива вълна на гадене. Така щеше да премине целият му живот, в слушане на досадната писклива проповед на сивкавото туловище.

Бутна силно. Седалката се плъзна и се блъсна в робота, и машината запищя, тъй като внезапно сама се бе запоила към седалката и скелета на транспортера.

– Помощ! Помощ! – заврещя тя. – Уведоми главния пулт.

Стен примигна. И прикри усмивката си.

– Разбира се. Ей сега.

Излезе бавно от транспортера и пристъпи към контролния панел на линията, пое си дълбоко дъх и натисна бутона ЗАДАЧА ИЗПЪЛНЕНА. Вратите на тръбата се затвориха и транспортерът се плъзна напред към товарната тръба.

– Уведоми... пулта... помощ... помощ...

И за пръв път, откакто бе повишен като пълноправен работник, Стен изпита удовлетворение от добре свършената работа.

Глава 6

Стен беше „болен“ вече повече от седмица, когато се появи

Съветникът.

Всъщност първия ден наистина му беше прилошало. Беше се поболял от страх, че някой може да разкрие малката му игра с робота. Беше сигурен, че ще сметнат това за явен саботаж. Ако имаше късмет, щяха да го напъхат под мозъчната сонда и да прогорят онези участъци от мозъка му, които не пасваха съвсем на профила на Идеалния работник.

Но сигурно имаше и по-лошо. На Вулкан винаги имаше нещо по-лошо. Стен не беше сигурен какво може да е по-лошо. Беше чувал разни слухове за адски работилници, където изпращали най-непоправимите. Но никой не познаваше човек, който наистина да е бил пратен в такава работилница. Може би това си бяха просто слухове – или пък от тези цехове не се връщаше никой. На моменти Стен се чудеше дали няма просто да му изгорят мозъка и да го превърнат в скапан зеленчук.

На втория ден се събуди с усмивка. Беше осъзнал, че никой изобщо не е разбрал какво е станало с робота. Затова реши да го отпразнува – остана си пак у дома и се изтяга в леглото цели два часа след началото на смяната. После изрови няколко от луксозните хранителни продукти, които родителите му бяха скътали в апартамента, и се заяпа в стенописа със замръзвания снеговалеж. Не беше толкова глупав, че да напъха картата си в слота и да погледа видео или да излезе да отиде в зоната за забавления. Така само щеше да улесни Компанията да разкрие симулацията му.

Снежинките, увиснали във въздуха на стенното пано, го омайваха. Замръзнала вода, падаща от небето. Не изглеждаше много стерилно. Стен се зачуди дали изобщо някога ще намери начин да се измъкне и да се озове на друг свят. Дори тези снежинки да не му изглеждаха особено практични, сигурно си струваше човек да ги види на живо. Всичко сигурно си струваше да бъде видяно – стига да е по-далече от Компанията и Вулкан.

На третия ден вече бе решил, че повече няма да се яви на работа. Не знаеше колко време ще мине преди да се досетят, че симулира. Нито какво го очаква, след като го хванат. Просто си седеше у дома. Представяше си снежинките и какво ли ще е да върви под тях, без никаква карта в джоба, която да му определя къде трябва да отиде и какво трябва да направи.

Току-що бе установил, че като присвие очи, снежинките почти се раздвижват, когато звънецът на вратата иззвъня.

Той не помръдна. Звънецът забръмча отново.

– Стен – изрева гласът на Съветника зад панела. – Знам, че си

вътре. Пусни ме да вляза. Всичко е наред. Ще го оправим. Двамата с теб. Всичко е наред.

Стен знаеше, че не е. Но стана и отиде до вратата. Звънецът отново избръмча. А после нещо зашумя в идентиключалката. Стен затаи дъх.

Поколеба се за миг, след което застана до вратата. Идентиключалката изщрака, вратата се плъзна и се отвори. Съветникът пристъпи вътре. Устата му вече бе отворена, готова да изрече нещо. Стен скочи. Удари с две ръце Съветника в слепоочието, блъсна го в стената и той се свлече на пода. Не помръдна. Устата му все още беше отворена.

Стен започна да се тресе.

Но изведнъж почувства странно спокойствие. Сега вече бе елиминирал всички други възможности. Сега вече можеше да направи само едно нещо. Преобърна тялото на изпадналия в безсъзнание Съветник и бързо пребърка джобовите му. Намери картата му и я прибра в джоба си. Ако я използваше вместо своята, сигурно щеше да успее да отклони за известно време проследяването си от страна на Контрола. А освен това тя щеше да му осигури достъп до зони, забранени за собствената му мигрантска карта.

Обърна се и огледа трите празни стаи. Каквото и да му се случеше оттук нататък, знаеше, че ги вижда за последен път. А после излезе и затича към пътната лента, към космопорта – към някое място, от което да може да се измъкне от Вулкан.

Но щом слезе от лентата, се чувства не на място. Хората бяха различни. Мяркаха се само неколцина мигрита, лесно различими в омазените им работни комбинезони. Останалите изглеждаха по-богати и по-лъскави: Техове, чиновници, администратори, а тук-там – ярко искрящите екстравагантни облекла на новопристигналите от други светове.

Стен забърза към един машинен щанд за облекло, напъха картата на Съветника в слота и затаи дъх. Дали алармите щяха да запищят? Дали социопатрулите вече не бързаха към него по платформата?

Машината се оригна и на екрана започнаха да се появяват картинки с избор на стоки. Стен натисна първото нещо, което трябваше да е с подходящи за него размери и което му изглеждаше мъжка дреха, и на подноса падна пакет. Той го грабна и тръгна през навалищата към зоната за отдих.

С помощта на отмъкнатата карта Стен стигна до космопорта – стареше се да си придаде вид на тукашен човек. Скоро вече трябваше да

направи нещо във връзка с картата на Съветника. Навсякъде, откъдето бе минал досега, бе оставил след себе си следа, широка колкото хартия за компютърна разпечатка.

Наблизо някакъв стар дебел чиновник блъскаше автомат за наркобира.

– Скапана машина! Ще ми казва тя на мене, че не ми стигали скапаните кредити за...

Стен се запъти към него, отегчен, но в същото време любопитен. Мъжът се беше натряскал и сигурно толкова я беше закъсал, че централният компютър го беше отрязал.

– Трябва да е от слънчевите петна – каза Стен.

Чиновникът го зяпна.

– Мислиш ли?

– Със сигурност. Преди една смяна ми се случи същото. Заповядай. Пробвай с моята карта. Може би друга карта ще я отпуши.

Чиновникът кимна, Стен натисна един бутон и машината изплю картата на дебелака. Той я взе и напъха на нейно място картата на Стен. Минута след това се отдалечи с щастлив вид по коридора, гушнал кутията си с наркобира.

Три часа по-късно го хванаха. Чиновникът си седеше безметежно, изпаднал в любимия си пиянски унес, отпивайки с наслада, когато в помещението нахлу отделение от шестима социопатрули. Преди да успее да постави чашата си на масата, дебелакът беше пребит, окован с белезници и повлечен към центъра за разпити.

Главният социопатрул изгледа победоносно идентификационната карта на чиновника. Само дето, разбира се, не беше неговата. Беше на Съветника.

Веднага щом влезе, Стен разбра, че се намира в Центъра за посетители на космопорта. Долавяше се някакво... е, какво точно беше, не можеше да определи. Но си помисли, че е може би вкусът на свободата.

Движеше се сред екзотична тълпа – какво ли не, от чуждопланетни същества и дипломати до търговци и астронавти от дълбокия космос. Дори разговорите им бяха странни: за звездни системи, за пътувания в изкривено пространство, за двигатели с антимаатерия и имперски интриги.

Стен се промъкна покрай една джойгърла, застанала край входа на долнопробен бардак, провря се през гмежта астронавти и си намери

място на бара. Един от астронавтите ръмжеше на колегата си:

– Тъпият лейтенант просто ме пренебрегва. Представяш ли си? Мен! Проектант с петнадесет проклетни години стаж в скапаната фирма.

Приятелят му мрачно поклати глава.

– Всички са такива. Две години във височайшата им академия за сукалчета, и започват да си въобразяват, че всичко им е ясно.

– И слушай сега кво стана – продължи първият. – Викам му аз, че конзолата бибипка, а той – нямало никаква причина да бибипка. Аз обаче му казвам, че така или иначе бибипка. И само след няколко минути се надънихме в един облак метеорити. Тръбите на дюзите направо се задръстиха от боклук. Пилотът едва ни измъкна. Шибна ни в такава спирала, че чекмеджетата на капитана едва не изпопадаха.

Стен си получи питието – плати го с оскъдните си останали кредити – и тръгна из бара. Друга група астронавти привлече вниманието му. Бяха се струпали край една маса, говореха си тихо и отпиваха полека от питиетата си, вместо да ги пресушават на един дъх като останалите посетители. Бяха в чисти облека, изгладени до блясък, и имаха вид на хора, които се опитваха бързо да разсеят махмурлука си.

Приличаха на хора, които се канят да поемат към дома си.

– Да си вдигаме задниците – каза единият.

Като по знак, всички едновременно допиха питиетата си и станаха. Стен се промъкна след тях и крадешком ги проследи извън кръчмата.

Беше се сгушил в носовия отсек на совалката. Само един панел го отделяше от екипажа. Отлепиха се от Вулкан и няколко мига по-късно Стен вече можеше да види нарастващия корпус на товарния кораб през прозрачния мехур на носа, докато совалката се приближаваше към него.

Предназначеният за транспорт в открития космос товарен звездолет, наподобяващ огромно многосегментно насекомо, се простираше на километри. Ято пчелоподобни влекачи караше нови секции на буксир и ги прикачаше. Двигателният сектор на товареносача беше плосък и гаден на вид с рогоподобните дълги израстъци, протягащи се от лицето му. Щом совалката се приближи, то се ухили и зейна да я погълне.

Стен си помисли, че това е най-хубавата гледка, която е виждал.

Почти не чуваше монотонния глас на съдията, изброяващ многобройните престъпления, извършени от него срещу Компанията. Бе обграден от социопатрули. Пред съдията стърчеше Съветникът – лицето му

беше почти напълно скрито под намотките пластобинт – и кимаше при всяко поредно позоваване на закона.

Бяха намерили Стен скрит в совалката, сгушен под купчина одеяла и куп откраднати корабни вещи. Докато съобщаваше на Вулкан да пратят някого да прибере Стен, капитанът не преставаше да се извинява. Беше чул мълвата, плъзнала из космопорта.

– Съжалявам. Но не можем да ти помогнем – обясни той. – Организиране за сигурност на Вулкан изпращат претърсващи патрули на всеки заминаващ кораб преди да получи разрешение за отделяне, за да търсят хора като теб.

Стен не отвърна нищо.

– Слушай – продължи капитанът. – Не мога да рискувам. Ако се опитам да ти помогна и те намерят, Компанията ще ми отнеме търговския лиценз. И тогава ще съм свършен. А не съм само аз. Трябва да мисля и за екипажа си...

Един от социопатрулите го бутна по рамото и Стен тръсна глава. Съдията беше приключил. Беше настъпил моментът за произнасяне на присъдата. Каква ли щеше да е? Изгаряне на мозъка? Ако беше това, се надяваше, че ще му остане достатъчно мозък, за да се самоубие.

А после съдията заговори отново.

– Даваш си сметка, надявам се, за размера на престъпленията си?

Стен се замисли дали да не си придаде покорството, очаквано от мигри като него. По дяволите! Нямахше какво повече да губи. Зяпна съдията с немигащ поглед.

– Разбирам. Съветник, няма ли нещо, облекчаващо вината му, което да добавим към настоящата процедура?

Съветникът като че ли понечи да каже нещо, но само поклати глава.

– Добре. Карл Стен, тъй като ти, на своята млада възраст, си в състояние да изкараш още много години в служба на Компанията и ние не искаме да изглеждаме безмилостни, ти даваме възможност да изкупиш престъпленията си и просто те прехвърляме на друго назначение.

Макар и за миг, Стен изпита смътна надежда.

– Мястото на новата ти работа ще е в Екзотичната секция. За неопределен период. Ако... хм... обстоятелствата го позволят, след съответния срок мога да преразгледам присъдата ти.

Съдията кимна и натисна бутона ВХОД на правосъдната конзола. Социопатрулите изведоха Стен от помещението. Той не беше сигурен какво точно означават думите на съдията. Нито какво точно

представява присъдата. Знаеше само едно – че умът му ще си остане недокоснат и че все още е жив.

Извърна се към вратата и разбра – от злобната усмивка на Съветника, – че едва ли ще е за дълго.

ВТОРА КНИГА ПЪКЪЛ

Глава 7

– Въпрос само на ентропия. Доказва се. – По-възрастният мъж надигна халбата си.

По-младият до него, облечен в бляскавата униформа на флотски офицер, се ухили и тресна ботушите си върху плота на масата. Върху бойния му комбинезон бе закачена метална лента с името и званието му: РАШИД Х.А., МАШИНЕН ОФИЦЕР.

– Какво му е толкова смешното? – попита войнствено по-възрастният и огледа другите астронавти, насядали край масата. – Тези тук са моите хора, и никой от тях не е чул да казвам нещо смешно. Тъй ли е?

Рашид се огледа и се усмихна широко, след като чу хоровото пиянско „Тъй вярно, сър“. Вдигна халбата си с две ръце и я пресуши.

– Още по една... Виж какво ще ти кажа. Още от момченце, откакто започнах работа като юнга, съм слушал такива печени стари копелета като теб да разправят, че нещата все повече се скапвали и как от ден на ден ставали все по-лоши.

Барманката – най-голямата и като че ли единствена атракция в гълбините на космопорта – плъзна халбите по алуминиевия тезгях. Рашид издуха пяната от своята и отпи.

– Като плямпаш с глупаци – измърмори той, – бързо ожадняваш. Дори когато са висококредитни флотски капитани.

Помощник-капитанът разкърши рамене – движение, което му беше спестило побоища на хиляди светове – и изръмжа. Рашид отново се разсмя.

– Човек като одъртее толкова, че да не може сам да си боцка карфицата, обикновено си намира някой тъпчо да го прави заради него. Ще ти кажа нещо, капитане. Дай ми един само, поне един добър пример как нещата ще се сгромолясат и може би, само може би, току-виж съм ти повярвал.

Капитанът ливна яка глътка в гърлото си и избърса подгизналата предница на униформата си.

– Ами виж само как се отнасят с нас. Виж ни. Офицери сме, нали

така? Търгуваме по договор. Милиарди кредити зависят от всяко наше решение. Но само се огледай. Намираме се на Първичния свят, Сърцето на Империята и така нататък. Но отнасят ли се към нас с дължимото уважение? Не, по дяволите!

– Ние сме колелцата, които въртят Империята! – изрева един от офицерите му.

– Е, и какво очакваш?

– Каквото казах! Уважение. Преди двеста, триста години, на ръце щяха да ни носят при всяко кацане на планета. Всеки да ни пита и разпитва какво има по другите светове. Жените щяха на тълпи да ни наливат. Казвам ти...

Капитанът се изправи и вдигна красноречиво пръст – ефектът обаче веднага се провали от шумното му оригване.

– Когато една империя почне да забравя как трябва да се отнася към героите си, тя се разкапва! – Той кимна победоносно и се обърна към офицерите си. – Това доказва ли, или не?

Рашид обаче пренебрегна утвърдителните резове на останалите.

– И какво? Смяташ, че трябва да е като едно време? Като когато са летели на факлораби?

– Няма смисъл да се връщаме толкова назад, но примерът не е лош. Дай още бира! Но във времената на йонните кораби е имало истински мъже.

– Да бе! – ухили се Рашид и се изплю на пода. – Стига с тия факлораби. Знаем как работеха. Всичко се управлява от компютър. От излитането до кацането.

– Обаче екипажите...

– Какво екипажите? Има едно нещо, дето по живините много-много не го показват. Прескачат го. Понеже тия факлораби бяха доста жежки. От дюзите, та чак до Барьера Трийсет и три, зад която се намираше товарът и пътниците. И само след няколко години почна да им става трудно да намират нови млади герои за екипаж, понеже на младите герои само след две-три пътувания им позеленяваха кокалите и ръкавели-те им се скапваха от жегата.

– И знаеш ли с какви типове попълваха екипажите? – продължи той. – Със смотаняци от пристанищата, на които обаче им стигаше пипето да откачат двигателя, когато нагорещи отвъд Трийсет и трета. И натискат бутона ОТДЕЛЯНЕ и тичат като луди. Такива бяха скапаните ти „геройски“ факлораби и скапаните им герои офицери. И мислиш, че хората не го знаеха? Мислиш, че им правеха факлопаради, ако

доживеят до края на пътуването? Ако си го мислиш, значи си по-тъп, отколкото изглеждаш.

Капитанът огледа подчинените си. Хората му очакваха развръзката на спора.

– А бе ти откъде знаеш толкова много работи? Барьера Трийсет и три – това може да го знае само човек, който е бил в екипажа на такъв кораб. – Халбата на стария ветеран се тресна върху масата. – Стига вече! Дойдохме тук да пийнем кротко по някоя и друга бира... да седнем, да побърбим малко, пък и що не да се понадлъжем малко... но няма да търпим някой, дето ще си въобразява, че сме толкова тъпи, че да повярваме...

– Бил съм – каза спокойно Рашид.

Капитанът млъкна. Помощникът му се надигна застрашително.

– Да не искаш да ни кажеш, че си на хиляда години?

Рашид поклати глава, допи бирата си и отвърна:

– Не. По-стар съм.

Капитанът кимна на помощника и той сви юмрук – можеше да ми-не за свита за удар желязна топка, – и замахна.

Но не улучи главата на Рашид.

Той вече се беше хвърлил напред, през масата. Челото му се заби в корема на втория помощник на капитана, който, заедно с онзи до него, се срина на пода сред изпотрошените столове.

Рашид се превъртя на кълбо и се изправи тъкмо когато първият помощник-капитан се извъръщаше. Мушна се под вдигнатите му за удар ръце и заби острите си като ножове нокти под мишниците му. Помощник-капитанът се сгъна на две.

Другите двама вече се изправяха. Рашид отскочи настрана. Недостатъчно. Халбата на капитана се натресе в темето му и той се олюля към бара.

Прегъна се на тезгяха... краката му се свиха и рязко изритаха назад. Стъпалата му улучиха едната ръка на втория помощник и той изстена. Рашид се превъртя и когато помощникът замахна за трети път, сграбчи ръката му и го дръпна.

Офицерът залитна напред, улучи с челото си чепа на бурето с бира и явно реши да остане за известно време неподвижен.

Рашид бързо се извъртя, отметна с ръка запокитения към главата му стол и тресна с юмрука си капитана в слепоочието.

Капитанът също загуби интерес към свадата. Поне за няколко минути.

Рашид се засмя доволно, надигна четвъртия мъж за реверите... и тогава вторият помощник – онзи със счупената ръка – го изрита в краката.

Рашид се срина на пода и четвъртият мъж започна да го налага с юмурици. Старият капитан, хрипящ като кит, заподскача – много ловко, впрочем, за човек на неговата възраст – около тях и ботушът му заулучва Рашид в ребрата.

Две ръце се появиха като отникъде и плеснаха капитана под ушите. Той се отпусна, като отсечен с топор.

Рашид се надигна, кимна на новопоявилия се участник в свадата, а после надигна втория помощник и го запокити във въздуха към неочаквания си съюзник, сивокос мъж с вид на хипопотам, чийто нос беше чупен толкова много пъти, че едва ли някой пластичен хирург щеше да прояви готовност да го оправя. Той умислено задържа офицерчето с едната си ръка, като че ли се чудеше как точно да постъпи с него, а после стовари ръба на дланта си малко над носа му, пусна го на пода и се огледа за някой друг.

Мъжът, носещ идентификационната табелка с името „Рашид“, беше седнал върху гърба на четвъртия астронавт. Беше го сграбчил за косата и систематично дриблираше с главата му по пода на бара.

Сивокосият пристъпи към масата, надигна една недовършена халба и я пресуши. След което изръмжа:

– Мисля, че си доказа тезата.

Рашид с явно неудоволствие пусна главата на мъжа под себе си да се натресе за последно в пода и се изправи. Двамата се огледаха от глава до пети.

– Е, полковник?

– Харун Ал Рашид – изсумтя сивокосият. – От година на година затъпяват все повече. Някои поне.

– Това намирисва на неподчинение, полковник.

– Извинявам се. Ще благоволи ли превисочайшият Вечен император на милиарди Слънца, владетел на трилиони планети и крал на безброй прокълнати хорица да придружи своя добър и верен слуга обратно в палата, където ни чака твърде много важна работа... или предпочиташ, по дяволите, да останеш тук в очакване на нови подвизи?

– Друг път, полковник. Друг път. На искам да покварявам младежта.

Вечният император прегърна през рамо своя адютант – полковник Ян Махони, командващ корпус „Меркурий“, скритата в сянка имперска

сила, отговаряща за разузнаването, шпионажа и операциите под прикритие – и двамата закрачиха, смеейки се, под бледата слънчева светлина на Първичния свят.

Глава 8

Баронът чакаше в преддверието да го повикат. Крачеше нервно и поглеждаше притеснено двамата огромни имперски гвардейци, които се правеха на статуи пред входа на покоите на Вечния император. Ако се замислеше над това – а в момента Торесен отчаяно се старееше да не се замисля, – беше си направо уплашен. Чувство, което не бе от най-познатите за барона.

Беше извикан при Императора през половината Галактика, без дори най-малък намек за обичайната учтивост от страна на Имперския протокол. Просто му бе съобщено, че е длъжен да се яви. Веднага. Без никакви обяснения. Торесен се надяваше, че призоваването му няма нищо общо с проект „Браво“. Макар да беше сигурен, че дори добре развитата шпионска мрежа на Императора не е могла да се добере до него. Иначе беше направо мъртъв.

Най-сетне портите изсъскаха и се отвориха, от прага пристъпи дребен чиновник в дълга роба и с поклон го покани да влезе. Торесен изпита съвсем леко облекчение, като видя, че гвардейците си останаха на място. Чиновникът се оттегли и баронът се озова сам сред огромна зала, пълна с екзотични предмети, събирани от Императора в продължение на неговите хиляда години живот. Препарирани зверове от ловни експедиции по чужди светове, странни образци на изкуството, древни книги, разтворени на възхитителни илюстрации, които не можеше да възпроизведе и най-сложният компютър.

Баронът се огледа тъпо, изведнъж почувствал се невеж, като необразован селяк на някоя затънтена гранична планета. Чак след известно време забеляза силуета на мъж, който го чакаше в дъното на залата. Стоеше с гръб към Торесен и гледаше столицата на Първичния свят през леко закривената стъклена стена. Беше облечен в проста бяла роба.

Когато Торесен пристъпи и се поклони, Вечният император се обърна.

– Придворните ни уведомиха – каза Императорът – за вашата репутация на точен човек. Явно са зле информирани.

Баронът преглътна.

– Тръгнах веднага, щом...

Императорът му даде знак с ръка да млъкне. И отново се обърна към стъклената стена. Последва дълга тишина. Баронът запристъпва нервно на място.

– Ако имате предвид последните перспективи на Компанията, ваше величество, мога да ви уверя, че няма никакви преувеличения. Мога да заложа цялата си репутация на...

– Погледнете ей там – прекъсна го Императорът.

Смутен, Торесен надникна през стъклото. Долу под тях придворни от императорския двор се виеха в изискан танц на моравата на двореца.

– Вижте тези тъпо хилещи се глупци. Въобразяват си, че Империята се върти около техните титли. Че милиарди поданици се трудят неуморно, само за да могат те да танцуват.

Той се извърна към Торесен. С топла усмивка на лицето.

– Но ние с вас знаем по-добре, нали, бароне? Много добре знаем какво означава да изцапаме ръцете си. Знаем какво значи наистина да се работи.

Сега вече Торесен наистина се обърка. Човекът срещу него излъчваше ту зной, ту мраз. Какво искаше? Дали слуховете за старческото му слабоумие нямаше да се окажат верни? Не, как бе възможно да са верни? Нали в края на краищата самият барон ги беше пуснал.

– Е? – попита Императорът.

– Какво, сър?

– Защо помолихте за тази аудиенция? И давайте по същество. Имаме делегации от двайсет до трийсет планети, които търпеливо чакат реда си.

– Ами... ваше величество, това може би е някаква грешка... не ваша, разбира се, но... Аз мислех, че вие желаете да...

– Тъй или иначе, радваме се, че дойдохте, бароне – прекъсна го Императорът. – Бездруго искахме да поговорим с вас относно някои твърде смущаващи ни доклади. – Закрачи из залата и Торесен тръгна след него, като напразно се мъчеше да разбере какво означава всичко това.

– Доклади за какво, ваше величество?

– Убеден съм, че не е нищо сериозно, но някои от вашите агенти, изглежда, са си позволили известни коментари пред подбрани клиенти, предполагайки, че някои от нашите... хм... представители – евентуално са склонни към, как да се изразя... измяна?

– Например, ваше величество? – Престорен израз на изненада от страна на Торесен.

– О, нищо конкретно не ми хрумва в момента. Просто незначителни подхвърляния, че някои услуги, осигурявани от Империята, могат да бъдат изпълнени най-добре от Компанията.

– Кой? Кой е казал това? Веднага ще ги...

– Сигурен съм, че ще го направите, бароне. Но не бъдете прекалено жесток към тях. Предполагаме, че просто става дума за прекалено ревностна вяност към вас.

– Компанията не може да бъде страна в такива приказки. Нашата политика – всъщност в това е същността на подзаконовия ни акт – е абсолютно неизменна.

– Да. Да. Знаем. Собственият ви дядо навремето подписа този подзаконов акт. Одобрен от нас лично, като гарант за вашата харта. Голям мъж беше вашият дядо. Как е той, впрочем?

– Тъ, той почина, ваше величество. Преди неколкостотин години...

– Ах, да. Моите съболезнования.

Вече бяха стигнали до вратата. Тя се отвори и дребният чиновник влезе, за да изведе абсолютно зашеметения Торесен. Императорът им обърна гръб, но след миг каза:

– А, да, бароне?

– Да, ваше величество?

– Пропуснахте да ни важете за какво всъщност дойдохте тук? Някакъв проблем ли има, или някоя специална услуга, която мога да ви направя?

Дълга пауза от страна на Торесен. Накрая баронът каза:

– Не, благодаря ви. Просто се озовах на Първичния свят и се отбих, за да ви попитам... искам да кажа, просто исках да ви... да ви изразя почитта си.

– Много умно от ваша страна, бароне. Но всичко се развива точно така, както го предвиждахме. Сега ви моля да ме извините.

Вратите иззвистяха и се затвориха. Зад Императора последва шумолене, после нечия кашлица – фатална, както изглеждаше и една от завесите се разтвори. Иззад нея пристъпи Махони. Присвит на две от неудържим кикот.

Императорът се ухили, пристъпи до една от древните дървени кантонерки и я отключи. Чекмеджето щръкна с бутилка и две чаши. Той наля от напитката.

– Опитвал ли си някога от това?

Махони изгледа чашата с подозрение. В подбрани пиянски кръгове се смяташе, че императорът има доста първерзно чувство за хумор.

– И какво е то?

– След близо двадесет години задълбочени изследвания бих могъл само да кажа, че твърде много се приближава до понятието за адско пиетие. Навремето му викаха бърбън.

– И ти си го направил, така ли?

– Е, с малко помощ. Тази заран ми го доставиха от лабораторията.

Махони си пое дълбоко дъх. След което изпи течността до дъно. Императорът го гледаше с огромен интерес. Дълга пауза. А после Махони кимна.

– Не е лошо.

Наля си пак. Императорът бавно отпи, после преглътна.

– Обаче няма нищо общо с истинския бърбън. Всъщност вкусът му е като на говно.

Императорът допи чашата си и си наля пак.

– Е? Какво мислиш?

– За барона ли? Такъв мошеник е, че и чорапите си ще продаде. Не е блюдолизец обаче, независимо как изглеждаше, докато си играеше с него на котка и мишка.

– Това го усети, а? Знаеш ли какво ще ти кажа? Ако не бях най-печеният в тия игри, щях да си помисля, че ще ми пререже гърлото. Или че поне ще се опита.

Императорът остави чашата си, тръшна се в едно кресло и вдигна краката си на масата.

– Окей. Срещнахме се лице в лице. Добро предложение, впрочем. И съм съгласен с теб, че този тип е достатъчно тъп и достатъчно алчен за власт, за да бъде опасен за Империята. Хайде казвай. За какво толкова трябва да се притеснява царствената ми глава?

Махони седна на съседното кресло и просна краката си до тези на Императора.

– За много неща. И нищо, което на този етап да можем да докажем. Най-многого, което мога да кажа, е, че Торесен хвърля купища кредити в нещо, което нарича проект „Браво“.

– Това пък какво е?

– По дяволите, де да знаех! Преди две години едно мое момче рискува задника си и отиде и направо го попита. Торесен не обелил и дума. Освен, че, цитирам: „Проектът е от жизнено значение за интересите на Компанията“. Край на цитата.

– И кой е твоят човек?

Махони отвърна с гримаса.

– Не мога да кажа.

– Полковник! Зададох ви въпрос!

Махони се изправи. Много добре му беше известно къде свършва приятелството и къде започват заповедите.

– Слушам, сър. Става дума за един от борда на директорите, Лестър.

– Лестър... знам го. Бях на церемонията при раждането му. Абсолютно верен във всичко, засягащо Империята. Е, разбира се, никой не е съвършен. Та значи Лестър има подозрения около този проект, така ли?

– И то големи. Торесен буквално изстиска кръвчицата на Компанията, за да го довърши. Едва поддържа някаква минимална печалба, за да останат акционерите му доволни. Въпреки това Лестър смята, че прави шапми със счетоводните книги.

– Това не е достатъчно. Дори аз не бих могъл да пратя Гвардията на Вулкан заради някакви си подозрения. Ще се лиша от целия си авторитет. По дяволите, нали аз лично основах цялата тази Империя върху принципите на свободното предприемачество и ограничих до крайност намесата на властта!

– А длъжен ли сте да вярвате в собствената си пропаганда?

Императорът се замисли за около секунда. След което отвърна със съжаление:

– Да.

– И какво да правим тогава?

Императорът се навъси, после въздъхна.

– Колко мразя да го правя. Но май нямам друг избор.

– Тоест?

– Тоест ще трябва да се лиша от един страхотен другар по пиячка. За известно време, разбира се.

Махони се изправи и викна ядосано:

– Не искаш да кажеш, че смяташ да ме навреш в онази забравена от бога дупка? Вулкан е толкова встрани от магистралата, че даже кометите свиват настрана от него и го отбягват!

– Да ми предложиш нещо по-добро?

Махони премисли набързо. А после поклати глава, допи си бърбъна и попита:

– Кога да тръгна?

– Искаш да кажеш, че още си тук?

Глава 9

Кръгът на въздушния люк се завъртя и прищрака. В камерата се стелеше гъст жълтеникав газ. Стен едва различаваше останалите работници в другия край на помещението.

Вътрешната врата на люка се отвори с плъзгане и Стен закричи към работната станция през еднокилометровото полукълбо на Работна зона 35.

Беше пресметнал, че са минали около две години, плюс-минус няколко цикъла от началото на присъдата му. „Колко бързо лети времето, когато се забавляваш“ – помисли си той кисело.

Цистерните на равнището на пода бълбукаха и кипяха, нагоре към мостиците се издигаше мазна сивкава пелена. Стен запристъпва сред мръсната пяна покрай огромните буци кристал.

Спря до първата си станция и прегледа измервателните уреди, контролиращи потока на веществата, запазващи един от високите няколко метра балвани. Отне му половин час потене, докато премахне с горелката плъзналите по втория балван в участъка му тънки спирали на грануларния тумор. Изхвърли трошливата утайка от камъните-растения в най-близката цистерна и продължи през кипящата жълтеникава атмосфера.

Зона 35 представляваше изкуствен дубликат на някакъв далечен свят, където металите живееха свой собствен живот. Минералите „израстваха“, „разцъфваха“ и „умираха“.

Между мострите от различни метали се отличаваше един с доста редки свойства – невероятно лекота и въпреки това – със сила на натиск, надвишаваща многократно всяка позната сплав или метал.

Геолозите на Компанията бяха решили, че минералът е много интересен и има огромен търговски потенциал. Имаше само два проблема:

Родният му свят беше човекоубийствен. Това беше най-малката грижа. Инженерите на Компанията бяха в състояние да дублират почти всякаква околна среда. А при наличието на толкова много мигрита, осъдени на каторга в Екзотичната секция, които да отглеждат и обират минерала, нещастните случаи бяха „без съществено значение“.

Вторият и по-сериозен проблем обаче беше обработването на самия минерал. След дългогодишно експериментиране бяха успели да отгледат особени мутирани „вируси“ на метална основа от родината на скъпоценния минерал и да ги използват за автоматизирана обработка на

кристала.

Така оформеният рядък минерал се използваше за свръхнатоварени инсталации – аварийни системи на корабни двигатели, сензори в ядрата на ядрени енергостанции, както и за производство на свръхскъпи снобски бижута. Цената, разбира се, беше астрономическа. Прекият шеф на Стен веднъж беше пресметнал, че само една бучка с размери на мъжки юмрук струва колкото годишния кредитен договор на един екзек.

Скоростта на растежа на всеки кристален балван внимателно се контролираше и следеше от компютър. Но Стен бе успял да изиграе измервателните сензори, следящи развитието на един от балваните. В продължение на шест цикъла на него се бе култивирала, бавно, грам след грам, малка, почти незабележима изпъкналост.

Стен провери „своя“ балван. Издутината беше узряла за жътва – и после да бъде оформена в един много полезен малък инструмент, с чиято помощ Стен смяташе да разкаже играта на Компанията.

Отвори капака на малка метална кутийка, съдържаща срязващата вирусна култура, и намести мундшука в основата на буцата. От отвора изхвърча почти невидима червеникава нишка, с която Стен очерта основата на отгледания изростък.

Веднъж бе видял какво сполетя един от работниците, който бе проявил неблагоприятното да остави капчица от вируса да се разлее по работния му костюм. Нещастникът не бе успял да неутрализира вируса преди той да си прояде път през защитния комбинезон, и се пръсна на мазно огнено кълбо, едва видимо сред мътната жълтеникава среда, когато кислородът под костюма му се съедини с атмосферата на Зона 35.

Изчака няколко секунди, след което неутрализира вируса и леко откърши бучката.

Отнесе я в биоцеа, заклеци я със стеги, затвори и запечата работния участък на цеха и напъха в терминалната верига грижливо изработената синя кутийка, така че работното време в цеха да не бъде отчетено в контролната секция на Зона 35.

Превключи контролните уреди на работилницата на ръчно управление и натисна нужните клавиши. По бучката се пръсна тънка струйка от вируса. Стен изчака, докато вирусът се неутрализира, и отново пръсна.

И отново изчака.

В Екзотичната секция имаше само два начина за отчитане на времето. Единият беше да броиш смъртните случаи. Но пък смъртността

надвишаваше сто процента годишно, което само напомняше на Стен, че самият той все още се държи извън статистиката.

Другият начин бе да се осланяш на спомените.

Старшията, със зурла на шопар, едва изчака патрулите да изхвърлят Стен през люка и нетърпеливо да закрачат обратно по коридора към основния сектор на Вулкан. След което замахна с месестия си юмрук и го удари в лицето.

Стен се срина на пода, после бавно се изправи. Усещаше вкуса на собствената си кръв.

– Няма ли да ме попиташ за кво те ударих бе?

Стен не отговори.

Старшията го изгледа кръвнишки.

– За нищо. Обаче само направи нещо, и ще стане още по-лошо. Запомни: сега си в Екзотикс. Тук не си поплюваме като ония на Север. Тук мигритата правят квото им се каже. И запомни и това: Екзотикс е разделена на пет различни зони. Във всяка от тях средата е различна. Ще работиш в херметични костюми. Всички зони ги наричаме Високо рискови среди. ВРС. Което значи, че в тях бачкат само доброволци. Ти си точно такъв. Доброволец.

– Моташ се, спиш и почиваш само в Бараките – продължи старшията. – Това е съседната капсула, под секцията на Охраната, където се намиращ в момента. И да не си стъпил по на север от Бараките, освен ако не си решил, че зоната ти няма да те убие достатъчно бързо... А, и още нещо. Какво става в Бараките, нас не ни интересува. Единственото, което е важно, е да се поддържат машините всяка смяна и да не се опитваш да клинчиш. Това са правилата. Други няма.

После кимна и двама от стражите на Екзотичната секция изхвърлиха Стен в Бараките.

Бучката почти бе достигнала подходящите размери. Стен отново прегледа своята „ферма“, настрои хранящите инсталации и се върна в биоцеа и се зае с последните оформящи срезове.

Първата работна зона началникът му я описа като „нищо работа“.

Представляваше прототип на високоскоростен жичен цех. Азотна атмосфера. За съжаление, все още не беше напълно завършен. Пресите се чупеха. Изтеглячите прилагаха твърде силно напрежение и

барабаните на макарите за готовите кабели често се оголваха.

И всеки път, когато работният процес в цеха спираше, някой заги-ваше. Скъсана жица, изплющяла изпод счупената преса, разкъсваше ръката на някой от мъжете. Жична намотка, надигнала се от макарата си, се увиваше около врата на някой непредпазлив надзорник и моментално го гилотинираше.

В тази зона работеха стотина „доброволци“. Стен пресметна, че на всеки цикъл има поне по един смъртен случай.

Пресметна също така, че началникът му беше говорил смехории. Докато не го „повишиха“ и не разбра, че останалите зони избиват мигритата много по-бързо.

Вирусът беше оформил безформената буца в тъп черен правоъгълник с размери 10 на 15 на 30 сантиметра. Стен натисна бутон ЗАДЪРЖАНЕ и контролния клавиш на неутрализатора, след което пристъпи към друга конзола. Бързо очерта на екрана триизмерния модел на инструмента, който искаше да изработи и който включваше размерите на свободно стиснатия юмрук на десницата му.

Този инструмент щеше да стои добре в стиснатата ръка само на един човек.

– Значи ми даваш колкото поискам от твоя синталк?

– Точно така.

– И кво искаш от мен?

– Ти знаеш как да се биеш. Началникът и бичетата му гледат да не те закачат.

– Не щат, скапаняците му скапани. Научил съм ги аз да се крият като плъхове из цялата галактика. Момченце, аз и гвардейци съм учил! – Дребният мъж се усмихна гордо. – Значи искаш да те уча?

– Да.

– Ами добре. Що пък не? То има ли кво друго да правим тук? Освен да мрем.

Стен натисна клавиша за ПРЕХВЪРЛЯНЕ, пренастрои модела си като машинна програма и го прехвърли в терминала на биоцеха. Изчака, докато на монитора не се изписа ПРОГРАМА АКТИВНА, и натисна клавиша за СТАРТ.

Малките лазери грейнаха и се плъзнаха към металния блок. Върху

повърхността се пръснаха капчици от вируса и от метала се отделиха стружки. След това лазерите „маскираха“ определени зони и вирусът започна да оформя метала, превръщайки го в овеществената реалност на видеомодела на Стен.

Часовете на смяната се изнизиха незабелязано и цехът щастливо забръмча. Стен трябваше да спре, когато през зоната премина един от охраната.

– Основна поза. Не така. Скапаняк! Забивката винаги минава през цялото ти тяло. Малко над кръста. Ето, така вече си готов за всякаква защита.

– Ами нож?

– Сега забиваш... ножа ще можеш да му го ръгнеш на двайсет и пет сантиметра над оная работа на типа, дет ще ти го извади. Дай сега. Едно – завърти наляво и нагоре. Забиваш право нагоре, после надолу. Влез му... О, не. Не и не! Забивката трябва да стигне до врата му. Не те карам да танцуваш с него бе, момче. Хайде пак.

Час преди новата смяна на екрана светна надписът ЗАДАЧА ИЗПЪЛНЕНА. Стен се зае внимателно да прочисти вътрешността на цеха с неутрализатор.

– Сега си в кръчма. Един чупи бутилка. Идва към теб. Кво ще направиш?

– Ще го сритам.

– Не. Не, и не, и не! Така само ще пострадаш. Хвърляш нещо по него. Квото и да е. Отпуснал е ръцете си, значи хвърляш в лицето му. Вдига шишето – сръгай го с някой стол в ташаците. Е, добре. Улучил си го. Отстъпва. Кво правиш?

– Ритам го. В капачката на коляното. Влизам му, ако успее да доближа. Удар във врата.

– Е, добре. Той пада. И кво?

– Завирам шишето в лицето му.

– Стен, започвам да се гордея с теб. Сега потренирай до началото на смяната. Следващия път ще ти покажа какво да правиш, ако ти си с нож.

Стен отключи секретното резе на капака на работния кът и вдигна сечивото.

Негово. За пръв път в живота си разполагаше с вещ, която не бе заел или взел на изплащане от Компанията. Това, че цената ѝ надвишаваше годишните доходи на един богат търговец и че машинните техники за изработката ѝ бяха изразходвали енергия, колкото за цял увеселителен купол, я правеше още по-сладка.

Държеше в дебелия ръкавици на защитния си скафандър тънка кама. Дръжката бе пригодена съвършено за пръстите му – за да я обгърнат в смъртоносна хватка на борец с нож, за каквото го беше обучил дребничкият мъж.

Нямаше предпазител, само извивка между дръжката и острието – то беше дълго петнайсет сантиметра и завършваше с остър като игла връх. Целият нож беше дълъг двайсет и два сантиметра и широк два и половина.

Беше може би най-смъртоносното хладно оръжие, създавано от човек. Кристалът беше наточен като косъм, в острието едва петнайсет молекули, а тежестта на самото оръжие беше достатъчна, за да осигури налягане, способно да разреже дори диамант.

Стен затъкна ножа в един от празните джобове на работния си костюм. Вече разполагаше с канията.

Беше му я направил Хайт.

Двамата със Стен се бяха скрили в един неизползван участък с нормална атмосфера. Хайт му беше бил упойка. А после се бе заловил за работа.

Канията бе скрита в самата ръка на Стен, под лакътя. С нелегално внесените си микрохирургични инструменти Хайт бе отлепил част от кожата на Стен, беше присадил вътре жива тъкан от пласткожа, след което бе закрепил с медицински цимент U-образната сгъвка, която Стен вече бе изработил от специална сплав. Тя щеше да пази острието на ножа от допир с каквото и да било – включително и със самата сгъвка.

Един от мускулите на китката бе прекаран през канията, така че да задържа ножа вътре. След което Хайт постави отново дермиса и епидермиса върху хирургическите модификации и ги слепи.

Докато зарасне, трябваше да минат няколко цикъла. Но Хайт остана доволен, че пласткожата не раздразва раната и кожата върху канията зараста бързо.

Сигналният звънец в скафандъра на Стен забръмча за края на смяната. Той затвори работилницата и тръгна към люка.

Никой не знаеше какво точно е направил Хайт, за да го натикат в Екзотичната секция. Знаеше се, че е бил лекар в експедицията на някакъв новооткрит свят. Знаеше се освен това, че по някаква неизвестна никому причина е приел договор за тех на Вулкан. Но беше ясно, че сигурно е извършил някакво невероятно престъпление.

Хайт не казваше абсолютно на никого – включително и на Стен – какво е направил.

Беше просто единственият медик, до когото мигритата имаха достъп, и беше прекарал в Екзотичната секция години.

И освен това беше единственият приятел, когото Стен беше имал.

– Стен, момко. Твоят проблем е в това, че не се смееш достатъчно.

– Да се смея ли? Натикан съм в задника на Вулкан... и всеки тук се опитва да ме убие – при това ще успеят! – а ти искаш да се смея?

– Разбира се, момчето ми. Защото може ли да има нещо по-смешно от това?

– Не разбирам.

– Това е, защото боговете те мразят. Лично.

Стен се замисли. А после бавно се усмихна. И започна да се смее неудържимо.

– Ей това ти е другият проблем, момче. Твърде много се смееш.

– Какво?!

– Какво му е толкова смешното? Натикали са те в гъза на Вулкан и всички се опитват да те убият. На твоето място щях да се разтревожа.

Стен го запна. След което поклати глава и зави като куче.

В стаята на смяната Стен захрани скафандъра си с дезинфектант под високо налягане и зачака. Нямаше изтичане. Изпразни дезинфектанта в рециклиращото устройство и постави костюма на закачалката. В Екзотичната секция се използваша стари вакуумни работни скафандри, отдавна отхвърлени от техниците. Утечките при тях бяха чести. А в зоната нямаше никакво време за кърпене. Стен се прозя и тръгна през Бараките към койката си.

Ножът беше затъкнат в ръката му. Стен нямаше търпение да го покаже на Хайт.

Бараките миришеха на Реда. Повдигнато на куб и още на куб. Без социопатрули. Двама едри биячи в дъното на коридора риташа жалките останки на мършаво момче, плувнало в локва кръв. Единият вдигна

ухилената си морда към Стен.

– Днес имаме пресно месце.

Стен сви рамене и ги подмина. Етаноловият шанд, както обикновено, беше претъпкан. Стен спря пред койката си. Женското мигри, чиято койка беше над неговата, беше провесило одеялото му като завеса и зад него се чуваше пъшкане.

Стен тръгна към отсека на Хайт. Старецът се беше разболял, но Стен се надяваше, че все още е в съзнание. Искаше му се да го поразпита за Първопроходния сектор.

Около койката на Хайт се бяха скупчили няколко души – старшият и неколцина от подмазвачите му. И малко встрани от тях – някакъв тръглест робот.

Двама от бячите вдигнаха отпуснатото тяло и безцеремонно го изтъркулиха на боклукчийската вагонетка.

Когато тя се затъркаля по коридора, Стен се затича, блъсна с юмрук контролния ѝ панел и вагонетката спря.

– Няма полза – извика му един от бячите. – Дъртакът пукна.

– Как така?

– Ми пукна бе. От естествена смърт.

Стен понечи да се обърне... и обърна трупа на Хайт. Кръвта все още капеше от разреза в гърлото му. Стен погледна старшия тъмничар.

– Опъваше се и не искаше да отиде на бачкане. Та затова, както вика Малек, взе, че си пукна. От естествена смърт.

Старшият направи голяма грешка, че се разся.

Стен тръгна към него. Един от бячите го блъсна и Стен падна на пода, претърколи се и скочи.

И гласът на дребния мъж прокълтя в мозъка му. „Никога не си разгневен. Никога не искаш нищо. Ти си само реакция, без мозък.“

Един от бячите пристъпи към него и кракът на Стен замахна сам. Капачката на коляното на мъжа изпука и той рухна.

– Хванете го!

Бячите се хвърлиха към него. Един го спипа отзад и го стисна с две ръце. Стен измъкна едната си ръка и замахна назад с юмрук, с изпънат палец.

Здравенякът го изтърва и изрева в отговор, а от очната му кухня потече кръв.

Стен се завъртя и изрита основата на бичия врат. Мъжът се стовари на пода.

– Дръжте го, скапаняци! – прогърмя гласът на старшия.

Двамата останали мъже погледнаха началника си, после погледнаха Стен, мъчейки се да решат кое от двете е по-лошо. Единият измъкна подпорката на близкия нар, а ръката на другия се плъзна като змия в джоба му и изскочи навън, стиснала бляскав нож, наточен на ръчно точило.

Стен отпусна дясната си ръка и присви пръсти. Ножът се изсипа в дланта му. Студен. И съвършено удобен.

Мъжът със стоманената пръчка замахна пръв. Стен вдигна камата... и острието преряза стоманата като бръснач. Мъжът зяпна за миг стоманеното пънче в юрука си, а Стен замахна и преряза гърлото му – камата мина като през масло.

Мъжът с ножа направи лъжливо движение, когато Стен се извъртя към него, и замахна към корема му. Стен блокира...

Старшията зяпна ужасен ръката на помощника си – тя все още стискаше ножа, когато тупна на пода.

А после старшията се обърна и побягна. В грешна посока. Надолу, далече от капсулата на охраната. Към работните зони.

Стен го догони точно пред помещението за преобличане на работната смяна. Старшията се обърна. В ококорените му очи се четяха паника и ужас.

Стен го перна само веднъж.

Старшият извреця – червата му се изсипаха – и рухна сред локвата кръв.

– Това беше естествена смърт.

Стен затича към скафандъра си. И в същия момент алармите запищяха.

Чу блъскането по люка. Това не го обезпокои особено. Беше залостил въздушния люк и бе отворил широко вътрешната врата към коридора. Това щеше да им отнеме известно време, докато минат.

Охраната трябваше да си въобрази, че той е в клопка. Нямаше междинна връзка с друга от зоните. Извън Зона 35 имаше пълен вакуум.

Стен внимателно надигна контейнера с вирусния спрей от биоструга и с усилие го изтласка до външната стена на купола. Отвори вентила и хукна към грависледа. Червеният спрей на вируса засъска.

Грависледът беше най-голямото нещо, което му беше подръка, но можеше само да се надява, че ще издържи, докато всичко свърши.

Стената изпука, започна да се огъва и да се издува на мехури

навън... а после се разцепи и се превърна във взривяваща се чернилка. Вихър излиташа газове зарева навън, към празното пространство. Кристални балвани с цена милиарди кредити, транспортни съдове и всевъзможни инструменти се затъркаляха към отвора.

Гравитационната шейна изпука, веригите на котвите се скъсаха и после с оглушително дрънчене шейната се понесе към вихъра в дупката на купола. Но се оказа твърде голяма, за да може да се промъкне между двете поддържащи греди.

А после воят спря. И това, което все още бе останало от Зона 35, потъна в тишина.

Кръв закапа в очите на Стен – беше се натресъл в рамката на визьора на скафандъра си. Примигна и внимателно провери дали има пробив в изолацията.

После се плъзна покрай шейната и се гмурна през отвора.

Олюля се, зашеметен за миг, когато се оказа обкръжен от непрогледния мрак, осеян с призрачната светлина на звездите.

Така или иначе, намираше се извън Екзотичната секция. И при това – дори успя да се усмихне кисело – бе осъществил една от мечтите си. Намираше се извън Вулкан.

И после започна да се движи. По-надалеч от дупката, все по-надалеч от Екзотичната секция. Понесе се право на север, към единствената дупка, в която можеше да се скрие – просналата се из пространството основна маса на Вулкан.

Нямаше никаква представа накъде точно се е запътил. Отначало пристъпваше предпазливо, после започна да възвръща куража си, разбрал, че в ботушите на скафандъра му е останал достатъчно магнетизъм, за да го задържи да не се превърти и да отхвърчи в празното пространство на космоса. Продължи на отскоци, по един метър всеки.

На няколко пъти когато към него полетяха съдове на ремонтните бригади и патрулни совалки, изпадна в паника.

Но после разбра... единственото, което ги тревожеше, бе неочакваната, ужасно скъпа експлозия в Екзотикс, вече на километри разстояние от него. Дори и да го забележеха, един човек в работен скафандър едва ли щеше да бъде свързан с опустошителния взрив.

Поне засега.

Задържа се навън толкова дълго, колкото беше възможно – докато най-сетне въздухът в скафандъра не започна да дращи в ушите му, и той не долови предупредителното хъркане на въздушния регулатор – и тогава се приближи до първия люк, който успя да забележи. Предположи, че

е някой от предназначените за аварийен ремонт.

Ръкавиците на костюма му трескаво зашариха по лостовете и люкът изведнъж плавно се отвори. Той пропъзля в тясната камера на люка, затвори външния капак и натисна бутона за въздушното налягане.

Вътрешната врата се отвори с прещракване – поне вътре имаше въздух, който да пренася звука – и Стен пристъпи през нея.

Пред и зад него се простираше дълъг пуст коридор. По пътеката беше полепнал дебел слой прах и повечето осветителни тела по тавана бяха изгорели. Стен се облегна изнемощял на извитата стена на тунела. Беше свободен. Беше си отново у дома.

Прецени и двете мисли, които бяха преминали през главата му. И се усмихна. Усмивката му прерасна в смях.

Свободен. Докато го хванат. У дома. На Вулкан?

Но продължи да се смее. Така, както го беше научил Хайт.

За момента това му се стори най-подходящото.

Глава 10

Торесен бързо се смъкна от грависледа и закрачи към совалката. Само още няколко минути и щеше да бъде далече от Първичния свят, на път за Вулкан. Все още се чувстваше изнервен от Императора и наполовина беше убеден, че всеки миг ще го задържат.

Напрегна се, когато неколцина имперски гвардейци минаха на завоя. Но те бяха погълнати от разговора си и явно не бяха тръгнали да го гонят. Отпусна се.

Нещо диво вътре в него продължаваше да се опъва и едва ли не да търси противопоставяне. Торесен не беше свикнал да се кланя на други мъже. Чувството на ужас никак не му допадаше. Мина покрай войниците. Можеше да се справи с тях. Мозъкът му трескаво преценяваше възможностите. Щеше да скърши гърлото на първия. Вторият щеше да умре, след като счупи носа му и натика хрущяла в мозъка му. А третият... той се отърси от тези мисли и когато закрачи по товарната рампа, вече дишаше по-леко.

Малко по-късно вече се намираше в совалката, на път към лайнера, кръжащ в орбита около Първичния свят. Отпуснат в креслото – за пръв път наистина облекчен, откакто бе напуснал Вулкан – Торесен се замисли за срещата си с Императора.

Имаше няколко възможни обяснения: (а) Императорът страдаше от

старческо слабоумие. Едва ли. (б) Наистина се опитваше да укроти някои свои свръхчревностни помощници. Глупости. Това просто не беше в стила му. (в) Императорът знаеше за проект „Браво“. Погрешно. В края на краищата Торесен бе останал жив, нали така? (г) Императорът подозираше, че се готви нещо, но не можеше да го докаже. И затова бе и срещата – за да види Торесен лично и деликатно да го предупреди. Виж, това беше най-вероятното.

Е, добре. Какъв тогава щеше да е следващият ход на Императора? Виж, това можеше най-лесно да се предвиди. Щеше да усили разузнаването си. И да изпрати още свои шпиони на Вулкан.

Баронът се усмихна. При това положение се чувстваше много по-добре. Притвори очи за лека дрямка. Малко преди да заспи, си отбеляза нещо наум. Щеше да нареди на своите органи по Сигурността да съгласуват с него всички акредитации на посетители от външни светове. Очакваше с нетърпение лично да поразпита неколцина шпиони.

Глава 11

Беглецът Стен се криеше вече около месец, когато срещна девойката. Беше около петнадесетгодишна, облечена в безформен черен комбинезон. Лицето и ръцете ѝ бяха омацани с грес. И беше на косъм да го убие. Казваше се Бет. Стен си помисли, че е най-красивата жена, която е виждал.

Бе успял да оцелее толкова дълго, като се криеше във вентилационната мрежа от тръби и Шахти, опасваща Вулкан. Размерите им варираха от двадесет метра в диаметър на централните вентопроводи до широките едва едно рамо тръби към отделните стаи. Тръбите бяха задръстени от прах и мръсотия, трупана с годините, и на много места преградени с огромните екрани на филтрите. Стен използваше малка енергийна отвертка, която бе откраднал от един от складовете, за да се промъква през тях.

Вентопроводите преминаваха във всички отсеци на Вулкан и му осигуряваха бърз достъп до хранителни складове и празни жилища, когато трябваше да се нахрани и да поспи. Единствената истинска опасност беше когато му се случеше да се озове в близост до някоя бригада, обслужваща филтърните екрани. Но можеше лесно да ги отбегне. Също така често беше чувал странни драскания и стържене – предполагаше, че идват от групи отрепи. До този момент бе успявал да се държи

настрана от тях.

Единственото, от което наистина се опасяваше, бяха периодичните прочистващи акции, организирани от Компанията срещу отрепите. Според това, което беше чувал преди време, като мигри, за малцината оцелели след подобни набези изгарянето на мозъка беше гарантирано.

Въпреки това си живееше доста добре и дори бе наддал един-два килограма, откакто се бе измъкнал. Вече бе започнал леко да се отегчава и да става придирчив към храната, когато се натъкна на истинска находка.

Хидропонната ферма бе искрящ в зеленина свят, простиращ се сякаш до безкрай сред мъгли. Виждаха се извисяващи се пурпурни папрати и алеи с всевъзможни растения, някои току-що разцъфнали, други – огъващи се под тежестта на узрели плодове и зеленчуци. Стен никога не бе виждал подобно нещо освен във видеобиблиотеката.

Тук човешки същества не се мяркаха. Само агроботи – доста примитивни автомати, които се грижеха за нормалното израстване на растенията и беритбата на реколтата. Стен се спусна през вентопровода и стъпи на пода. Беше мек и зелен. Той погледна надолу. Ха, значи така изглеждаше тревата!

Тръгна сред лехите, душейки... какво? Чист въздух? Аромат на цветя? Почва? Напълни шепа с нещо, което му се стори, че е грозде. Гризна зърната и лицето му светна от свежия вкус. Стен свали ризата си и започна да я пълни с плодове и зеленчуци, докато шевовете ѝ не започнаха да пукат.

Мек звук на човешки стъпки. Стен светавично се извъртя и ножът изпълзя от леговището си. После се поколеба. Беше момиче.

Носеше зашеметяваща палка, привързана към половинметрова влакнеста пръчка. Все още не го беше забелязала и Стен се скри сред растенията. После се поколеба. Момичето не се държеше като мигри или тех. Сигурно беше отреп.

Изведнъж си спомни една от любимите фрази на баща си: „Врагът на моя враг е мой приятел“. Излезе от големите папрати и стъпи напред.

Момичето го видя, замръзна, чукна зашеметяващата палка и изпъна ръката си назад, готова да я метне към него като копие.

– Чакай.

Момичето спря. Гледаше го без никакъв страх, но очите ѝ се разшириха, когато ръката му с ножа трепна и оръжието изчезна от погледа ѝ. Той вдигна ръце пред себе си.

- Кой си ти?
– Стен.
– Беглец ли си?
Стен кимна.
– Откъде?
– От Екзотична секция.
– Лъжец! Никои никога...
– Взривих една от зоните. Излязох със скафандър. Живея във вентопроводите.
Момичето се намръщи.
– Чухме за някаква авария. Но това е невъзможно.
Стен изчака.
– Имаш жилави мускули, това ще да е от катеренето. А и тези дракотини по краката ти... Ти наистина си беглец.
– И какво правя тук тогава?
Момичето се засмя сухо.
– Кой знае? Може би се опитваш да проникнеш сред нас. Просто е странно. Може би наистина си беглец.
Стен сви рамене.
– Покажи ми дланите си – заповяда му момичето.
Стен се подчини. Момичето огледа покритите му с мазоли ръце и обърна особено внимание на почернелите му от грес изпочупени нокти.
– Това не би могъл да го фалшифицираш. Събличай се.
– Какво? – възкликна Стен.
– Свали си дрехите. Ако си шпионин, тялото ти ще е меко като на някой социобоклук.
Стен се поколеба.
– Тази шокова палка – хладно каза момичето – е бъкана с енергия. Само за миг изхвърля три пъти повече, отколкото се полага за две секунди. После изгаря. Но дотогава онзи, който се допре до нея, е готов за рециклиране.
Стен натисна токата и костюмът му се свлече.
Момичето го обиколи, после застана пред него и го огледа още миг преценяващо. И се усмихна.
– Много хубаво тяло.
А после усмивката ѝ изчезна.
– Хайде. Обличай се. Аз съм Бет.
Когато той се облече, тя изсипа „реколтата“ му от ризата и му я подаде. Започна да пробира зеленчуците и плодовете – хвърляше настрана

недозрелите и пъхаше останалите в една торба.

– Имаш късмет, че те срещнах – каза тя. – Повечето бегълци ги хващат още първия месец.

– Ти отреп ли си?

Тя го изгледа презрително.

– Нямахме да съм жива, ако не бях. Знаем как да залягаме под метлата. Знаем места, където да се крием, места, където те почти никога не търсят. Един добър отреп може да оцелее... може би пет години.

Стен се смая.

– Колко време, откак си избягала?

– Вече три години.

Тя праметна торбата през рамо и се запъти към вентилационната тръба.

– Хайде. Ще те заведа при Орон.

Плъзна се в тръбата, направи му място да се провре и постави филтърния екран на мястото му. След това измъкна от комбинезона си нещо, което приличаше на лента за глава с лампичка, светна я и се промъкна покрай Стен, за да го поведе. От мекото докосване на тялото ѝ усетата му пресъхна. Той си пое дълбоко дъх и запълзя след нея.

Отрепите не им обърнаха никакво внимание, когато се измъкнаха от тръбата в отдавна изоставения склад.

Бяха около тридесет души, облечени в изпокрадени от складовете по Вулкан скъпи дрехи, и празнуваха успешното си нападение над един особено богат склад. Повечето вече бяха пияни или упоени. Беше едно от най-странните неща, които Стен беше виждал – купон в абсолютна тишина. Шепотът – дори сред безопасното пространство на домашната им база – беше втората природа на отрепите.

Но още по-странното беше, че всички бяха деца. Най-младата по негова преценка беше не повече от дванадесетгодишна – момиче, разтвиващо с масло тялото на едно тринадесетгодишно момче. Най-възрастното лице, което Стен усия да види, докато Бет го превеждаше през тях, беше на не повече от деветнадесетгодишен младеж. Стен се почувства като старец.

Орон се беше изтегнал в служебната секция на склада. На пръв поглед изглеждаше четиридесет и няколко годишен. Но отблизо можеше да се прецени, че въпреки бялата си коса и изсъхналата ръка е не повече от година по-голям от Стен.

Но най-лошото беше лицето му. Половината се движеше. Другата половина бе мъртва маска.

До него седеше пълничко момиче и лакомо ядеше плодове. Зад него, върху отрупано с пух ложе, лежаха две красиви голи момичета. И двете спяха – или бяха дрогирани.

– Това е Стен – каза Бет. – Беглец е.

Орон се обърна към дебелото момиче и посочи Бет.

– А тя коя е?

– Бет. Последната смяна я изпрати в хидропонната ферма – отвърна момичето, без да спира да дъвче.

Стен замръзна и изви китката на десницата си, готов да извади ножа. Щом това беше бандата на Бет, защо Орон не я познаваше? Орон видя изненадата му и живата част на лицето му се усмихна.

– Фейдал е моята памет – каза той и посочи пухкавото момиче. – А аз съм... аз съм... – Веждата му се присви.

– С прогорен мозък – довърши Фейдал вместо него.

– Да. Те... ми прогориха мозъка. Но не... хвана. Или по-скоро... действа само частично.

Той посочи лицето си и съсухрената си ръка.

– Тялото ми. И част от мозъка ми. Така че съм с... амнезия.

– Тогавя как успяваш да... – почна Стен.

– Всичко, което става през тази смяна, ми е ясно. Но през следващата... няма да помня какво е било преди. Помня как да говоря. Помня, че съм отреп. Че се казвам Орон. Макар че понякога го забравям. И помня също, че съм водачът на тези хора. Но... трябва ми напомнят за... за... имената им. И какво съм им наредил.

– Да, той ни е водачът – каза Бет. – Защото винаги може да измисли къде да нападнем. И къде да се преместим преди да ни удари поредната метла.

– Орон е отреп от дванадесет години – каза Фейдал.

Изглежда, го смяташе за комплимент. Стен реши, че сигурно е права.

– Значи си беглец – каза Орон. – И искаш да се присъединиш към нас?

Стен се поколеба, погледна Бет и сви рамене.

– Разбира се. Защо не?

– Гарантираш ли за него, Бет?

Бет се изненада. Обикновено в такива случаи имаше изпитание... и разпити. Защо сега Орон държеше да заложи само на нейната дума?

Хвърли поглед към Стен, който очакваше отговора ѝ. И го видя. Беше изписано на лицето му. Не го интересуваха нито отрепите, нито Орон. Той явно бе убеден в своите способности да оцелее и без тях. Беше тук заради... заради нея.

Стен усети как сърцето му подскочи, когато тя кимна.

– Взимаме ли го в екип?

Бет срещна очите на Орон. И изведнъж се засмя.

– Да.

– Бет ще е твоят партньор в екипа – обърна се той към Стен. – Прави каквото тя... ти покаже... и ще живееш. Сега седни... вземи си вино. И ми разкажи... историята си.

Стен прие подадената му чаша с вино и се изтегна на пода. Започна да разказва, като от време на време мятеше поглед към Бет.

Глава 12

– Искам да гледкам живино, мамии, искам живино.

Сестрата в Яслите се затича към момченцето, с топла усмивка на лицето. Прегърна го и натисна един бутон. Стената просветна, превърна се в екран и по него заскачаха нарисуваните герои. Четиринадесетгодишното момченце се закиска от възторг.

Родителите на Бет я бяха продали на Компанията преди няколко цикъла. Цената: договорите им бяха скъсани и двойката мигрита бе освободена да напусне Вулкан. И двете страни смятаха сделката за успешна.

Обикновено Компанията предпочиташе децата на мигритата да отрасват в средата на мигрита. Но имаше и изключения. Психът – психиатърът на Компанията – чак подсвирна, когато видя индекса на природна интелигентност на Бет. Представители на Компанията се обърнаха към родителите на момичето и ги убедиха, че ще отиде на много по-добро място. Те я целунаха и я поставиха в леглото. Бет се събуди в детските Ясли на компанията, обкръжена предимно от по-малки от нея деца. Компанията обикновено ги взимаше петгодишни, но индексът на Бет беше впечатляващ. И решиха да рискуват с осемгодишно дете.

За пръв път в живота си Бет беше буквално задушена от любов и внимание. Майките в Яслите я прегръщаха, целуваха я и ѝ даваха какви ли не играчки. Много малко постъпки носеха наказания или суров укор.

Въпреки това Бет не се доверяваше на Майките нито за миг. Никой обаче не го разбра, тъй като Бет още от малка се беше научила да се държи кротко, да отговаря само когато я попитат и да прави всичко, което поискат от нея.

На Бет ѝ беше нужно време, докато разбере какво толкова я ужасява тук. Бяха другите деца... другарчетата ѝ.

Стен пристъпи край Бет и надникна надолу към склада. Беше точно според модела на Орон. Извисяващи се редици с подредени един върху друг сандъци и товарни тръби, пълни с какво ли не – от облекла до луксозни хранителни продукти, предназначени за теховете и екзеците. Мясото, където хора не стъпваха, тъй като цялата работа беше поверена на роботи, от дребните инвентаризиращи чиновници до гигантските, с мозъци на идиоти товарачи.

Бет и още един отреп се заеха да оглеждат алармената система.

Орон им бе описал плана си и после попита имат ли предложения.

– Не, Стен – бе възразил той, след като го изслуша внимателно. – По този начин... няма никакво... измъкване. Виж.

Пръстите му проследиха модела на вътрешността на склада.

– Да се блокират изходите със сандъци. Но дори да сте сигурни, че са блокирани, все пак трябва... да допуснете, че някой ще може да проникне. Трябва да сте подготвени... да му се противопоставите. Да си подсигурите друга... – Той замърда нервно с пръсти, за да намери подходящата дума. – Тактика... За да бъдеш добър отреп, трябва да познаваш тактики. Дори когато планът ти е... свършен... трябва да допусках, че може да се провали. Никога не трябва да се набутваш в ситуация, от която няма никакъв... изход.

Стен кимна. И Орон започна да му обяснява как да подсигурят гърба си.

– Тук ще осигурим резервен изход... поставяме... наблюдатели... тук... и тук.

Бет намери първото алармено устройство и го обезвреди. Друг отреп вече свалеше филтърния екран. Надолу се плъзна въже и мигове след това всички от групата се озоваха на пода на склада.

Бет даде знак на Стен да я последва към един компютърен терминал. Останалите трима започнаха да проверяват за други скрити алармени устройства.

– Не бива да оставяме никакви следи, че сме били тук – прошепна

му момичето.

Пръстите ѝ зашариха по клавиатурата на терминала. Най-напред тя извика програмата УКАЗАНИЯ ПО СИГУРНОСТТА и заповяда на детектора на човешки тела да пренебрегне присъствието им. После извика СКЛАДОВА ИНВЕНТАРИЗАЦИЯ. Проучи я внимателно, отбеляза си нещо и въведе промени в списъка.

– Можем да вземем ето тези неща. Никой няма да забележи липсата им.

Даде знак на останалите и те почнаха да събират плячката.

Тъкмо когато мъкнеха последния сандък към скупчената под отвора на тръбата готова за изнасяне плячка, се чу скърцащ звук. Всички скочиха да си намерят укритие.

Охраняващият бот се затъркаля на завоя, с изпънати встрани пипала на сензорите, готови да засекаат човешки форми на живот. Отрепите затаиха дъх, когато пипалата се залюляха във въздуха. Най-сетне те се прибраха в металното туловище и ботът се затъркаля към изхода.

Но изведнъж изскърца и се закова на място. Един от отрепите тихо изстена – когато се бе хвърлил да се скрие, беше оставил един сандък наред пътеката. Бръмченето на мотора на охраняващия автомат се усили. От металното тяло се изпружи зашеметяваща палка и сензорите на бота щръкнаха и се завъртяха, за да открият причинителя на това безредие. Алармите мълчаха. Машината все още не беше сигурна. Макар да бе невероятно, някой от ботовете товарачи можеше да е оставил сандъка неподреден.

Бет даде знак на Стен – посочи му нагоре, към върха на подредените покрай стената сандъци. Измъкнаха се безшумно от скривалището си и се прилепиха до редицата. Тя стъпи на ръцете на Стен и се закатери по накамарените сандъци. Стигна догоре и се сниши по корем – и изведнъж един от сандъците под нея изпука силно.

Ботът се завъртя към източника на звука.

Бет грабна един от сандъците и го хвърли върху него. Зашеметяващата палка на бота щръкна нагоре и сандъкът се натресе в нея. Целият склад се изпълни с най-ужасната воня, която Стен бе помирисвал. От разбития сандък върху бота се заизлива течност и той започна да се върти безпомощно на място.

Стен подхвана Бет, която скочи долу. Ботът спря лудешкото си въртене и немощно изпружи зашеметяващата си палка.

Стен погледна Бет. Тя му се ухили и храбро излезе пред сензорите на машината. Автоматът изобщо не я забеляза. Стен я последва.

Останалите също излязоха и започнаха да пъхат сандъците с плячка в тръбата. Зад тях ботът немощно размахваше оръжието си.

Бет мразеше куклата си. Беше мекичка, гушкаща се и програмирана да е най-добрият възможен приятел за едно малко момиче. Когато я допираше до себе си, кожата ѝ настръхваше.

По това време беше вече десетгодишна и я бяха преместили в Отделение Б за втория курс на обучението ѝ. Майките на Яслите продължаваха да я даряват с любов, но вече като награда за индивидуални занимания – тук децата се окуражаваха да прекарват повече време сами. И да гледат живино, вместо да си играят.

Бет никога не се издаде какво изпитва към куклата. Беше видяла как наказват други деца, които малтретираха куклите си или не им обръщаха внимание. Изглежда, това беше единственият грях, който децата можеха да извършат. Все още не знаеше защо изпитва омраза. Куклата ѝ беше досущ като тази на останалите – малко момиченце (момчетата имаха мъжки кукли) с тънички, източени крачка и ръчички и голяма глава. На лицето ѝ бе изписана неизменна широка усмивка, за която Бет реши, че е идиотска.

Но една нощ просто не можа да понесе, докато изкуственото същество се мушкаше в леглото ѝ, шепнейки в ухото ѝ, молейки я да ѝ сподели малките си момичешки тайни. Във внезапен изблик на гняв тя я запокити на пода. И мигновено я обзе ужас. Какво бе направила?

– Кукличке, Кукличке, моля те, не умирай...

Куклата отвори очи и тихо затананика. После попита:

– Бет, нали сме щастливи?

Бет кимна.

– Искаш ли да се гушна до теб, да ме прегърнеш и да си разказваме... да разказваме... да разказваме приказки.

– Да, Кукличке.

И си легнаха.

След тази случка куклата изглеждаше наред, само дето често заекваше и малко се повтаряше.

Всъщност куклите бяха сложни дистанционни сензори на програмата на главния компютър на Яслите, устройства за пълно и непрекъснатото следене на физическите и емоционални реакции на възпитаниците. Теснообхватен детектор осигуряваше възможност на компютъра и обслужващите го хора да знаят винаги дали детето не е извън обсега на

куклата си. А през нощта беше особено важно всяко дете да гушне куклата си – само тогава устройството можеше да приложи инжекциите. Инжекции, предназначени да затъпяват възприемчивостта на децата, да увеличават емоционалната им зависимост и да забавят физическото им, и, най-важното – емоционално-половото им развитие.

Когато Бет блъсна куклата си в стената, беше изкарала сензорите ѝ леко извън строя. Те продължаваха да отчитат и докладват за нея като за същество с духовно и физическо развитие на равнището на десетгодишна, така че по някое време я класифицираха като индивид с рязко нарастващ процес на забавяне на развитието и количеството инжекции бе сведено до минимум.

След две години Бет вече можеше да долови промените у другите деца. Момчетата си оставаха със закръглени бузки и недоразвити. Момчетата продължаваха да се кикотят и да си играят елементарни играчки.

Бет се бе научила винаги да остава сама в банята, когато гърдите ѝ и половото ѝ окосмяване започнаха да се оформят. За щастие, узряваше достатъчно бавно, и все още нямаше мензис.

Но Бет разбираше, че тук има нещо ужасно порочно. Ужасно грешно по отношение на другите деца и порочно от страна на Майките в Яслите. Усещаше, че нещата стигат до някакъв ужасен край, но не можеше да направи нищо.

Стен реши, че Бет и Фейдал прекаляват. Бяха облечени като джойгърли и се закачаха с един мургав тех. Стен надникна от скривалището си и поклати глава. Не беше заради това, което правеха – това беше част от плана, – а от представата им как изглеждат джойгърлите. Подаде се още малко и се вслуша.

– А бе момиченца, вие май сте още мънички? – Техът облиза устни и ги огледа.

– Не се безпокой. Двете със сестричката ми вече имаме доста опит.

– Сестричката, а? Виж, това е интересно. Ама сигурни ли сте, че татето ви няма да... ако взема, че проявя интерес?

– Че защо? Той ни праща. Казва, че така ще му съкратят поне две години от договора, с всичките кредити, които ще му донесем.

– Той ви праща, а? Е какво пък, чувал съм, че хлапетата на мигрите растат бързо, ама си мислех, че са само приказки.

Бет и Фейдал се вкопчиха в ръцете му и го помъкнаха към празния

апартамент.

– Хайде, ела. Ела да се позабавляваме.

След минута Стен изрита вратата и нахълта вътре. Техът се беше разсъблякъл.

– Какво става тук, по дяволите!

Техът едва не получи сърдечен удар. Мъчеше се да прикрие слабите си с едната ръка и да вдигне гащите си с другата.

– А бе... ти... ти кой си?

Стен размаха гаечния ключ.

– Тия двете са ми сестри бе! Разбра ли?

Извърна се към Бет и Фейдал, които се бяха сгушили на кревата и се преструваха на изплашени.

– Марш вкъщи!

Двете бързо изхвърчаха през вратата. Стен затвори и пристъпи към тях.

– Със сестрите ми ще се гавриш, а?

– Ама... чакай... те казаха, че...

– Те да не са ти джойгърли? Сега ще те... – И надигна ключа, готов да го стовари върху оплешивяващото теме на тях.

– Чакай бе... Не можем ли да се разберем?

Стен леко свали ключа.

– Какво имаш предвид?

Техът затършува из джобовете си и измъкна кредитната си карта.

– Тук имам много кредити... много. Само си кажи цената.

Стен се ухили. Орон се оказа прав. Това бяха лесни пари.

Гласове. Бет се размърда в креватчето и се събуди. Приспивателните, които ѝ даваше куклата, вече не бяха достатъчно за дванадесетгодишното ѝ тяло. Присви очи в полутъмната спалня на Яслите. Светлини. Тихо мърморене. Смъкна се от леглото и погледна куклата. Поколеба се. Куклата „знаеше“ кога са я прегърнали. Но можеше ли да разбере кой?

Отгърна одеялото на съседното легло. Все едно, Сузи никога не ѝ бе харесвала особено. Напъха куклата си под мишницата на Сузи, облече се и застъпва тихо по пътекката.

Полузабранената за децата врата към коридора се оказа отворена. Всички деца бяха потънали в дълбок сън, упоени от дозите дрога. Бет си пое дълбоко дъх и прекрачи прага. Централният коридор се оказа ярко

осветен. В единия му край забеляза отворен прозорец към нещо, което приличаше на лаборатория. Притисна се до стената и се промъкна до него.

Гласовете се чува отново. Единият беше висок и писклив, като че ли принадлежеше на малко дете.

– Днес направих всичко както трябва, нали, татенце? Придвижих големия лайнер съвсем самичък, чак до кея. Нали бях добричък?

Чу се вторият глас. По-дълбок.

– Разбира се, Томи. Ти се справи най-добре от всички. Казах на доктора и той обеща, че ще ти даде нещо допълнително за това.

– Бонбонче? Ще ми дадат бонбонче? Обичам мента. Нали знаеш, че обичам мента, татенце? Татенце, нали ще ми дадеш още ментичка?

– Ще видим, синчето ми. Ще видим.

Бет надникна предпазливо през прозореца. И едва не изкрещя. Върху инвалидна количка седеше хилаво телце на мъж. Приличаше досущ на куклата й. С огромна глава, полюшваща се върху дълга тънка шия. Около нея се виеха захранващи кабели. Главата беше без косми, някак раздута, и лицето беше като на малко момче.

– Видях някои от онези мигрита, за които ми разказа, татенце. И наистина се радвам, че Компанията не ме е оставила да израсна като тях. Те трябва да ходят, и миришат лошо. Никога няма да разберат какво означава да са като мен. Един ден ще стана товарен кран, а след това ще се окажа зад контролния пулт на боен бот. О, толкова са добри към мен!

– Разбира се, Компанията е добра към теб, Томи – отвърна вторият глас, глас на нормален човек, облечен в бяла престилка на лабораторен тех. – Точно затова те взеха в Яслите и затова сега ти помагаме. Ние те обичаме.

– И аз те обичкам. Ти си най-доброто татенце на света.

Бет безшумно забърза по коридора. Затича се. Не знаеше накъде бяга, но продължи да тича, докато не се изтощи. Озова се в пращен, отдавна неизползван коридор, сгуши се, опряла гръб в стената, и най-сетне даде воля на сълзите си. После спря и се огледа. Забеляза, че коридорът прекъсва пред решетка на вентилаторна тръба на пода. Дръпна я и бавно надигна капака. Вмъкна се в шахтата под решетката и я затвори. Седна и се сгъна на две. Хлиповете й замряха и тя потъна в сън.

Когато се събуди, в нея се виждаше полумъртвото, добродушно лице на Орон.

Длъгнестият отреп надникна през отвора на тръбата и махна с ръка на следващите го. Други шестима членове на бандата скочиха безшумно и се озоваха на пода на търговския коридор.

Последва дълго изсвирване; отрепът се извърна и погледна назад. Стен се надвеси от отвора на вентопровода и посочи набелязания за грабеж магазин. Отрепът се прокрадна като плъх сред сенките и бавно се приближи до него.

Стен се отдръпна и продължи да наблюдава.

Беше в бандата на Орон вече от девет месеца. Орон го учеше добре и Стен бързо напредна до положението на негов доверен нападател, а сега бе получил правото сам да планира и ръководи собствените си нападения. Гордееше се, че при нито един от набезите му бандата не беше дала жертви и че всички те много рядко завършваха, без участниците в тях да се върнат тежко натоварени с плячка.

Въпреки това си даваше сметка, че този късмет няма да продължи вечно. Рано или късно отрепите щяха да бъдат засечени от помитащите отряди на охраната и щяха да бъдат унищожени. Такъв беше животът. Веднъж, по време на разузнаване, неволно стана свидетел на резултата от една такава „метла“. Социопатрулите дори не се бяха постарали да приберат труповите. Въпреки че останките бяха почернели и се бяха превърнали почти в скелети, можеше да прецени, че отрепите не бяха загинали лесно. Особено момичетата.

Това го накара да си помисли за Бет. Тя все още беше – въпреки приятелството му с Орон – единствената причина, която го привързваше към бандата. Стен я обичаше. Въпреки че не му стигаше кураж да ѝ го каже. Тя беше... беше просто... Той се отърси от моментния си блян и отново се съсредоточи върху наблюдението.

Отрепите бяха стигнали до входа на магазина. Засвистяха малки ръчни горелки и решетките паднаха. Длъгнестият – Рабет – замахна с опакото на горелката и разби стъклото на витрината. Отрепите се скупчиха и започнаха да пълнят широките джобове на комбинезоните си с изложените на витрината изделия.

Стен се озърна назад по коридора. Очите му се разшириха. По коридора към тях се носеше социопатрул, стиснал зашеметяващата си палка.

Стен облиза устни и се присви в отвора. Социопатрулът се плъзна и се озова точно под него. Стен се засили по хлъзгавата тръба и се стовари върху гърба на едрия мъж, краката му се увиха около врата му. Социопатрулът рухна на палубата и палката отхвърча от ръката му.

Въпреки че патрулът бе едър и дебел, реакциите му се оказаха бързи: той успя почти мълниеносно да се изправи и откопча ръчната си граната за борба с безредици. Стен се извъртя, скочи и го изрита и с двата си крака в главата, докато пръстите му още опипваха пръстена на предпазителя на гранатата.

Вратът на патрула се скърши с глух пукот. Докато мъжът падаше, Стен направи салто във въздуха, приземи се, закова се за миг и се извъртя, вече с ножа в ръката.

Нямаше повече работа за него.

Отрепите само погледнаха мъртвия социопатрул, после припряно заприбираха останалите стоки по витрината по джобове и торби. Накрая се затичаха към вентилационната тръба.

Когато Рабет изпълзя нагоре по тръбата, за миг спря до Стен и ухилен го поздрави с два вдигнати пръста.

Стен се извърна неудобно в койката си. Не можеше да заспи. Не преставаше да мисли за социопатрула, когото беше убил, както и за отдавна мъртвите трупове на избитата банда отрепи. Трябваше да се маха от Вулкан. Трябваше да отведе Бет със себе си. Но как? Главата му гъмжеше от планове. Всички бяха грижливо обмисляни преди. И всички водеха до пълен провал. Но трябваше да има някакъв начин.

Нещо край него изшумоля. Обърна се и видя Бет, която се шмугна под завесата и влезе в стаичката му.

– Какво пра...

Меката ѝ длан запуши устните му.

– Чаках всяка нощ. Теб. Не мога повече да чакам.

Много бавно тя отдръпна ръката си, после взе неговата и я приближи до колана на комбинезона си. Миг след това надигна костюма над раменете си и го свали. Отдолу беше гола.

Приблужи се до Стен и пръстите ѝ заопипваха токата на колана му. Той хвана ръката ѝ и я отмести.

– Почакай. – И измъкна нещо изпод възглавницата. Малък пакет. Разтърси го и изсипа съдържанието му. Беше дълга, изтъкана от стъклени нишки роба. Дрехата затанцува на оскъдната светлина и заблестя в калейдоскоп от цветове. – За теб. Подарък.

– Откога я имаш?

– От отдавна.

– О... Ще я пробвам. По-късно. – После тя се озова в прегръдките

му и двамата потънаха в леглото.

Бет последва Стен по вентопровода. Стесняваше се на две места и им се наложи да се промъкнат с усилие. Момичето нямаше никаква представа къде отиват. Стен ѝ беше казал само, че е изненада. Завиха и тръбата завърши с плоска метална стена.

– Това не е никаква изненада – промълви тя. – Тръбата просто е задънена.

– Ще видиш. – Джобната му горелка засвятка и той започна да реже. След няколко мига беше прорязал „вратичка“ и само къса ивица метал все още я задържаше на място. – Сега си затвори очите.

Бет се подчини и чу съскация звук на горелката, която отново започна да реже, след което последва глух тътен – „вратичката“ падна на пода.

– Вече можеш да ги отвориш.

И Бет за пръв път в живота си се оказа „навън“. Леко спускаща се към мъничко езерце мошава. Високи зелени неща, за които си помисли, че сигурно трябва да са дървета, а на ръба на езерото – малка – дали не беше дървена? – къщичка, построена по обичая на древните. Комин, с къдрещ се от него пушек, и всичко останало. Стен я подкани и тя го последва зашеметена.

Вдигна очи нагоре и видя яркосиньо изкуствено небе. Неволно се присви притеснена и се дръпна. Беше така... открито. Стен я прегърна през рамо и тя се отпусна.

– За миг си помислих, че ще пропадна... надолу... или навън.

Стен се разсмя.

– Така си свикнала.

– Но къде сме?

– Това е частната зона за отдых на помощник-кадровия директор на Компанията Гайтсън. Днес замина на двуциклова обиколка по външни светове за наемане на персонал.

– Ти откъде разбра?

– Поиграх си малко с компютъра. Доста добър съм в тези работи.

Бет беше озадачена. Беше хубаво, разбира се, но... тя се огледа...

– Какво ще грабим?

– Нищо. Тук сме на почивка.

– Почивка ли? Но това е...

– През следващите два цикъла няма да правим абсолютно нищо,

освен да се наслаждаваме на всички неща, които Гайтсън е оставил тук. Ще ядем най-хубавото, ще пием от най-хубавото и ще се любим. Никакви грабежи. Никакви патрули. Никакви грижи. Нищо.

Стен поведе Бет към езерото. Измъкна се от комбинезона и бавно пристъпи към брега.

– Е, добре, аз смятам да си взема баня.

Бавно преплува няколко метра. Бет го гледаше разтревожено, очаквайки нещо да се случи. Стен се обърна и й се ухили.

– Е?

– Как е там?

– Мокро.

Бет се усмихна. После се изкикоти. И се разсмя. Високо, гръмко. Цялото й тяло се затресе от смях. Така, както се смееше, когато беше още дете. Преди Яслите. Съвсем не като сред отрепите.

Посегна към токата на колана си.

– Стен?

– Мммм?

– Буден ли си?

– Мммм... да.

– Просто си мислех...

– Да?

– Не искам никога да напусна това място.

Дълго мълчание.

– Трябва да го напуснем. Скоро.

– Знам. Но просто ми се струва толкова... толкова...

Той я прегърна и я притисна до гърдите си. Изтри сълзата й с длан.

– Аз се махам – каза той.

– Махаш се? Какво искаш да кажеш?

– От Вулкан.

– Но това е невъзможно.

– Колкото и животът ми като отреп.

– Но как?

– Все още не знам. Но ще измисля начин.

Бет хвана ръката му. Задържа я.

– Искаш ли ме с теб?

Стен кимна.

– Винаги.

А после я притисна към себе си и двамата не се отделиха един от друг цялата нощ.

Глава 13

Махони се преметна през транспортния жлеб, през бариерата и над входа на машинното депо. Завъртя се във въздуха, стъпи на крака и затича.

Профуча покрай монтажната линия, избегна транспортера и се изтъркули върху лентата за отпадъци. Тя го измъкна извън депото и го повлече на около метър и половина над друг транспортен жлеб, насочен на юг. Махони се плъзна към ръба ѝ, хвана се за него и увисна на ръце.

Пусна се и кацна върху пътническия елеватор. Пое си дълбоко дъх няколко пъти и изтупа работния си комбинезон. Помисли си, че да реже „опашките“ става все по-трудно и по-трудно. Явно Торесен и неговият отдел по сигурността бяха твърде заинтересувани от действията на тилов сержант Ян Махони, Имперска гвардия, подсекция контрол на качеството на полевия армейски порцион.

Засага преследвачите му не бяха нищо повече от параноичните разузнавателни агенти на Вулкан, действащи напълно рутинно, като на всеки друг свят. Поне така се надяваше. Но ако сега го спипаха, в най-добрия случай щяха просто да го гръмнат. До момента Махони беше успял да се снабди с карта на мигри, да я фалшифицира в достатъчна степен приемливо, да измуфти няколко мигрантски костюма и да потегли на юг.

Намираще се на мили разстояние под Окото. Далеч извън ограничените зони за лица, които не са наемници на Компанията.

Тук долу, ако го разкриеше Сигурността или някой социопатрул, Компанията най-вероятно щеше да намери за по-просто да го рециклират в най-близкия хранителен завод, вместо да минават през сложните процедури на депортирането.

Махони беше излязъл сам на терена съвсем съзнателно. Намеренията му да вербува хора от местния персонал се бяха оказали повече от неуспешни. Натъкнал в секцията за чужденци на Окото, той имаше достъп или до явни провокатори, или до мигрита, които бяха толкова изплашени, че просто не си струваше да се занимава с тях. Във всеки случай да се заеме с оперативна дейност на терена в известен смисъл изглеждаше по-малко рисковано, отколкото да приключи мисията си и да се върне

прибързано на Първичния свят.

Императорът, както сам усещаше, нямаше ни най-малко да се впечатли от досегашните му резултати:

1. Торесен, от една страна, наистина беше затънал до темето на бръснатата си глава в конспирация и не допускаше никой, включително и собственият му директорски борд, да се меси в операциите му. Голяма работа. Това Императорът го знаеше вече от година, при това без да напуска Първичния свят.

2. Торесен усърдно разработваше пропагандна кампания в сиви и черни краски, насочена срещу Империята и ориентирана особено към мигритата. Но тъй като използваше посредничеството на Съветниците, между него самия и кампанията имаше толкова много брънки, че си оставаше недосегаем. Махони беше успял само да установи, че такава операция е налице, без да може да уточни нито спецификата, нито интензивността ѝ.

Махони изсумтя наум. Ако някой редник-тиловак от Секция „Богомолка“ се върнеше от терена с подобни сведения, нямаше да зачетат труда му и за пет пари.

3. Някои системи за сигурност от други светове бяха настръхнали и се ширеха слухове, че Компанията отделя значителни средства и производствени ресурси за военни цели. До този момент – недоказуемо. А дори и Махони да успееше да докаже, че тези обвинения са верни, Компанията винаги можеше най-невинно да заяви, че подготвя експанзия в Първопроходния сектор.

– Бъзе и коприва, това съм събрал – промърмори си Махони. И замръзна.

Далеч пред него, в дъното на жлеба на пътническата лента, се виждаше ясно кордон от социопатрули, проверяващи картите на преминаващите с преносим компютър. Фалшификатът на Махони не беше чак толкова добър. Той бързо скочи от лентата и се озова на по-долната, която я пресичаше. Тя изскърца и бавно го понесе във вътрешността на просторен купол. Отсрещният ѝ край също се оказа блокиран от пост, проверяващ личните карти.

Махони се метна като зайче към страничния коридор. Основно правило. Вървиш бавно. Дишаш спокойно. Лицето разцъфнало от щастие. Малко изгърбен. Току-що се връщаш от смяна и се прибиращ в квартирата си. Заизкачва се по един по-тесен коридор, след което сви по трети. Свърна още в началото му и направи гигантска крачка на следващата пресечка.

Спря се. Изчака. Ослуша се.

Разбира се. Стъпки зад него.

Бяха го вкарали в капана. Но на Махони не му оставаше много избор. Закрачи колкото можеше по-бавно, оставяйки се на копоите да го натикат все по-дълбоко сред изоставените секции на Вулкан.

Първият направи груба грешка, опитвайки се да го нападне в гръб иззад ъгъла на един сляп коридор. Махони се измъкна от хватката му и лакътят му се стовари в глътката на главореза. Изби пушката за борба с безредици от ръцете на втория грубиян, хвана я с една ръка, докато още летеше във въздуха, и задържа кордата на енергийния пакет. Социопатрулт се завъртя на място. Махони стовари кокалчетата на юмука си в основата на черепа му.

Двама. Обърна се и разбра, че са били само блокиращият елемент. Иззад ъгъла се появиха още трима. Единият беше вдигнал оръжието си. Прицели се.

Шокова палка, привързана към еластична пръчка, изхвърча от вентилационната тръба на тавана и се заби в окото на стрелеца. Той изкрещя и рухна.

Махони затича напред, знаейки, че не е достатъчно близо до другите, когато някакъв младеж скочи от тръбата и дясната му ръка мълниеносно се стрелна назад и напред.

Махони примигна, когато пред очите му главата на втория от тримата отскочи от тялото и от обезглавената шия бликна фонтан кръв. Младежът се присви в движение, като продължаваше да се върти, и ножът в ръката му описа пълен кръг, политайки от пода.

Махони дори забеляза, че свободната ръка на младежа е стиснала върха на китката на другата в защита. Виж ти. Знае как да...

И третият изхриптя, когато ножът се заби дълбоко в гърдите му. Сгъна се на две и се сринна. Младежът измъкна ножа си и го отри в униформата на трупа. Млад. Добър. Смелчага.

Махони остана неподвижен на мястото си, оставяйки младия да се приближи до него. Друг младеж – не, момиче – се изсипа от вентилационната тръба. И си прибра копието.

На около деветнадесет години, нисичка. На тегло, да речем – около шейсет кила. Втора отметка: деветнадесетгодишна ходи с четиридесетгодишен. Приличаше на всеки друг млад мърльо от някой мръсен свят. Само дето не раболепничеше. Махони прецени, че мъжът не е пълзлял много в живота си. Отреп. Махони почти се усмихна.

Стен изгледа Махони, после двата трупа зад гърба му. Не беше

никак лошо за един старец. Изглеждаше някъде към четиридесетте, и едър. Стен не можеше да определи точно мястото му, въпреки комбинезона на мигри. Не беше никак изненадващо, след като Стен познаваше само три класи и се беше сблъсквал само с две от тях лице в лице.

– Скоро ще се появят още от тях, приятелю – каза Махони. – Затова да си спестим представянето.

– Няма за какво да бързаме. Ние поне. Не бях виждал петима души след един човек. Какво си направил?

– Малко е сложно...

– Стен. Виж.

Стен не отмести погледа си от Махони. Бет се изправи от трите трупа и подаде на Стен три карти.

– Тия не са патрули. Имат карти на екзеци!

– Тайните служби на Торесен – каза Махони. – Сигурно са ме проследили от Окото.

– Ти да не си... да не си външен!

– Да.

Стен взе решение.

– Събличай се.

Махони настръхна, но веднага се овладя и се изруга наум. Хлапето имаше право. Свали ципа на комбинезона си, след което измъкна ботушите от краката си. Надигна единия за опит и го удари в стената. Подметката му се разкъса и на пода се разсипаха парчета от миниатюрен предавател.

Стен кимна.

– Ето как са те проследили. Можеш да си облечеш костюма.

Сви ръце и подкани Бет към отвора на тръбата. Тя се вмъкна, подаде му ръка и той я последва.

Обърна се в тръбата и Махони скочи, хвана се за ръба и се надигна. Озовахме при тях.

– Малко е тесничко за човек на моята възраст.

– Не е от възрастта – отвърна Стен.

– Дай да не спорим кой е по-стар и коремът му тежи повече.

– Последвай ни – отвърна Стен кратко. – Без повече приказки.

Махони отново примигна, когато ножът на Стен изчезна... като че ли в ръката му. После затича след Бет и Стен по извиващата се тръба.

Глава 14

– Остави, Фейдал. Не знам как, но... си спомням какво е империя – каза Орон.

Махони понечи да попита нещо. Стен поклати глава.

– Разузнаване?

– Очи.

– Ах. И значи искаш моите хора... и аз самият да станем твоите очи?

– Не – отвърна Махони. – Мен всеки момент може да ме гръмнат.

Орон погледна въпросително Фейдал. Лицето ѝ остана безизразно.

– Торесен нямаше да прати подир мен шефове на Тайните си служби, ако не беше напълно сигурен кой съм.

– Торесен... шефът на Компанията, твой враг? – прошепна Фейдал.

– И искаш?

– Трябват ми доказателства за плановете на Торесен. Проникнах със „синя кутия“ в централните компютри на екзеците и там нямаше нищо за проект „Браво“, освен предупредителни пароли.

– Този... Торесен. За него, изглежда, въпросът е личен.

– Повече от деветдесет процента вероятно.

Стен се намеси.

– Какво става, ако се окаже там? И ти си прав?

– Изпращаме тук Гвардията. Императорът ще назначи някакво надзорно управление. Нещата ще се променят. За мигритата. За всички.

– Не е достатъчно – обади се Бет.

– Ще изгинем всички, докато скапаната ти Империя се намеси. Ти не знаеш ли? Ние, отрепите, не доживяваме до почтена възраст – намеси се Стен.

– Стен е прав. Един беглец от друга банда ни подхвърли... кога беше?

– Преди две смени – отвърна Фейдал.

– Каза, че е видял патрули в складовете. Мотаели се с... пушки за борба с... бунтовници – каза Орон и се усмихна, горд, че е успял да си го спомни. – Скоро ще проведат прочистваща операция. Ще ни пометат. А сме твърде много, за да ги избегнем.

– Колко са в твоята банда?

– В момента петнайсет – отвърна Фейдал вместо Орон.

Махони бързо пресметна. Малкото имперско подразделение

разполагаше със собствен външен люк. Разследването щеше да мине без много шум, ако се добереше до това, което му трябваше...

– Прехвърляне отвън. За всички вас. На който пожелаете свят на Империята.

Стен се усети, че дъхът му е спрял. Пое си дълбоко дъх и погледна невярващо Махони.

– Мога да ви го гарантирам. Вие нападате щаба на Торесен. Донасяте ми всичко, на което пише „Проект «Браво»“. Всичко, което можете да доставите на кораба. Империята си спазва честно уговорките.

– Не мисля, че има нужда да... го обсъждаме. Прав ли съм?

Махони се изправи.

Нямаше нужда.

Патрулът се дотътри до края на маршрута си и спря. Прозя се. После се обърна и отново закрачи лениво по коридора.

Стен се промуши през вентилационната шахта в стената... дъх... дъх... крачка... нова крачка... напред. Крачеше в крак с пазача. В ритъм. С очи, приковани в гърба на часовия. По-близо. В крачка. В триметровата предупредителна зона. С очи в целта. С блокирано съзнание.

Лявата му ръка се стегна около врата на часовия. Той рязко изви главата на едрия мъж назад и ножът му се заби дълбоко в бъбрека му. Часовият изпъшка. Изхърка. Стен отстъпи встрани от отпуснатото тяло, повлече патрула назад към шахтата и го напъха в нея. Затича се по коридора, към входа на секцията на екзеците, напипа панела и натисна.

Отрепите бяха обмислили грижливо схемите на Окото, които Махони им бе описал слепешката из въздухопроводите над Центъра за посетители, и бяха напипали ключа.

Очевидно екзеците бяха много по-деликатни от теховете и мигритата. Повечето коридори, особено тези около апартаментите на хората от висшия ешелон, бяха шумоизолирани.

Панелът се отвори и Стен махна на останалите.

Останалите четиринадесет отрепи се изсипаха през тръбите и се понесоха към него. Един по един се промъкнаха през зева в стената. Орон се намираше в средата на колоната, с безизразно лице. Фейдал го поведе към вътрешната стена. Стен тихо изруга, молейки се дано паметта на Орон се върне бързо, защото ако се проваляха, повечето щяха да загинат сред Окото. Дори ако неколцина от тях успеяха да се измъкнат в района на мигритата, щеше да последва безкраен поток от помитания.

Отново си даде сметка, че нямат избор. Бет мрачно се съгласи, а после потъна в колебания между нетърпението си да види нови светове и притеснението дали ще се приспособят към тях. Стен видя в това добър знак.

Зевът в стената се стесни. Стен се напъха вътре с рамото напред. Вратата сякаш се канеше да го притисне. За миг гърдите му се оказаха стегнати. Стен почти изпадна в паника, но съобрази да изпразни дробовете си и се промъкна.

Скупчиха се пред големите двойни врати към покоите на Торесен. Стен с любопитство докосна повърхността им. Груба. Зърнеста. Като проядена стомана. Но още по-груба. Зачуди се защо Торесен не бе поръчал вратата – дали не беше органична? – да се направи по-мека.

Бет настрои индикатора на друга честота и го опря до ключалката. Затвори очи... пръстите ѝ пробягаха по превключвателите на налягането. Недоловимото за слуха налягане нарасна и отслабна в тъпанчетата на Стен. Последва прешракване. Главната ключалка се отвори.

Бет извади от кесийката на колана си пластмасова клечка, докосна нагриващия бутон и внимателно я опря в центъра на панела на вратата. Единият край на клечката, нагрят до температурата на човешко тяло, представляваше дубликат на пръстовия отпечатък на показалеца на Торесен. Стен се зачуди как Махони се е сдобил с него.

Вратата изщрака – отрепите се хванаха за оръжията, – люшна се и се отвори.

Стен и останалите се вмъкнаха вътре.

Времето спря. Намираха се в пространството. Озоваха се сред екзотична гостоприемна джунгла.

Намираха се на самия връх на Окоето, в бърлогата на Торесен. Прозрачният покрив на купола беше открит и космосът блестеше над тях. Стен беше единственият от отрепите, видял Вулкан отвън. Успя в достатъчна степен да запази самообладание и да затвори тихо вратата, след което се огледа.

Освен тях нямаше никого.

Градина. С пръснати тук-там мебели, разположени сред разцъфналата буйна растителност, сякаш някой бе махнал всичките стени, таван и под на някаква огромна къща, оставяйки на място всички други признаци на домашен живот.

Отрепите се съвзеха от първоначалната си изненада и се

раздвижиха.

Стен зърна детектор на движение, който се залюля и се насочи към тях. Затича се, скочи и ножът му замахна към индикатора. Забеляза други микрокамери и посочи. Отрепите кимнаха. Тръгнаха напред и се скриха сред непознатите им храсталаци.

Стен, Орон и Бет останаха заедно, оглеждайки се за нещо, което можеше да прилича на офис. В единия край на купола забелязаха изкусно аранжирана оръжейна стена. Хладни и огнестрелни оръжия от всевъзможни светове и култури бяха окачени в старателно и изкусно изработените рафтове и стойки. А на отсрещната страна имаше внушителна издаваща се напред плоча, която не можеше да бъде нищо друго освен бюро. Зад нея – най-сложната компютърна конзола, която Стен беше виждал. Близо до нея се виждаше стилизирана скулптура на невероятно дебела жена. Може би...

Стен погледна въпросително Орон. Очите на отрепа блеснаха ярко и той им посочи скулптурата.

Стен и Бет веднага затичаха към нея. Това трябваше да е. Пътеката към статуята се пресичаше от тесен ултравиолетов лъч. Стен свали от колана си ултравиолетов прожектор, включи го, нагласи интензивността му и го насочи през светоиндикатора, пресичащ пътя им.

Отне им няколко минути, докато забележат малката цепнатина в скулптурата – дотогава Стен опипа всички издатини по нея. Не беше толкова лесно. Може би се отваряше след някаква сложна комбинация от докосвания, да налучка която щеше да му отнеме цял живот.

Орон му махна с ръка и Стен взе малкия мазерен прожектор от боклиците, които носеше отрепът. Отвори го, насочи краищата на мазера в цепнатината и го включи. Малко налягане на спусъка и скулптурата се превърна на пудра. Под нея имаше метална врата, която се отваряше отново с комбинация от докосвания на пръсти. Стен много грижливо измъкна от собствения си пакет с инструменти фризопръскач и разтвори малкия му триножник.

Отвори фризопръскача и от цилиндъра в изолиращата обвивка се вдигна бяла пара с температура близо нула по Келвин. Стен си сложи изолационна ръкавица и прикрепил цилиндъра към триножника, насочвайки го точно срещу металната врата на сейфа. Включи стартиращия бутон и се отдръпна.

От цилиндъра излетя тънка струя, която кристализира по повърхността на здравата стоманена врата на сейфа. Бет измъкна чукче от малката си кожена торба с инструменти и я почука. Тя се разпадна. Тримата

се ухилиха.

Бяха проникнали.

Документи. Още папки с документи. Пачки с имперски кредити – Стен започна припряно да пъха пачки в торбата, но Орон му махна с ръка. Не.

А после се натъкнаха на дебела червена папка. „ПРОЕКТ «БРАВО»“. Беше в ръцете им!

Никой от тримата не забеляза младия отреп, който омаян се бе приближил до оръжейницата. Възхитен от някакво дълго древно оръжие, той го взе от стената. Придържашката го скоба тихо изщрака нагоре.

Стен бързо подаде папката на Орон. Безизразният поглед изведнъж се върна в очите му, той озадачено погледна папката в ръцете си и рязко се изправи. Папката се разтвори и листата се пръснаха по земята. Стен промърмори и се наведе да ги събере. Без ред – бяха се пръснали съвсем безразборно.

Първият залп улучи трима отрепи в гърдите и ехото на изстрелите на пушката за борба с безредици засвистя сред зелените листа. Социопатрулът, застанал на прага, зареди и завъртя дулото.

Вторият залп улучи един отреп, докато залягаше сред храстите, и огънят разполови гърдите му. Кашляне и кръсъци раздраха тишината. През прага с насочени оръжия се изсипаха социопатрули.

Бет измъкна от колана си граната, натисна детонатора с палец, запокити я и се хвърли по корем на пода, а смъртта изсвистя над главата ѝ.

Стен се затъркаля към оръжейната, залягайки зад първото мернало се пред очите му прикритие.

Два съединени един с друг резервоара, с дълга цев и две дръжки. Трябваше да е някакво оръжие.

Надписът над музейния експонат гласеше: ПРЕДИМПЕРСКА ЗЕМЯ. РЕСТАВРИРАНО. ОГНЕХВЪРГАЧКА. Беше истински късмет за Стен, че Торесен, като сериозен колекционер, поддържаше цялото си старинно въоръжение готово за употреба. Стен сграбчи двете дръжки на цевта, насочи я напред и ги дръпна едновременно. Видя пушека, избулван от върха на конуса на дулото, блесналия огън и после от дулото се заизсипва дълга, мазна огнена струя.

Огънят се изстреля в петдесетметрова дъга през помещението – много по-голям обхват, отколкото бяха предвиждали античните му изобретатели отпреди хилядолетия – и униформите на социопатрулите прогизнаха от изхвърления напалм. Те зареваха, тъй като последвалата

смърт бе твърде неприятна – независимо дали патрулът имаше достатъчно късмет лакомите пламъци само да изсмучат кислорода от дробовете му, или, още по-лошо, лепкавият, базиран на петрол напалм да прогори телата им до костите. Но един от мъжете все пак успя да изстреля убийствен лъч към все още озадачения Орон, закрачил безгрижно напред. Откъснатата му глава профуча през залата.

Стен закричи напред безчувствено като робот, като помиташе всичко с огъня. Очите му бяха широко ококорени от паника. А после пламъкът изхрачи за последно и се прибра в дулото.

Стен пусна огнехвъргачката и остана вкочанен.

Бет го дръпна за рамото.

– Хайде!

Стен се съвзе. Патрулният екип, блокирал изхода, беше изчезнал. Всички бяха мъртви.

Стен и Бет се затичаха към вратата. Само един оцелял отреп от цялата банда се измъкна от укритието си и се понесе след тях.

Профучаха през вратата и затичаха по коридора. Нямаха достатъчно време, за да се проврат обратно в безопасните си миши тунели. Единственото, на което можеха да се надяват, беше да увеличат колкото може дистанцията между себе си и щаба на Торесен.

Затичаха бясно по безкрайната плетеница от коридори, залягаха и се присвиваха под изстрелите на преследващите ги патрули. Профучаваха край паникьосани екзеци, които ужасени се отдръпваха, тряскаха вратите и щракаха ключалките.

Решетка на пода. Стен и Бет се носеха задъхани към нея.

Стен погледна надолу. Шахтата се спускаше сякаш безкрайно. Никакви перки на вентилатор, никакви ускорители за въздух. Не можеше да прецени за какво е, но нямаше значение. Цяло отделение патрули вече се приближаваше към тях.

По отвесната закръглена стена се спускаше тясна редица метални скоби и Стен успя някак да различи нещо като тунел на около десет метра под главния проход. Махна с ръка на Бет, подканяйки я да скочи в дупката. Тя се запуска малко трмаво и Стен осъзна, че е ранена.

Последва я.

Другият отреп все още клатеше глава, когато изстрелът на тежкото оръжие го улучи и го разкъса.

Бет се плъзна с едно стъпало наляво от скобата и кракът ѝ задраска в стената на шахтата. Лепкаво. Като грес. Нещо. Задраци с нокти към скобата, изтърва се. Изпищя.

Твърде късно, Стен посегна да я задържи, зяпнал надолу в бездната, дълбока колкото половин свят. Бет, пиеща неспирно, полетя надолу.

Стен се загледа с безсилие как тялото ѝ пропада и пропада. Докато не се изгуби от погледа му. После, свързал се някак, се раздвижи светкавично, плъзна се встрани и се запровира през тесния тунел.

Махони крачеше нервно в кабинета си. След като чу алармите, бе включил патрулната мрежа на наблюдение и чу командите, отправящи бойните отделения.

Вратата внезапно се отвори и в стаята влезе Стен. С празни ръце.

– Спипаха ни. Спипаха ни. Бет е мъртва.

Махони се овладя.

– Бет. Онова момиче?

– Да. Тя е мъртва. Мъртва. И папката. Това, което искаше ти. Орон я държеше.

– Къде е Орон?

– Орон загина. Като Бет.

Махони потисна естествения си порив да изругае.

– Добре. Изгърмяла е. Но уговорката ни си остава в сила. Круизерът ни чака.

– Не. Не искам да тръгвам.

– Какво искаш тогава?

– Оръжие. Бет е мъртва, не разбираш ли?

– Смяташ да се върнеш там?

– Бет е мъртва.

– Да. Имам две тук. В онова бюро.

Стен се обърна и тръгна към бюрото. Така и не чу тихите стъпки на Махони зад гърба си, нито успя да види стегналата се като острие на брадва месеста длан, която го шибна и го събори. Стен се срина по очи върху бюрото.

Махони вдигна изпадналия в безсъзнание Стен и го сложи на стола. И най-последно си позволи лична реакция:

– Скапаняк!

Овладя се отново и измъкна „Параграфи“ от едно от чекмеджетата. Постави дясната ръка на Стен върху дебелия книга.

– Нямам представа каква религия изповядваш. Ако изобщо имаш такава. Но и това ще свърши работа. Ти... както и да се казваш... Стен

беше. Първото име – неизвестно. Заклевах ли се да защитавам Вечния император и Империята със собствения си живот... знам, че се заклевах, момчето ми. Заклевах ли се тържествено, че ще се подчинявах на законните заповеди, които ще ти се дават, и че ще следвах с чест традициите на Имперската гвардия, така, както го изисква Империята? Добре, и в това се заклевах. Поздравявам те лично, Стен, с добре дошъл на служба на Империята. Не си направил грешка, че избираш да служиш в Гвардията. И за мен е лична чест, че си избрал да бъдеш включен в състава на собствения ми полк, Първи щурмови гвардейски.

Той прибра книгата и замълча. Разроши косата на Стен.

– Ти си едно бедно и нещастно копеле, и за мен е срамно, че нещата станаха точно по този начин. Най-малкото, което мога да направя за теб, е да те измъкна от този адски свят и да ти дам възможност да поживееш малко повече.

Натисна клавиша на комуникатора.

– Лейтенант. В кабинета ми. Имам нов наемник за Гвардията. Струва ми се, че припадна, щом осъзна цялото величие на честта, която му се оказва.

Махони измъкна от бюрото бутилка синталк и без да се занимава с чаши, отпи яка глътка.

– И попътен вятър, момко.

Глава 15

Торесен крачеше нервно, засипван от извиненията и уверенията на шефа на сигурността. Колкото повече се вглеждаше в изображението му на видеодисплея, толкова повече му се искаше да смаже с юмрук искрената му физиономия.

– Няма нанесени истински щети – говореше мъжът. Откъде беше толкова сигурен?

На Торесен изобщо не му пукаше за щетите, нанесени в работната му зала, нито за овъглените тела на патрулите. Но проект „БРАВО“? Папката беше намерена и възстановена. Но той беше на крачка от мисълта, че някой бе видял из страниците ѝ предостатъчно, за да бъде опасен.

Главата на Торесен рязко се изправи, когато долови нещо смислено сред потока безсмислен брътвеж на шефа на сигурността.

– Какво каза?

– Намерихме трупове на тринадесет отрепи и всички са идентифицирани напълно.

– Не това. Следващото.

– Тъ... един, може би двама са се измъкнали.

Така. Значи имаше всички основания за тревога.

– И кои са били те?

– Ами, сър – подхвана шефът, – успяхме да намерим част от косъм в офиса ви. Според хромозомната проекция може да се заключи, че лицето е било...

– Пусни да видя сам – сръза го баронът.

На екрана започна да се появява компютърно изображение, докато хромоанализата възстановяваше клетка по клетка образа на някакъв мъж. Най-сетне се появи цялостна триизмерна фигура. Беше Стен. Торесен внимателно огледа изображението и поклати глава. Не познаваше заподозрения.

– Кой е той?

– Мигри, казва се Карл Стен, сър. За него е докладвано, че е изчезнал при онази експлозия в Екзотичната секция преди няколко цикъла...

– Искаш да ми кажеш, че човекът, виновен за онази поразия, е жив? Как е възможно... о, няма значение. Това е всичко.

– Но, сър, имаме още инф...

– Ще прегледам доклада сам. Казах, това е всичко.

Баронът проследи върху дисплея доклада с биографията на Стен. Не му отне много време. Макар че в него наистина действително имаше доста интересни факти, ако махнеш целия правен и психологически боклук.

Изведнъж връзката се получи. Проект „Браво“. Стен беше сирак на загинали от аварията в Зоната за забавления 26. Реда се беше върнал като призрак, за възмездие.

Той докосна с длан таблото на конзолата и на екрана отново подскочи изплашената физиономия на шефа.

– Искам този човек да бъде намерен. Незабавно. Искам всички, които са ти поддръка, да бъдат включени в тази операция.

– Тъ, опасявам се, че това е невъзможно, сър.

– И защо? – изсъска Торесен.

– Ами, ние... тъ... го локализирахме. Той сега е на борда на Имперски боен кораб на път за...

Торесен изключи образа. Това беше невъзможно. Как бе могъл?... Той бързо се овладя. Щеше да намери този Стен. И тогава...

След няколко минути баронът вече разговаряше кротко с един мъничък сив мъж от един мъничък сив свят. Ловът на Стен беше започнал.

ТРЕТА КНИГА ГВАРДИЯТА

Глава 16

Ядрени пожари лумнаха от повърхността на планетата и очертаха силуета на бойните кораби, увиснали малко извън стратосферата.

– Ч минус петдесет секунди. Отброявам. Червен Едно, Червен Две, премини на индивидуален контрол. Започни входни маневри.

Емисията от командния кораб запука в говорителите на мостичите на щурмовите кораби.

Контролните конзоли се събудиха за живот и десантните флотски транспортъри се отделиха от орбиталните си станции. Спирачните дюзи пуснаха огнените си струи, когато корабите започнаха да убиват ускоренето, потъвайки все по-близо до границата на атмосферния слой.

– Фоксфайър Шест, засичам наземна ракета. Вероятно засичане... ъъ... след тридесет и пет секунди. Вероятност за прихващане осемдесет и три процента. Започвай да отклоняваш... – сигнализира предупредително един от наблюдателните-възпиращи стационарни спътници.

Пилотът на Фоксфайър Шест изруга и включи на пълна тяга двигателя на щурмовия транспортър. Избра напосоки чип с отклоняващ маршрут и го пхна в бордовия компютър.

Свит дълбоко в недрата на кораба, Стен се тласна напред и предпазните ремъци се впиха в тялото му. Взводният му сержант се удари в стената на капсулата. Покривът се завъртя пред очите на Стен, понесе се лудешки нагоре и след това изчезна, когато изкуственото притегляне замря.

Стен и останалите бойци от неговия взвод се заклешиха още по-здраво в противошоковите си пашкули, докато гравитацията се появяваше и изчезваше в десетки посоки при отчаяните маневри на транспортъра.

Говорителят в контролната кабина запраща:

– Четири секунди до атмосфера. Ч минус тридесет... В ход противоракетна измъкваща тактика.

Тънки като карфици ярки пламъци изсвистяха в дъга от НВ-спътника, когато той изхвърли дузина прихващащи зряди надолу към

лелящите срещу транспортъора шест пушечни дири.

Близо до черното пространство на космоса лумна ярка светлина.

– Фоксфайър Шест, улучих едно от птиченцата ти. Чукнах жири и на втората птичка. Съветвам те да предприемеш отвличащо спускане.

Стрелецът на транспортъора изпразни две батареи „гномчета“ към приближаващите се отдолу ракети. Докато падаха надолу, гномовете изграчиха облаци от шрапнели.

Една от ракетите се отклони от маршрута си и се насочи към един от гномовете. Другите, вероятно насочвани от земята, продължиха право към туловището на бойния транспортър.

– Фоксфайър Шест, вероятност за прихващане вече деветдесет и девет процента. Предлагам да изстреляш войсковите капсули.

Вътре в капсулата на Стен звънецът замря и синтезирианият глас на компютъра обяви:

– Приземяване на капсулата. Сблъсък с повърхността след минута и дванадесет секунди.

Пилотът на транспортъора натисна бутона за приземяване и корабът сякаш се взриви. Огромният челен конус се отдели от основното тяло на кораба и изплю в пространството двадесет дълги капсули. Капсулите преминаха на автоматичен режим и се насочиха към приемащия робот, вече приземен в определената за десанта зона.

Посивелият ефрейтор, опашкулен плътно до Стен, замислено каза:

– Май ще ни улучат. Шест за пет, че ще ни ударят преди да се приземим. Не, осем на пет. Залагаш ли?

Стен поклати глава. Капсулата отново се завъртя.

Бяха минали четиридесет и шест секунди, откакто атакуващите елементи, Червен Едно и Червен Две, се бяха откъснали от флотилията.

Небето над планетата беше грейнало от ядрени и конвенционални експлозии.

Две от наземните ракети се пръснаха в близост до десантните капсули. Капсулата на Стен се разтърси.

– В атмосферата сме – обяви ефрейторът.

Радарът на носа на капсулата изцъка и нареди на капсулния компютър да убие скоростта. От хълбоците на капсулата се изстреляха огромни криле и носовите дюзи зареваха. Вертикалното гмуркане на капсулата замря, а челните ръбове на крилете се нажежиха най-напред до червено, а после – до бяло. Ревът на въздушния поток в капсулата стана олушителен.

Почти едновременно капсулният компютър изхвърли три спирални

парашута от опашката и насили реактивите, за да извърне курса на капсулата надалече от океанската повърхност, по следата на приемащата сонда. Компютърът пожертва два от стоперите, преди капсулата да убие свръхзвуковата скорост.

Късообхватни ракети земя-въздух полетяха нагоре от базите на противовъздушната защита около планетната столица под капсулата на Стен. Едноместни и двуместни тактически кораби се запровираха покрай избухващите черни цветя, завиха по курса си и се насочиха към пункта.

Лазерните лъчи очертаха района за приземяване и заизсипаха светлинни бомби, очертаващи трасето.

Втората вълна тактически кораби се понесе към града и започна да сипе касетъчни бомби. В самото сърце на града избухна огнен ад, масивна стомана и разтопен бетон потекоха в реки от лава.

Следващата планетния релеф ракета засече приближаващата се капсула на Стен, прицели се и форсира на пълна мощност, но изгуби капсулата сред възцарения се на повърхността хаос. Неспособен да измъкне ракетата си, насочвачът ѝ взриви ръчно от контролния пункт, и малко не му достигна да нанесе поражение.

Капсулата се сниши и се понесе по някакъв широк булевард. Допир! – и ударната вълна я прихвана, едно от крилата се натресе в улицата и капсулата се завъртя около оста си.

Стен отвори очи. Мрак. А после минизарядите изгърмяха и горните люкове отхвърчаха нагоре и встрани.

Мъжете заизскачаха на улицата.

Стен се олюля, но успя да се изправи и с автоматизирано движение изключи светлинния визьор на шлема си. Дръпна предпазителя на своя „Уилигън“, напъха пълнителя, зареди и клекна на едно коляно на десет метра дистанция от най-близкия си другар по отделение.

Защитният периметър на десантната зона бе осигурен. Чу се ревят на взводния сержант:

– Първо и Второ отделения. Маневра. Трето отделение. В отбрана. Оръжейно отделение. На позиция – до ей онази статуя.

– Хайде. Диамант. Действай.

Стен и другарите му от отделението се понесоха напред, придържайки се плътно към стените, ограждащи улицата. Ушите на Стен най-после решиха да се съживят и сега той вече чуваше тропота на ботушите и скърцането на ремъците на оръжията.

Първата ракета от дулата на оръжейното отделение изфуча във

въздуха и полетя към целта си.

– Давай, давай! Няма време да зяпате. Пазете си...

Пред тях се срина мазилка и отделението залегна. Стен се превъртя през някакъв праг и се изправи.

Хвърли се на земята, когато огромният, боядисан в сиво шурмови танк изригна през фасадата на едно от близките здания и веригите му задрънчаха към неговото отделение.

Издърпа граната от колана си, включи я, замахна и я метна към веригата. Гранатата избухна на няколко метра от танка и Стен се хвърли през прага. Една от двете главни кули на танка вече се завърташе към него.

Тъпанчетата му щяха да се пръснат, когато мазерът на танка засвистя на пълна огнева мощ. Стената над него се разтресе и боботещите в нея звукови вълни я превърнаха в прах. Стен остана прилепен към пода и танкът изтътна покрай него.

Една от веригите издрънча само на метър от главата му. Стен чу нечий продължителен вик – беше съкипникът му, превърнат в кървава маса под тежките, широки три метра вериги.

Стен скочи, докопа дрънчачия ръб на бронята над веригата и се покатери в междината на задницата на машината. Откопча нова граната и я метна между оръжейните кули.

Пусна се и се срина върху паважа. Танкът продължи още няколко метра, достатъчно, та Стен да се озове извън мъртвата зона на сензорите му.

Противопехотните куполи се завъртяха към него и цевта на оръжието изтрещя тъкмо в мига, в който гранатата се взриви. Взривът откъсна една от главните кули. Тя се завъртя във въздуха като огромен диск и се стовари върху двама от присвилите се наблизно гвардейци.

Стен лежеше неподвижно на десетина метра от танка. От кратера на върха му изригна пламък, бързо потушен от пожарогасителите. Втората главна кула се завъртя назад и се сниши. Картечницата й забълва огън. Той изкрещя, когато нажежената до бяло нишка проби рамото му, но се изправи и се хвърли напред, плъзна се по паважа, под веригата.

Болка. Боли. Стен се напрегна и потъна в познатата помощна мантра. Върхът на нерва се умъртви и болката заглъхна. Ръката му беше безполезна. Стен изпълзя тромаво изпод танка и остана плътно долепен до паважа, когато по бронята до него заплющяха куршуми.

Колона на противниковата пехота пробиваше напред през развалините. Откриха огън, докато Стен прибягваше встрани от танка.

Машината изрева и танкът се понесе напред. Стен запристъпва покрай него, задържайки танка между себе си и вражеските войници. Чу как някой закрепва команди, наведе се и надникна между колелетата на веригата. Видя крака, тичащи към танка. Измъкна бестерова граната и я метна през купола на танка. Визьорът му почерня, предпазвайки го от светлинната експлозия.

Войниците изпопадаха. Зашеметени, загубили чувството си за време, щяха да бъдат извън строя поне половин час.

Изщракаха скорости и танкът се понесе по булеварда към взводния щаб. Стен се вкопчи в една от скобите и тронаво се закатери по бронеплочите. Оцелялата главна кула на танка бълваше мазерни заряди на половин мощност по булеварда. Противопехотни капсули се пръскаха в пламъци – взривявайки сградите от двете страни на веригата.

Стен запълзя към кулата. Нечие око примигна зад една от амбразуриите и през процепа се промуши цевта на противопехотно оръжие. Стен скочи на върха на главната кула. Примигна и...

Седеше в някакво помещение с нахлузен на главата блокиращ зрението му лъскав шлем. От шлема се къдреха трансмисионни метални пипала. Но Стен бе яхнал тежкия танк, в битка на живот и смърт, с безименен враг, някъде, на някакъв безименен свят.

Ноктите му се изпочупиха, когато кулата се завъртя, мъчейки се да го отхвърли. Изщрака люк и Стен се хвърли напред, измъквайки в същото време боен нож от калъфа на ботуша си. Запокити го срещу излизащия танкист, насочил в него заредения си пистолет.

Ножът улучи мъжа в устата. Кръв швирна около ръката на Стен. Човекът се срина в недрата на танка. Стен дръпна силно люка и го отвори напълно, след което мълниеносно се дръпна назад – от вътрешността на бойната машина засвистяха куршуми.

Скъса бойния си колан, отключи предпазителя на една от забавящите времето гранати, окачена на него, и пусна колана в люка.

Скочи на земята. Усети как сухожилията му се изпънаха и се скъсаха; срина се на коляно и залитна настрани, към ниската разрушена стена... и танкът зад него се взриви – унищожителна, поглъщаща всичко огнена топка кипна, разду се и блъсна Стен в стената. Той усети как собственото му тяло се превръща във въглен и бавно, бавно потъна в безкрайните дълбини на смъртта.

Записът се изключи.

Стен свали шлема от главата си и го запокити през залата.

Включи се някакъв говорител.

– Вие току-що участвахте в първата шурмова вълна, когато нашият полк, Първи гвардейски шурмови, дебаркира на Деметра. По време на продължилата три седмици операция полкът ни даде шестдесет и четири процента жертви, но въпреки това изпълни всички възложени му задачи в рамките на оперативния график. В чест на този подвиг Първи гвардейски шурмови бе удостоен лично от Императора с правото да носи почетния Имперски флаг в червено, бяло и зелено. Бойните отличия на Деметра бяха добавени към трофеите на дивизията. Бяха раздадени много отличия за проявен личен героизъм, в това число и Галактическият кръст, посмъртно, на гвардеец Хайме Шавала, чието преживяване току-що имахте честа да изпитате лично, като част от настоящия тест.

– Ще имате тридесет минути свободно време преди да се сервира вечерята – продължи гласът. – Изпитният цикъл ще продължи утре. Това е всичко. Можете да напуснете изпитателната камера.

Стен се надигна от креслото. Странно. Все още усещаше мястото, където го беше улучил куршумът. Вратата се отвори и Стен се запъти към столовата. Това значи било да си герой. И също – да загинеш. Нито едно от двете не го привличаше особено. Въпреки това тридесет и шест процента оцеляващи беше много по-добре, отколкото на Екзотичната секция.

И все пак му се дося да разбере какви ценни качества трябва да придобие, за да го удостоят с честта да бъде зачислен в Тиловия резервен бездействащ третошелонен дивизион на Гвардейски първи шурмови.

Седна на ръба на някакъв мемориал, увековечаващ отдавна забравена битка, и зачака дългата опашка гладни бъдещи наемници да се скъси.

Пое дълбоко дъх от неизкуствения въздух и изпита умерена изненада от това, че като че ли се чувства щастлив. Размисли. Бет? Това не беше го преодолял. Не повече от скръбта по загиналите си близки. Предположи обаче, че ще може да се справи по-лесно с него с практиката. Внезапно осъзна, че тук, в Гвардията, сигурно го очаква доста практика.

Е, добре. Изправи се и пристъпи към края на опашката. В най-лошия случай поне се беше махнал от Вулкан. И никога повече нямаше да му се наложи да се върне там. Въпреки че на моменти си представяше как ли щеше да изглежда Вулкан, ако някой пластичен планетовзривател се пръснеше точно под Окото.

С голямо усилие отхвърли тази мисъл от главата си и се съсредоточи върху това, че е гладен.

Глава 17

Рюкор на свой ред също беше щастлива. В ума ѝ бушуваха диви арктически морета. Вълните им се извисяваха към сивите, покрити с облаци небеса, а от глетчерите се откъртваха ледени планини.

Излезе на повърхността, завъртя се, изхвърли бурен фонтан, плавниците ѝ запляскаха по водата и тя заподскача волно от вълна на вълна, на мощни, изящни тласъци. Някой я потупа по рамото.

Рюкор отвори едното си око, завъртя го нагоре и изгледа кисело Фрейзър – един от асистентите.

– Какво искаш? – избоботи тя.

– Има видео за теб. От Първичния свят.

Рюкор изпухтя под мустаците си и опря двете си мишци в стените на резервоара. Надигна огромното си туловище и се прехвърли върху гравикреслото. Гънки мас се плеснаха върху облегалките, докато изпадналото в паника кресло не ги натика обратно и не ги прибра по местата им. Тя натисна няколко клавиша и креслото я плъзна през стаята към главния дисплей. Фрейзър зашъчка край нея.

– Във връзка с онзи нов гвардейски наемник. Онзи, на чийто файл поставихте личния си ключ.

– А, ясно – промърмори Рюкор. – Сега пак ще ми заразправят тъпи шаги за моржове. Каквото и да означава това „моржове“.

Екранът беше празен, с изключение на единствения ред примигващи букви. Рюкор беше леко изненадана, но докосна клавиша ШИФЪР и добави кодовата линия. Даде знак на Фрейзър да се дръпне.

Екранът се изчисти и срещу нея засия лицето на Махони.

– Помислих, че мога да си позволя да ти отнема малко време, Рюкор, и да те помоля да провериш за един от момците ми.

Рюкор натисна един клавиш и светна втори екран.

– Стен?

– Виж, на това му се вика добро предположение.

– Предположение? С личния ти код, добавен към компютърния ключ?

– Ей това е вечният ми проблем. Така и не се научих на дискретност.

Рюкор не си направи труда да отвърне на остроумието му. Твърде лесна мишена.

– Искаш му точките?

– Щях ли да досаждам на цял главен психолог, ако ми трябваше само нещо, което може да ми изчете и най-дребният чиновник? Знаеш много добре какво бих искал.

Рюкор си пое дълбоко дъх.

– Съпоставяйки фактите, излиза, че явно е от онзи тип, за който съм чувала израза „змийско гнездо“. – Махони изглеждаше озадачен, но реши да пропусне това покрай ушите си. – Изключително високо ниво на интелигентност, добре интегриран във времево планиране и персонална оценка. Което не се връзва. Би трябвало да е или кататоник, или маниакален психопат. Вместо това той е прекалено здрав душевно. Можем, разбира се, да го подложим на по-интензивни изпитания, но съм убедена, че е първично функционален, тъй като личностният му опит все още не е асимилиран.

– Обясни.

– Анализ – препоръчително е изкарването на тези проблеми, на неизявените му емоции на повърхността.

– Препоръчително за какво? – каза Махони. – Ние няма да изграждаме поет. На мен ми трябва войник. Няма ли да поддаде при тренировките?

– Невъзможно да се предскаже със сигурност. Персоналното чувство – сигурно не. Той вече е подлаган на твърде много стрес, извън поносимите граници.

– Що за войник ще стане от него?

– Отвратителен.

Махони я изгледа изненадано.

– Проявява твърде слаб емоционален отклик на конвенционални стимули, на почести и одобрение, малко, да не кажа никакъв интерес към конвенционалните отличия на Гвардията. Висока вероятност за неподчинение на заповед, за която би сметнал, че е безсмислена или неужно опасна.

Махони скръбно поклати глава.

– Караш ме да съжалявам, че го наех. И то в собствения ми, скъп на сърцето ми полк.

– Много е възможно – отвърна сухо Рюкор – да е защото профилът му твърде много прилича на твоя собствен.

– Хм. Може би затова предпочитам да стоя по-надалеч от собствения си любим полк. С изключение на парадите.

Рюкор изведнъж се разсмя. Смехът ѝ се завихри като звукова вълна и тежкото ѝ тяло се затресе, от което нещастното кресло под

туловището ѝ за малко щеше да се разпадне. Смехът ѝ рязко прекъсна.

– Имам чувството, Ян, че напусто запълваш Мрежата на Старите същества.

Махони поклати глава.

– Греша. Не искам това момче да бъде глезено по време на тренировките. Ако не се справи...

– Ще го върнеш на родния му свят?

– Ако не се справи – отвърна тихо Махони, – просто ще загубя всякакъв интерес към него.

Рюкор помръдна рамене.

– Между другото сигурно знаеш, че това момченце крие нож в ръката си.

Махони заподбира думите си внимателно.

– Обикновено фразата е, че крие нож в ръкава си, ако не възразяваш.

– Имам предвид точно това, което казах. Той има нож, изработен от някакъв неизвестен кристален материал, пхнат в хирургическа модификация в долната част на дясната му ръка.

Махони се почеса по брадичката. На Вулкан беше пропуснал да забележи някои неща.

– Искаш ли да му го махнем?

– Отговор отрицателен. – Махони се ухили. – Ако инструкторите не могат да се справят с това... или ако той е достатъчно тъп, че да го извади срещу някой от тях... това ни осигурява съвсем благовиден изход. Нали?

– И ще искаш да се следи развитието му, разбира се?

– Естествено. А, и Рюкор, знам, че това не влиза в професионалните задължения на главния психолог, но ще ти бъда много благодарен, ако досието му се засекрети. И ако ти лично свършиш тази работа.

Рюкор се втренчи в образа.

– Разбирам.

Махони отвърна с половин усмивка.

– Знаех си.

Глава 18

– Казвам се Ланцота – изпръхтя гласът. – Обучаващ старши сержант Ланцота. През следващата Имперска година можете да ме смятате

за свой бог.

Стен, който се беше сврял безопасно сред пъстрия разнороден строй на наемниците новобранци, погледна с бялото на окоото си заста-налия почти пред него дребен мъж на средна възраст. Ланцота носеше кафявата маскировъчна полева униформа на Ударната гвардейска дивизия и заострената нагоре широкопола плъстена шапка на Обучаващата команда. Единствените отличителни знаци по униформата му, освен малките черни ромбове, показващи званието му, бяха износени от времето многобройни звезди на Планетарен щурмови боен ветеран.

От двете му страни се стърчаха заплашително леко изгърбените туловища на двама ефрейтори.

– Поклоните и изгарянията на жертвени животни не са необходими – продължи Ланцота. – Най-обикновеното боготворене и абсолютното подчинение ще ме направят повече от щастлив.

Ланцота огледа обучаемите с нежна усмивка. Един от тях, облечен с яркоцветни цивилни копринени тъкани от някакъв туристически свят, допусна грешката да му отвърне с усмивка.

– Ах. Имаме си един с чувство за хумор. – Ланцота пристъпи към мъжа. Ефрейторите го последваха. – За забавен ли ме намираш, момче?

Усмивката се беше стопила от лицето на момчето. Не отвърна нищо.

– Струва ми се, че зададох на този човек въпрос – каза Ланцота. – Не се ли изразих достатъчно ясно, ефрейтор Карудърс?

Едно от туловищата до него леко се размърда.

– Аз ви чух идеално, сержант – отвърна тя.

Ланцота кимна. Ръката му се изстреля напред и стисна новобранец за гърлото. Сякаш без никакво усилие, той вдигна обучаемия над земята и го задържа; краката на нещастника заритаха безпомощно във въздуха.

– Обичам да се отговаря на въпросите ми – каза той някак замислено. – Попитах, за забавен ли ме намираш?

– Н-не – изхърка момчето.

– Много държа да се обръщат към мен по ранг – каза Ланцота. И неочаквано хвърли новобранец настрана. Той тупна тежко на земята. – Ще се уверите, че тук чувството за хумор е много полезно – добави Ланцота и продължи: – Днес пристигнаха двеста души като вас. Вие сте избрани да се влееете в редиците на Гвардейски първи щурмови полк. Поздравявам ви.

Той огледа строя.

– Знаете ли, нашата полкова кадрова секция е много горда от себе

си. Те ми казват, че по-малко от един на десет хиляди души притежава необходимите качества за Гвардията. При тези обстоятелства вие, мъже и жени, може би се смятате за елит. Ефрейтор Холстед, тези... каквото и да са там... наистина ли ви приличат на елит?

– Съвсем не, сержант Ланцота – изтъгна вторият хипопотам. – Приличат ми на утайка на дъното на клоака.

– Хм – размисли Ланцота. – Може би не чак толкова ниско.

Закрачи между вкочанените, безмълвни редици, оглеждайки новобранците отблизо. Спря се до Стен, изгледа го отгоре до долу и леко се подсмихна. После обиколи още няколко редици.

– Моите извинения, ефрейтор. Вие сте прав.

Ланцота се върна пред строя и поклати скръбно глава.

– Имперската гвардия е най-съвършената бойна формация в историята на човечеството. А Първи гвардейски щурмови е най-добрият в Гвардията. Ние никога не сме губили сражение, и никога няма да загубим.

Замълча.

– Не помня кой генерал беше казал, че работата на войника била не да се бие, а да умира. Ако някой от вас, скапани мърши, доживее до края на обучението си, ще е готов да помогне на войника на противника да умре за отечеството си. Тук, в Гвардията, пушечното месо не ни интересува. Тук изграждаме убийци, а не губещи. Тук, в полковия резерв, ще тренирате една година. След това, ако аз лично ви допусна, ще бъдете транспортирани до полевия щурмови полк. Вие, жалки твари, имате три възможности за избор през тази година. Можете да напуснете по всяко време и ние с най-голямо удоволствие ще ви изритаме в някой лайннен тилов батальон. Или да се научите да бъдете истински войници.

Той изчака.

– Има ли някой любопитен за третата алтернатива?

Не се чу никакъв звук, освен вятъра, задухал над огромния казармен плац.

– Третата възможност е да умрете. – Ланцота отново се усмихна. – Ефрейтор Холстед, ефрейтор Карудърс и аз лично с най-голямо удоволствие ще ви убием, само ако си помислим, че в един или друг момент можете да застрашите живота на своите другари по време на бойна операция и няма никакъв друг начин да се отървем от вас... Защото аз вярвам, хора. Вярвам в Империята и служа на Вечния император. Той ме измъкна от боклукчийската яма на един свят, в който се бях родил, и направи от мен това, което съм сега. Сражавал съм се за Империята на

сто различни свята и ще се сражавам на още сто, преди някой скапаняк да ми пръсне черепа.

Очите на Ланцота светнаха.

– Но аз ще бъда най-скъпото парче месо, което някога е съсичал.

После, сякаш несъзнателно, докосна щурмовата значка на гърдите си.

– Сега. Ще ви кажа четирите правила да останете живи и щастливи. Първо – за себе си трябва да мислите като за нещо, което е две нива под мръсотията в клозета. Аз лично ще ви уведомя, когато преценя, че сте достатъчно квалифицирани, за да се смятате за разумни същества. В момента не допускам, че това изобщо някога ще се случи. Второ. Когато някой от командния състав се обърне към вас, ще застанете мирно, ще отдадете чест, ще му отговорите по звание тънко, ясно и високо, и ще изпълните точно това, което ви нареди.

Той кимна на Карудърс. Ефрейторката се затича към един от новобранците.

– ТИ!

– Слушам!

Юмрукът ѝ се заби в корема на новобранец и той рухна на колене и повърна.

Карудърс пристъпи крачка встрани и изрева на една разтрепераната млада жена:

– ТИ!

– Слушам... ефрейтор – заекна обучаемата.

– СКАЧАЙ!

Момичето зяпна. Юмрукът на Карудърс се заби в брадичката ѝ и тя се срина на плаца.

– НЕ СЛУШАТ, СЕРЖАНТ. – Тя отстъпи встрани.

– ТИ!

– Слушам, ефрейтор – започна третият.

– СКАЧАЙ!

– Слушам, ефрейтор!

Новобранецът започна да подскача.

– ТОВА НЕ Е ДОСТАТЪЧНО!

Обучаемият заподскача по-високо.

Карудърс го изгледа, кимна одобрително и зае мястото си встрани от Ланцота.

– Трето – продължи невъзмутимо Ланцота, като че ли не се беше случило нищо особено. – Ще тичате навсякъде, освен в сградата, или

ако не ви заповядат нещо друго.

– И четвърто... – Ланцота направи малка пауза. – Четвъртото правило е, че всичко, което можете да правите, е погрешно. Вие вървите погрешно, вие говорите погрешно, вие мислите погрешно, вие самите сте една голяма грешка. Ние сме тук, за да ви помогнем да започнете да вършите нещата както трябва.

Ланцота се обърна към Холстед.

– Ефрейтор. Махнете този боклук от очите ми и вижте дали не можете да направите нещо да придобият малко по-приличен вид.

– СЛУШАМ, СЕРЖАНТ. – Ефрейторът отсечено отдаде чест и изтича на десния фланг.

– Надяс... но! – изрева той.

Стен примигна, усетил как тялото му само откликна на хипносигнала, програмиран в съзнанието му по време на лекциите насън.

– Хо-о-дом... марш!... Бегом... марш!

Новобранската колона хукна.

– Това е вашият дом, деца – закънтя гласът на Холстед в дългата барака на отделението. Стен като всички останали новобранци стоеше мирно пред един от наровете.

– Осигуряваме ви легло, което ще имате щастието да виждате в продължение на четири часа през нощта – продължи Холстед. – Имате и по един шкаф, в който да прибирате облеклото и снаряжението. Ще ви покажем как да го подреждате. Знаем, че повечето от вас са отраснали из каналите. И все пак ще запазите тази барака чиста. Но запомнете, че тя никога няма да бъде достатъчно чиста.

Холстед тръгна към вратата. Имате две минути да позяпате. След което да ви види вън, за прогонка на облеклото и снаряжението.

Вратата на бараката се затръшна. За миг се възцари тишина, след което забръмчаха възбудени разговори. Стен огледа колегите си новобранци из помещението. Изглеждаха яки, здрави и много уплашени. Той самият беше почти най-дребният от групата.

– Селяни. Всички тук са селяни – изсумтя обучаемият до съседния нар. Стен го погледна. Беше онзи младеж, от туристическия свят. Той протегна отпуснатата си ръка към Стен. – Грегър.

Стен стисна ръката му и се представи.

– Има ли нещо лошо да си селянин? – попита той с любопитство.

– Нищо. Просто са това, от което Империята има нужда, за да ги

направи герои. – Горната устна на Грегър като че ли се изкриви.

– Но не и ти?

Грегър се усмихна.

– Виж, тук улучи. Не и аз.

Стен повдигна вежда.

– Офицер. Това ми е само пропускът. Стой и гледай. Когато започнат да прочистват губещите... – Грегър отново се усмихна.

Отвън свирката на Холстед изведнъж разцепи въздуха. Затопуркаха ботуши и обучаемите се понесоха на бегом през вратата.

– МНОГО СТЕ БАВНИ, ЗАЙЧЕТА. МНОГО... МНОГО... БАВНИ. ПОСЛЕДНИТЕ ПЕТИМА В НАРЯД! – изрева Холстед.

– СЛЕДВАЩИЯТ! – изкрещя ефрейторът. Стен, застанал съвсем гол на опашката, се зачуди дали Холстед изобщо може да говори нормално. Сигурно не можеше. Новобранецът пред Стен се затича към големия ковчег, скочи вътре, постави пръстите на краката си на чертата и Холстед затвори капака с трясък.

Изчака миг, след което рязко го отвори и изрева:

– ВЪН ВЪН ВЪН!

Мъжът скочи и се затича по коридора към контейнера, който вече се изпълваше с опаковани униформи.

Стен измъкна главата си от ултразвуковия бръснар. Прокара невярващо пръсти по внезапно оголения си череп.

Карудърс му се ухили и изръмжа:

– Да, изглеждаш дори по-тъп, отколкото се чувстваш.

– Покорно благодаря, ефрейтор – извика Стен и затича към очакващия го строй.

Стен, чиято мешка се поклащаше на рамото му, тичаше към бараките.

– ПО-БЪРЗО, ПО-БЪРЗО – закрещя Холстед. – ТОВА ТЕЖИ САМО ЧЕТИРИЙСЕТ КИЛА, КИР!

С крайчеца на окото си Стен мерна Карудърс, опряла колене в гърдите на един от новобранците, който се беше сринал под тежестта на торбата.

– Разбери – изкрещя Карудърс, – че ние просто се опитваме да ти помогнем, смотаняк. – И изведнъж изрева, без да слиза от тежко

дишашия мъж. – ИЗПРАВИ СЕ ВЕДНАГА! БЕГОМ!

– Ох-ох-ох! – изстена Ланцота, крачейки пред дългата редица новобранци. – И си мислите, че приличате на войници?

Спря пред един от обучаемите. Карудърс и Холстед мигновено се озоваха от двете му страни.

– Синко, куртката ти се е измъкнала от колана.

– ТИ ЧУ ЛИ СЕРЖАНТА? – изрева Холстед и нахлузи кепето на новобранеца над очите му.

– ТОЙ КАЗА, ЧЕ ПРИЛИЧАШ НА ГЛИСТ! – изпищя Карудърс в другото ухо на слисаното момче. Ланцота продължи напред, сякаш двамата ревящи ефрейтори изобщо не съществуваха.

– А ние искаме да изглеждате възможно най-добре. – Той поклати тъжно глава и продължи напред, а Холстед замахна и блъсна новобранеца върху нара, който се килна настрани.

Ланцота спря пред Стен.

Стен чакаше мирно.

Ланцота го изгледа отгоре до долу, после се взря в очите му. Усмивка докосна отново ъгълчетата на устата му и той продължи напред.

В ухото му се чу гърлен шепот.

– Мисля, че сержантът те харесва – каза Карудърс. – Смята, че от теб ще стане чудесен войник. Аз също. Мисля, че трябва да покажеш на всички колко наистина си добър.

– ЛЕГНИ! ЛИЦЕВИ ОПОРИ ПРАВИ! РАЗ-ДВА, РАЗ-ДВА, МНОГО, МНОГО ЛИЦЕВИ ОПОРИ!

Стен се смъкна, повдигна се на ръце и запомпа. Карудърс седна на раменете му и Стен се срина на пода.

– КАЗАХ: ПРАВИ ЛИЦЕВИ ОПОРИ! – изрева Карудърс.

Стен се напрегна до сетни сили да се надигне. Карудърс се изправи.

– НА НОЗЕ! – изрева тя. Стен рязко скочи и застана мирно.

– МИСЛЯ, ЧЕ СМЕ СБЪРКАЛИ. ОТ ТЕБ ИЗОБЩО НЯМА ДА ИЗЛЕЗЕ ДОБЪР ВОЙНИК – изкрещя Карудърс. – ОТ ТЕБ НЯМА ДА ИЗЛЕЗЕ ДОРИ ДОБЪР ТРУП.

Стен продължи да стои неподвижно.

Карудърс го изгледа за миг с гняв, след което пристъпи към следващата жертва.

– Баща ти не те обичаше, нали, войник?

– НЕ, ЕФРЕЙТОР.

– Майка ти те мразеше, нали?

– ТЪЙ ВЯРНО, ЕФРЕЙТОР.

– И защо те мразеше майка ти?

– СЪВСЕМ НЕ ЗНАМ, ЕФРЕЙТОР.

– Мразела те е, защото е загубила работата си, вместо да те пометне. Така ли е, новобранец?

– ТЪЙ ВЯРНО, ЕФРЕЙТОР.

– Кой е единственото лице, което те обича, обучаеми?

– ВИЕ, ЕФРЕЙТОР.

Стен примижа, когато Карудърс запокити новобранеца в отсрещната стена.

– ОТКЪДЕ СИ, КИР?

– Рюерсбад Четири, ефрейтор.

– КАКВО? КАКВО КАЗА?

– Рю... Рюерсбад Четири, ефрейтор.

– ВЗЕМИ ТАЗИ КОФА ЗА БОКЛУК, НОВОБРАНЕЦ.

– Слушам, ефрейтор.

– ВДИГНИ Я. НАД ГЛАВАТА СИ.

Боклукът се изсипа върху раменете на новобранеца.

– ВЛИЗАЙ В НЕЯ.

Обучаемият коленичи и обърна стоманения контейнер върху тялото си. Карудърс и Холстед започнаха да ритат яростно по кофата.

– КИР – тряс – ТИ НЯМАШ НИКАКЪВ ДОМ – тряс – ГВАРДИЯТА Е ТВОЯТ ЕДИНСТВЕН ДОМ – тряс – ОТКЪДЕ СИ – тряс.

– Отникъде, ефрейтор – отекна от вътрешността на кофата приглушеният глас.

Холстед изстена и заскуба сплъстената си коса.

– Безнадеждно е – промълви той тихо. – Абсолютно е безнадеждно.

И отново изкрещя:

– НОВОБРАНЕЦ, ЩЕ ИЗЛЕЗЕШ ЛИ НАЙ-ПОСЛЕ ОТ ТАЗИ БОКЛУКЧИЙСКА КОФА?

И за да му помогне, изрита кофата и тя се преобърна. Обучаемият изпълзя от нея с изцапана и подгизнала от мръсотии униформа.

– ИЗГЛЕЖДАШ КАТО ТОКУ-ЩО НАМЕРИЛ ДОМА СИ, НОВОБРАНЕЦ. СЕГА ЩЕ ЗАНЕСЕШ ТАЗИ КОФА ПРЕД СТОЛОВАТА. ИСКАМ ДА ВЛЕЗЕШ В НЕЯ И ДА КАЗВАШ НА ВСЕКИ, КОЙТО МИНЕ НАБЛИЗО, ЧЕ ТОВА Е ТВОЯТ ДОМ.

– Слушам, ефрейтор.

Новобранецът вдигна контейнера на рамо и се затътри през вратата.

– По наровете! – изкомандва рязко Ланцота.

Голите новобранци се хвърлиха по леглата си. Ланцота тръгна към вратата.

– Искам да разберете нещо, деца – заговори той. – Мога искрено да ви кажа, че никога не съм прекарвал по-зле първия ден от обучението с по-жалка купчина говна от вас. Дори да ви избия, няма да ми достави удоволствие. Не сте ли съгласни?

– ТЪЙ ВЯРНО, СЕРЖАНТ! – изригна хорово от стоте нара.

– Наистина не мога да го понеса. Лека нощ, деца.

Ланцота щракна ключа и угаси осветлението.

– Изморени ли сте? – отекна гласът му в мрака.

– ТЪЙ ВЯРНО, СЕРЖАНТ.

– Какво?

– СЪВСЕМ НЕ, СЕРЖАНТ.

Лампите отново светнаха.

– Това е добре – каза Ланцота. – Пет минути. И да ви видя навън, облечени за физзарядка.

И се усмихна и излезе от бараката. Новобранците се заспоглеждаха слисани.

Стен отново прокара обезкосмяващата пръчка по лицето си, просто за да е сигурен, и спря душа. Излезе бързо от банята и се добра до нара си. Отвори шкафа си и поглеждайки схемата, окачена на вратата, донареди всичко.

Погледна часовника на стената. Оставаше му цяла минута и половина до времето за обличане. Седна на пода и щастливо изпъшка. Дюшекът му беше навит на руло, одеялото – сгънато точно така, както се изискваше.

– Стен. Я помогни, моля те. – Стен стана и хвана другия край на дюшека на Грегър.

Двамата младежи се спогледаха и изведнъж се изкикотиха.

– Определено става за рекламно живино за наемане на новобранци – ухили се Грегър. – Между другото, забеляза ли нещо интересно?

– Нищо интересно няма на този скапан свят. Освен тази постеля, стига да можеш отново да се опъна за малко.

– Огледай се. Нещо много интересно. В тази част има и жени, нали така?

– Много си умен, Грегър. Явно ще трябва да те направят офицер.

– Млъкни. Но знаеш ли кое е по-интересното? Всеки си спи сам.

– Може би е някакво правило, заради всички останали.

– Правилата могат ли да спрат някого, когато е навит?

Стен поклати глава.

– Слагат нещо в храната. От това е. Химикали. Щото не искат някой да се свърже с някой, когото вероятно могат да изметат.

Стен се замисли над това. Едва ли. Ако всички бяха като него, по-скоро бяха твърде изморени, за да могат дори да се усмихнат. Реши да смени темата.

– Грегър. Ти ми спомена, че ще ставаш офицер.

– Разбира се.

– Как?

– Имам три неща на моя страна. Първо, баща ми. Не ми казвай нищо, щото не искам да се хваля, но той е голяма клечка. Семейството ни притежава по-голямата част от Ласкър XII. Има големи връзки. Дори са ни представляли в двора.

Стен го изгледа замислено. Предположи, че това трябва да е нещо много важно.

– Второ. Минал съм през военни училища. Така че знам за какво ни говорят. И ще ти кажа нещо, това сега е много по-добро, отколкото обучението, което ни набиват, докато се опитваме да спим.

– Военни училища. Гвардията няма ли нещо като академия? Само за офицери?

Грегър, изглежда, малко се смути.

– Да, само че баща ми... всъщност аз самият реших, че ще е по-добре да започна от дъното. Нали знаеш, за да може човек да разбира обикновените войници, които един ден ще командва. Да си един от тях, и така нататък.

– Аха.

– Трето. От време на време награждават най-добрия новобранец и взимат, че го издигат. Просто от нулата.

– И смяташ, че ще си ти?

– Посочи ми някой друг. Огледай се. Хайде, посочи ми някой.

Стен огледа новобранците, които вече нахлузваха униформите си.

– Както каза Ланцота, те са просто пушечно месо. Не казвам, че съм велик, но не виждам конкуренция. Освен... може би теб.

Стен се засмя.

– Не аз, Грегър. Не и аз. Научил съм се преди много време: дръж главата си ниско, за да не те спипат.

Вратата се разтвори с трясък.

– ВНИМАВАЙ! СЛУШАЙ ДОБРЕ! ИЗВАДИХМЕ КЪСМЕТ В ТРЕНИРОВЪЧНИЯ ГРАФИК, ЗАЩОТО НАВЪН СТАВА СТУДЕНО. ПОЧТИ ДВАДЕСЕТ ГРАДУСА ПО ЦЕЛЗИЙ. ЗАТОВА ЩЕ ТРЕНИРАМЕ. УНИФОРМА ЗА ДЕНЯ – ЗИМНА, ТЕЖКО СНАРЯЖЕНИЕ.

Устата на Грегър увисна.

– Зимно облекло? Ами че то е посред лято!

Стен дръпна вратата на шкафа си и заизмъква арктическото си снаряжение.

– Смятах, че вече си разбрал какво каза Ланцота относно мисленето ни.

Грегър кимна отчаяно и започна да се преоблича.

– Докладвай!

– Стен. Обучаем новобранец!

Ланцота се облегна на стола си.

– Отпусни се, момче. Най-обикновено повикване. Както знаеш, Империята много се интересува дали се отнасяме добре с нейните бъдещи войници.

– Тъй вярно, сър!

– Ето защо трябва да ти задам няколко въпроса. Отговорите ти ще бъдат предадени на Комисията по правата. Първи въпрос: Виждал ли си, от деня на пристигането си на Клисура, случаи на физическо малтретиране?

– Не разбирам въпроса, сър.

– Виждал ли си някой от командния състав да е злоупотребявал или прилагал извращения към някой от обучаемите?

– Не, сър!

– Бил ли си свидетел някой от командващия състав да се е обръщал към някой от обучаемите с подигравателен тон?

– Съвсем не, сър!

– Смяташ ли се за щастлив, обучаеми?

– Тъй вярно, сър!

– Свободен си.

Стен отдаде чест, обърна се кръгом и се затича. Ланцота се почеса замислено по брадичката и погледна Холстед.

– Него?

– Още не съм сигурен. Но вероятно.

Глава 19

Убиецът беше методичен.

Бележки наум: Стен; Торесен; срокът... срокът под въпрос; Торесен – още повече. Мотив: личен. Възможен... не, много вероятен риск за мен. Приемане на поръчката под въпрос, освен ако...

– Въпросът с плащането остава открит – заяви най-сетне професионалният убиец.

– Това вече го уредихме. Ще ви се плати добре.

– Винаги ми се плаща добре. Става въпрос за доставката... И за задната ми вратичка?

– Не ни вярвате?

– Не.

Баронът се отпусна в креслото си и затвори очи. Нямаше грижи. Просто се отпуснаше и поемаше още малко ултравиолет.

– Изглежда, че на този етап вашият проблем не е задната врата... изходът... колкото вашето знание.

– Знание?

– Да. Ако предпочетете да не приемете поръчката ни... е, ще си създадете големи неприятности. Надявам се, че разбирате. Необходимо ли е да продължавам?

Убиецът небрежно се пресегна към бюрото и вдигна една от древните писалки.

– Ако изобщо погледнете към някоя от алармите – прошепна убиецът, – ще забия тази писалка в мозъка ви.

Баронът остана спокоен, после на лицето му се изписа усмивка.

– Вие знаете ли изход?

– Винаги – отвърна убиецът. – Значи, след като изпълня задачата, имам банка в...

Торесен махна отегчено с ръка.

– Уредено. Каквито и да са уговорките. Уредено.

– Парите не са достатъчно.

– Защо не?

– Първо. Трябва да проникна в Имперската гвардия. Това може да означава повече смърти освен вашата цел.

– Смятате да влезете в Гвардията?

– Вероятно. Открит е също така въпросът с човека, който е наел Стен, този оперативен сътрудник на Имперското разузнаване.

– Дребен агент.

– Сигурен ли сте?

Баронът се поколеба.

– Да.

– Въпреки това ми трябва повече пари.

– Това не е проблем.

– Срокът?

– Да. Трябва да стане незабавно.

Убиецът стана да си тръгне.

– В такъв случай не мога да го направя. Никой не би могъл. Ако въпреки това решите да опитате, мога да ви дам няколко имена, но никой от тези, които биха приели работата, няма да е достатъчно компетентен. Имайте го предвид.

Баронът го изгледа замислено.

– Колко време ви трябва?

– Колкото се наложи.

Торесен вече водеше убица. В това отношение беше добър. Така... да. Това беше единственият начин.

– Добре.

Убиецът се запъти към вратата.

– Един момент, моля – каза Торесен.

Убиецът спря.

– Онова нещо с писалката. Как точно щяхте да ме убиете?

Убиецът поклати глава.

– Не.

– Колекционирам бойни похвати... Готов съм да ви платя...

Убиецът назова цената и Торесен се съгласи. След няколко минути вече държеше лакътя си свит точно в подходящото положение.

Глава 20

Стен надигна няколкото халби бира и ги понесе от щанда. Тресна ги на масата, пресуши едната и грабна втора преди някой от останалите

обучаеми да се добере до нея.

– А бе, началник, новобранец-ефрейтор Стен, кво мислиш?

– Абсолютно същото, като на скапания свят, от който дойдох. Всеки път, когато те повишат, приключваш с черпене. Разликата е само, че тук ти вземат кредитите сега, вместо по-късно.

– Долавям упадъчни настроения, боец – каза Моргхан и отпи яка глътка.

Стен изля още една доза в гърлото си и се замисли. Упадъчни настроения? Едва ли. Той все още се чувстваше доста щастлив, въпреки всичките усилия на Ланцота и компания. Може и да беше затънал в Гвардията. Но щеше да е само за няколко години. И каквото и да направеше, не можеха да удължат договора му.

Също така тук Стен си имаше, ако не приятели, то поне хора, с които да може да си приказва. Макар да прекарваха повечето от свободното си време в размишления за това от коя ли помийна яма е изпълзял Ланцота, тук той поне не беше сам. Жаргонът, който използваша тук, не беше много по-различен от говора на мигритата.

Той бързо отхвърли спомена за Бет и се обърна към Моргхан, кльощавия наемник, за когото беше сигурен, че няма да се справи в последните седмици физическо натоварване на този свят с гравитация три пъти по-силна от нормалната.

– Адски си прав за лошото отношение. Не съм ги молил за нашивки. Не ми плащат повече, за да ви казвам кога да лъскате, скапания такива, нали така?

– На твоето място – тихо каза Бялстред – щях да съм горд. Това значи, че началниците мислят за теб. Показва, че ще те направят истински герой-гвардеец.

Стен изсумтя към Бялстред. Не можеше да си представи това момче от земеделски свят в цивилизацията. Никой не можеше да е толкова тъп. Или можеха? Не че това имаше значение. Стен сви рамене и изсипа останалата бира в скута на Бялстред.

Той изрева и се хвана за слабините.

– Стажантите нямат право да действат обучаемите. Ти не чу ли правилата? Искаш ли да излезем навън?

Стен се изправи.

– След теб.

– А, не. Ти излез и почни без мене. Аз ще ти изпия бирата, докато те няма.

Моргхан ги прекъсна.

– Аре стига. Ето ти. Тая е на Грегър. Той май няма да се появи.
Пресушиха халбите и Стен кисело извади още няколко кредита.

– Аз плащам, друг пазарува.

Бялстред се запъти към автомата.

– Имаш ли някаква представа що ти ги дадоха тия нашивки? – пита Моргхан.

Стен поклати глава.

– Не съм се натягал на Ланцота. Сигурно мислят с тия рангове да ометат слабаците, като почнат да ни тренират сериозно.

– Не се връзва.

– Що не? Два месеца само помпаме мускули, а вече отпаднаха... колко?

– Останахме седемдесет и трима. От сто.

– Било много високо, така ми разправя Карудърс. От всеки набор завършвали само десет. Вика, че досега трябвало да разкарат поне четирийсет процента. И че много скоро щели да ни поставят всички на място.

– И кво? Тъй или иначе могат да те оправят, ако решат.

– Сигурно искат да го пробват по-нависоко – съгласи се Бялстред: тъкмо се бе върнал с новите халби. – Като говорим за високото, ето ви го и самия лорд Грегър.

Грегър се отпусна на свободния стол.

– Май си загазил нещо със задника – изгледа го Моргхан. – Кой беше?

– Ланцота.

– Цял час? Ама следите от пръчките не ти личат много.

Грегър се усмихна криво.

– Не съм аз тоя, дето ще го бият. Виж, Ланцота обаче ще си го получи.

Стен изчака.

– Сам си отишъл при него?

– Позна. Да му кажа, че изпращам писмо до баща ми.

– Бас държа, че му е било много интересно – заяви тържествено Бялстред. – Много е важно младият обучаем да пише на семейството си.

– Беше заради тази скапана работа със стажантските нашивки.

Стен изгледа Грегър над пяната на бирата си.

– Още ли се чувстваш прецакан, че не те повишиха?

– Естествено. По дяволите, аз заслужавам поне толкова шанс, колкото и всеки друг. Нали казват, че тия тъпашки нашивки са, за да

подберат потенциални командири. Защо не аз?

– Може би си мислят, че си потенциална бърсалка – предположи Моргхан.

– Що не ме пробваш, а? – изръмжа Грегър.

– О, я млъкнете и двамата – намеси се Стен преди Моргхан да е успял да се наежи. – Седим си тук, прием си кротко бирата и празнуваме това, че вече можем да излезем за два часа от бараката и да изплакнем гърлата.

– Началството достатъчно ни юрка, че да си измисляме нови мъки – съгласи се Бялстред.

Моргхан се оригна шумно и отиде за още бира.

– Аз не се дуя – каза Грегър. – Знаете, че баща ми има влияние. Искам просто справедливост. Знаеш ли какво ще ти кажа. Виждам, че на теб ти дадоха само двойни нашивки. Тъй като ние с теб сме единствени в тази компания с малко повече интелигентност...

– Много съм признателен за тази мисъл – обади се Бялстред. – Направо съм ви благодарен, че двама флотски адмирала са решили да си поделят бирата с един смотаняк като мене.

– Нямах предвид това – отвърна Грегър раздражено. – Двамата със Стен просто сме единствените, които разбират колко зависи цялата ти военна кариера от това, което става сега тук, по време на обучението.

– Военна кариера – обади се Моргхан, току-що върнал се с новата партида. – Нещата тук взеха да стават сериозни.

– Остави го да довърши – каза Стен.

– Така че ще напиша на баща ми да се обърне направо към Имперския двор. Да направят разследване. Откъде накъде Гвардията трябва да хаби най-добрия си потенциал само защото инструкторите не могат една пикня от космически ботуш да излеят, ако петата му не е подпечатана?

– Хайде, Грегър. Ти спомена и мойто име. Какво общо имам аз с всичко това?

– Ще те използвам за пример. Ти получи само две нашивки. А трябваше да те направят поне стажант взводен командир. Или повече. Ако вече не бях тренирал, щях да призная, че си почти толкова добър боец, колкото мене.

– Охо!

– Така че ще те спомена в писмото си. За да стане по-убедително. И когато баща ми се заеме със случая, можеш да си сигурен, че и на теб ще ти помогне.

Стен отвори уста да му отговори, но реши да изчака няколко секунди, докато откопчи пръстите на Моргхан от дръжката на една халба и да я пресуши.

– Не мисля, че искам това – каза после толкова спокойно, колкото можеше. – Ще се оправя и сам, благодаря.

– Но...

– Грегър. Това е, и точка, както сам казваш. Край на програмата.

Грегър го зяпна, после кимна.

– Както искаш. Но правиш грешка.

– Грешка – не грешка, моя си е.

Грегър се изправи.

– Както и да е. Имам да пиша писмо.

И си тръгна.

– Обучаем ефрейтор Стен?

Стен се обърна. Бялстред беше застанал мирно.

– Имате разрешение да говорите, обучаем задник Бялстред.

– Моля компютърен анализ плюс-минус на последното. Край.

– Остани на подслушване. Изчислявам. Вариант 1 – някой или ще стане обучаем флотски генерал, или ще чисти Гвардейския дренаж още трийсет години, докато завърши. Не знам. Вариант 2 – ще се пръсна. Холстед каза, че истинските тренировки започват утре сутринта, а това е повече, отколкото мога да понеса дори и без махмурлук.

Три халби дръннаха тържествено.

– Такаа – обяви Карудърс с почти човешки тон. – Това, с което сега ще бъдете запознати, е най-грижливо конструираното устройство за убиване, известно на човека. Имперските инженери са го конструирали така, че дори и пълни олигофрени като вас да не могат да го прецакат. Което е почти невероятно.

– Трябва ми някой идиот за доброволец. Ти. – Тя махна на Стен. – Пост.

Стен се изправи от скамейката, затича се на позиция пред ниската катедра и зачака мирно.

Зад Карудърс се простираше дългото хиляда метра пространство на стрелковия полигон, обрасло с дървета и храсти, ограничено с чакълеста ивица в другия край.

Карудърс отвори капака на лекционната катедра и извади от нея някакво оръжие. Гладък черен триъгълник оформяше дръжката на

магазинния пистолет, дългата му седемдесет сантиметра цев завършваше с обърнат навътре дебел конус.

Карудърс хвана с респект оръжието и го вдигна пред очите им.

– Вие сигурно сте виждали това и дори сте го държали на живино. Това е щурмова пушка Марк-Х1. Наричаме я „уилигън“. Изобретена е преди повече от хиляда години от един оръжеен конструктор, Робърт Уили.

– Конструкцията му била съвършена – продължи Карудърс. – Единственият проблем бил, че по онова време лазерите не били много добри, а със сигурност никой не знаел как да се оправя с късчетата антимаатерия, което именно прави това оръжие толкова смъртоносно.

Тя докосна една издатина на приклада и от него се отдели дълга тръба.

– Това е пълнителят. Антимаатерия Две – АМ2 – същото вещество, което захранва двигателите на звездолетите. Една магазинна тръба съдържа хиляда и четиристотин заряда. Самият куршум представлява топчица АМ2 с диаметър един милиметър, изолирана в Имперско покритие, което е единственото нещо, способно да предпази целия магазин от взривяване, когато се допира до обикновена материя. Веднъж изчислихме, просто от любопитство, че една от тези тръби съдържа достатъчно енергия да захрани разузнавателен кораб за обиколка на тази звездна система на пълна двигателна мощност... Не ти ли е интересно, Бялстред?

Задрямалият Бялстред се сепна и се събуди.

– Нали не спиш по време на лекцията ми, Бялстред?

– СЪВСЕМ НЕ, ЕФРЕЙТОР.

– Това е добре. Много добре. Но защо не дойдеш тук, да легнеш в позиция за лицеви опори и да ни увериш, че наистина не ти се спи? Е, както и да е. Казахме, хиляда и четиристотин заряда. Ако Империята започне да продава тези пушки на свободния пазар, което тя никога няма да направи, всяка една от тези мънички топчици АМ2 би струвала колкото триседмичната заплата на един гвардеец. Разбирате ли колко добра е Империята към нас?

Карудърс изчака.

– ТЪЙ ВЯРНО, ЕФРЕЙТОР – отекна хорово строят.

– Радвате ли се, че дойдохте да се запишете в Гвардията?

– ТЪЙ ВЯРНО, ЕФРЕЙТОР.

– На второто ми прозвучахте малко по-слабо – изръмжа Карудърс.
– Щурмова пушка Марк Х1. Имате два ключа. Единият е за избор на

режим предпазител/единична/автоматична стрелба, другият е спусъкът. Имате индикатор, тук на приклада, който ви показва заряда на енергийните батерии. Всяка батерия осигурява на лазера достатъчно енергия за около десет хиляди заряда, в зависимост от атмосферното налягане, ако има такова, и от времето.

– Тези частици антимаateria се изстрелват с помощта на лазера – продължи тя. – Това означава, че единственото, което виждате, е този мерник. Не е необходимо да се тревожите за траекторията, за полета на куршума или за други такива глупости, които са толкова важни при едно конвенционално оръжие. Което именно прави уилигъна толкова специален. Ако успеете да засечете нещо с мерника му, улучваме това нещо.

– Демонстратор!

Стен се качи на платформата. Карудърс му връчи пушката. Стен я пое с любопитство. Лека. Почти съвсем лека, като играчка. Карудърс му се ухили.

– Не става за подарък на малкото ти братче в Деня на Империята – каза тя, сякаш прочела мислите му.

Карудърс отново отвори катедрата и извади от нея някакъв предмет, увит в пластмаса, с размери около петдесет на петдесет сантиметра. Скочи от катедрата и отиде до една ниска маса на десетина метра разстояние, след което разви пакета.

– Това тук е месо – поясни тя. – Онова, на което би трябвало да миришат соевите говна, които ви дават в столовата. Има почти същата плътност като човешкото.

Карудърс постави кървавия къс на масата и се върна на катедрата.

– Застреляй тази смъртоносно нападаща телешка мръвка, обучаеми – изкомандва тя.

Стен неловко опря приклада на оръжието в рамото си и се прицели. Дръпна спусъка. Не последва нищо.

– Нямаше да е зле първо да освободиш предпазителя – изсумтя Карудърс.

Стен дръпна ключа малко над спусъка, прицели се отново и стреля. Чу се тих пукот и въздухът се йонизира.

Очите му се отвориха широко, а полузадрямалите по скамейките новобранци се сепнаха и се събудиха. Миниатюрната частица беше улучила месото. Телешкото като че ли се беше взривило, кръвта се беше пръснала на няколко метра.

– Иди да го огледаш отблизо – заповяда Карудърс.

Стен слезе от платформата и се приближи до масата. От месото бяха останали само няколко късчета. Стен зяпна оплисканата маса и кръвта около нея, после се върна на мястото си.

– Кара те да се замислиш – каза Карудърс – колко здрав ще остане всеки, който бъде улучен. Отговорът е – довърши тя, извисявайки глас – че няма да остане. Улучите ли с това какъвто и да било хуманоид или нещо близо до хуманоид, и те са мъртви. Ако самият куршум не пробие достатъчно широка дупка, за да си провретете юмука през нея, то ще го направи ударната вълна.

Карудърс помълча, оставяйки думите да попият в съзнанието им.

– Струва си да се замисли човек, нали? – добави тя ведро. После кресна: – Е, ДОБРЕ, МЪРЗЕЛИВЦИ ТАКИВА, ДОСТАТЪЧНО ПОСЕДЯХТЕ. ТАКА ЧЕ СЕГА СИ ВДИГНЕТЕ КИРЛИВИТЕ ЗАДНИЦИ ОТ ТЕЗИ ПЕЙКИ И ОФОРМЕТЕ БОЕН ФРОНТ. Днес ще ви дадем възможност да простреляте няколко мишени.

Карудърс изчака, докато новобранците се построят, и добави тихо:

– Досега очистихме по-малко от една трета от вас, смотаняци такива, и ги върнахме в родните им говнярници. От днес вече почваме да режем повече мъртва тъкан.

– Деца – продължи тя, – никога не е имало войник, който да не може да стреля. Ако някоя армия му е позволявала такова нещо, то тази армия е съществувала много отдавна. А Имперската гвардия я има от хиляда години. Сега вече почваме да режем сериозно. Което значи, че или ще се квалифицирате с уилигъна, или сте аут. Просто и ясно. Усвоите ли го по-добре, ще имате файда. По-голямо заплащане и по-добре обучение. Но първо гледайте добре да го усвоите. Защото напоследък чувам, че хвърлят тиловите батальони в тераформиране. Аз лично бих предпочела да ме хвърлят в първи ешелон. Мисля, че там рискът е по-малък.

– Сега. ПЪРВА РЕДИЦА, КРАЧКА НАПРЕД. ПО ЕДИН НА ПОСТ. БЕГОМ... МАРШ!

Десет от новобранците, въпреки изключителните им лични усилия и минималните ругатни от страна на обучаващите, не успяха да усвоят оръжието. На другия ден дюшеците им бяха завити и наровете опразнени.

Стен така и не можа да разбере защо за някои е толкова трудно. Карудърс беше права. Прицелваш уилигъна и улучваш. Всеки път.

След като курсът с оръжието приключи, Стен отново беше повишен с един ранг – СТАЖАНТ-СНАЙПЕРИСТ.

Това му осигури повече кредити, първата лентичка и по-натоварени тренировки.

– Хвана ли мишената? – избоботи Карудърс до него.

– Тъй вярно, ефрейтор.

Карудърс докосна контролната кутия пред себе си. Целта се стрелна в страни, извън окуляра, и се скри зад каменната стена на хиляда метра от Стен.

– Така. Сега фокусирай стената. Кръстчето на мерника ти е извън фокус, нали? Използвай първото лостче на визъора си. Извий го, докато фокусираш мерника.

Стен изпълни указанията.

– Готов ли си? Сега използвай лостчето под визъора и го завърти, докато кръстчето застане там, където мислиш, че се намира целта, макар и да не я виждаш. Готово? Стреляй.

Стен натисна спусъка.

Снайперската пушка на Стен от Четиридесети век беше по същество с твърде елементарно устройство. Зарядът все още представляваше частица АМ2, обвита в защитно покритие. Но вместо за изхвърлянето ѝ да се използва лазер, в случая около цевта имаше линеен ускорител. Мерникът служеше да се изчисли точното разстояние до целта и след това, когато обхватът се настроеше така, че да фиксира невидимата цел, ускорителят, ако се наложеше, „завърташе“ заряда така, че траекторията му да очертае ъгъл от деветдесет градуса.

Пушка, която можеше да поразява противник, скрит зад ъгъла.

Стен чу взрив и видя, че стената се огъва.

– Попадение.

Карудърс го плесна по гърба.

– Знам, боецо. Ако продължаваш така, Първи гвардейски може наистина да получи от нас един не лош воин.

И неизвестно защо Стен се почувства много горд от себе си.

Стен стовари кофата със смет върху боклука и я обърна. Беше достатъчно чиста. Напъха дулото на ултразвуковата чистачка до дъното и докосна спусъка. После разтърси кофата още няколко пъти върху бетона и я понесе обратно към столовата. Повечето ръчна работа в Гвардията се поверяваше или на цивилни, или на наряди от тиловите батальони.

Освен най-мръсната работа. Гвардията беше резервирала най-мръсните и тежки дейности по почистването и поддържането на реда за наказание на обучаемите. Това изобщо не притесняваше Стен. При всички случаи беше по-добре и от най-леката работа на Вулкан.

Освен това не можеше и да си представи как би могъл да го избегне.

А сега се чувстваше достатъчно щастлив, седнал на пясъка и загледан в Холстед и Ланцота.

– Ние не създаваме техници – беше заявил Ланцота. – Вече съм ви го казвал. Ние създаваме убийци. Трябват ни хора, които искат да чуят пукота на изхвърчащите очни ябълки от черепите на противниците, които искат да видят какво става, след като разкъсаш нечие гърло със собствените си зъби.

Стен огледа останалите обучаеми. Повечето изглеждаха умерено слисани. Стен изписа на лицето си равнодушие. Това го помнеше много добре, благодаря, сержант.

– Трябва ни демонстратор.

Тишина. Взводът вече знаеше много добре какво чака всеки, ако се натегне за доброволец. А после някой се обади.

– Ефр' Стен.

Стен знаеше много добре, че е Грегър, но това не го притесни. Беше се постарал много добре да се направи на невидим. Ланцота чу гласа и викна:

– Стен!

Стен изпъшка, плесна с юмрук дланта си и затича напред.

– Слушам, ефрейтор.

Холстед бързо отстъпи две крачки назад. Обаче се откри ниско долу.

– Стажант ефрейтор Стен. Този човек е твоят най-опасен враг. Твоята задача е да му влезеш и да го унищожииш!

Стен тръгна предпазливо напред. Протегна ръце в поза, която се наядваше, че изглежда нападателна, и скочи. Превъртя се, изпъгна се и залитна назад, щом стъпалата му докоснаха земята, после политна напред и заби лице в пясъка.

Това трябваше да мине. Но чу шепота на Ланцота в ухото си.

– Преструваш ми се, стажант-ефрейтор. Сега искам да се изправиш, без другите ти колеги-смотаняци да разберат какво правиш, и наистина да нападнеш ефрейтор Холстед.

Стен не помръдна.

– Алтернативата е три дни неприяк в чистене на боклука.

Стен въздъхна и се изправи.

Холстед тръгна напред, протегнал ръце да го сграбчи. Слабо, прецени Стен, и се претъркули върху пясъка. Краката във въздуха, бедрата на Холстед – в ножица.

Холстед падна и Стен стегна, използвайки инерцията му, за да изправи гръб. Холстед се претъркули и Стен влезе с рамо под кръста му.

Холстед излетя във въздуха. Стен имаше достатъчно време да прецени дали да прекъсне орбитата на началника, и се задвижи. Холстед рухна по гръб и Стен го изрита два пъти в ребрата.

Холстед остана да лежи неподвижен на пясъка.

Стен се изправи и се обърна.

Обучаемите бяха зяпнали в няма възхита. Стен погледна Ланцота, който въздъхна тежко и посочи с палец.

– Слушам, сержант!

Стен вдигна кепето си от пясъка и затича обратно към столовата.

Ето, това е. Гонка, ако се справиш, гонка, ако не се справиш. Стен грабна баките и ги помъкна към столовата.

Интендантът му се ухили, когато мина покрай малкия му кабинет.

– Май ще се радваш много да се върнеш утре на тренировки, а?

Стен поклати глава.

– Да не би да ти харесва тук?

– Съвсем не, сержант.

– Тогава какъв ти е проблемът, новобранец?

– Утре почваме тренировки с нож, сержант.

– И кво?

Аха! И кво? Стен изведнъж се разсмя и помъкна баките към стелажите. Кво пък толкова? Все пак беше по-добре, отколкото на Вулкан.

Дори на Стен му прилоша малко, докато гледаше как медикът ловко обработва зейналите рани. Тялото беше разкъсано от шрапнели и от раните шуртеше кръв.

– Процедурата не се е променила от хиляди години – говореше медицинският инструктор. – Първо накарваш ранения отново да диша. Второ, спираш кръвенето. Трето, премахваш шока.

Той завърши, покри хуманоидния манекен с изолиращ чаршаф и се изправи. Огледа класа.

– И тогава започвате да крещите колкото ви глас държи за медик.

Стига някой гадняр да не е решил, че ние сме най-важната му цел, която трябва да срази, и някой от нас все още да е останал жив.

– И тогава какво? – попита дебеличкият Печ.

– Ако няма професионални медици, които да го поемат, използвате личния си медицински пакет. Ако кръвенето спре и вътрешностите са си горе-долу на място, антисептикът в комплекта би трябвало да задържи приятелчето ви да не опъне петалите.

Той се засмя.

– Разбира се, ако сте на някой свят, където не знаете нищо за буболечките, най-доброто, което можете да направите, е да се помъчите да оставите един труп в прилична форма. – Лекарят погледна Печ, който напоследък бързо стопяваше тлъстините. – Което в твоя случай ще бъде доста трудно, Печ.

Стен и останалите се изкискаха. Медикът беше първият инструктор досега, който поне в малка степен се отнасяше с тях като с мислещи същества.

Медикът отвори голям шкаф и даде знак на Стен, който му помогна да вдигне и изнесе друг манекен. Този беше облечен в боен скафандър.

– Виж, в скафандъра нещата са по-различни – каза медикът. – Мед-пакетът би трябвало вече да се е активизирал в скафандъра и да действа автоматично. Понякога това се случва.

Нов къс смях от страна на медика.

– Но ако костюмът е продупчен, единственото, което можете да направите, е да го запушите и да донесете ранения до лазарета. Това ще го тренирате повече при гонката със скафандрите. А сега ми трябва някой заек... искам да кажа, доброволец.

Той огледа публиката и очите му се спряха на Печ.

– Ела тук, боец.

Печ изтича до катедрата и застана мирно.

– Свободно, отпусни се. Така ме изнервяш. Окей. Тоя фалшификат тук е най-добрият ти приятел. Дватама сте се обучавали заедно. Преследвали сте... – Направи се, че оглежда Печ оценяващо – ъъ, амебоиди. Значи, ръката му е току-що откъсната. Какво ще направиш?

Медикът отстъпи назад. Печ помръдна нервно.

– Давай, войнико. Най-добрият ти приятел е ранен смъртоносно. Действай!

Печ колебливо пристъпи напред, медикът натисна ключа, скрит в шепата му, и ръката на куклата под рамото избухна. „Кръв“ оплиска Печ и катедрата.

Печ замръзна.

– Действай!

Печ затършува объркано в медпакета на колана си и се приближи още повече. Още пулсираща „кръв“ оплиска лицето му. Печ успя да разкопчае пакета и измъкна стягащия бинт.

– Четирийсет и четири, четирийсет и пет, четирийсет и шест, четирийсет и седем... остави, боец.

Печ, изглежда, не го чу и продължи да се бори с рулото бинт, за да стегне раната. Най-сетне швиртящата струя „кръв“ секна.

– Твоят приятел току-що умря – обяви медикът. – Стани!

Печ се олюля и се изправи. Изглеждаше зашеметен. Медикът огледа втренчено останалите обучаеми, за да се увери, че са схванали мисълта му. След което се обърна към Печ.

– Боята, използвана в тази „кръв“, няма да се измие две денонощия. Може би това ще ти помогне да си помислиш добре как би се чувствал, ако това чучело наистина беше твоят най-добър приятел и съекипник.

Печ така и не можа да се съвземе след инцидента. Няколко седмици по-късно, след серия от гафове, той изчезна. Ометен.

Стен примигна, след като светът около него отново застана на фокус. Той и петимата останали новобранци се спогледаха тъпо. Холстед вдигна светлинния визьор на противоударния си щит и попита:

– Колко време беше аут?

Стен сви рамене.

– Секунда-две, ефрейтор?

Холстед вдигна пръста си с часовника. Бяха минали два часа. Откопча от колана си още една от малките бестерови гранати.

– Моментална загуба на чувството за време. Не знаете какво се е случило с вас и не смятате, че е станало нещо лошо. Това са едни от най-ефективните оръжия за проникване в тила на противника, които ще използвате. Следващият курс на взвода е по сръчност. Докладвай на ефрейтор Карудърс.

Стен отдаде чест и новобранците затичаха след него по плаца.

Стен не можеше да разкара непознатия от ума си. В целия инцидент нямаше нищо необичайно, но по неизвестни нему причини образът на офицера продължаваше да изплува от паметта му в странни моменти.

Беше неговият ден за дежурство по подразделение и той бе

задрямал зад бюрото. Дори не беше чул, когато вратата се отвори и след това се затвори.

– Гвардеец, само ти ли си тук?

Стен се сепна и скочи.

Мъжът, изправил се пред него, беше висок и тънък. Стен примигна и се усети, че се е втренчил в униформата му. Почти недоловимо тя променяше цвета си, сливайки се със стената. На главата на мъжа имаше барета от същата странна материя. Беше килната небрежно над едното му око.

На баретата се виждаше забодена емблема – крилата кама. Единствените други отличителни знаци по униформата бяха капитанските звезди на едното рамо, а на другото – черните очертания на някакво неизвестно насекомо.

Неясно защо, Стен усети, че заеква.

– Ъъ... тъй вярно, сър... те са... всички са на полево учение.

Офицерът му връчи запечатан пакет.

– Това е за сержант Ланцота. Лично е, така че се погрижи да го предадеш направо на него.

– Слушам, сър.

И онзи изчезна.

Седмица по-късно Стен имаше възможност да попита Карудърс кой е този мъж. Ефрейторката подсвирна, щом Стен ѝ описа униформата му.

– Това е секция „Богомолка“!

Стен я изгледа тъпо.

– Искаш да кажеш, че не си чувал?

Стен поклати глава и се почувства като идиот от някой първопроходен свят.

– Това е най-отвратителната сган в Имперската армия – поясни Карудърс. – Истински елит. Действат сами – хуманоиди, извънземни. Империята подбира най-доброто от Гвардията и после изчезват в корпус „Меркурий“ – Разузнаването.

Стен се сети за Махони и кимна.

– Богомолките носят тези скъпи троп-камуфлажни униформи, когато ги виждаш. В повечето случаи изобщо не ги виждаш и е най-добре да се надяваш нещата да си останат такива.

– Защо?

– Ако видиш някое от тези момченца на бойното поле, можеш да си сигурен, че те очаква голяма беда. Всеки от тях има в тейфтера си по двестри хиляди мъртви противници.

Карудърс се усмихна с много странна усмивка. Нищо друго не обичаше повече от бойните истории.

– Спомням си един път на Алтаир V. Бяха ни спуснали с един полк на умиротворителна мисия, но не знам как се получи така, че ни обкръжиха. Пищяхме за помощ по всички радиочестоти, до които можехме да се доберем, и се мъчехме да удържим. Вече бяхме решили, че следващото, което може да ни се случи, бе доста от нас да изгинат.

Карудърс се разсмя. Стен реши, че това сигурно е някаква нейна шега, и също се засмя.

– И така, една нощ оная жена се появява в командния пункт. Боец от секция „Богомолка“. Беше преминала през вражеските линии, през нашите заграждения, през поддържащите линии и изведнъж я виждаме цъфнала в шабната палатка, седи и вечеря с Оперативния. Когато свърши, поиска няколко пълнителя АМ2 и бестерови гранати, и отново се покри. И не знам кво направи, но след дванайсет местни часа се появиха шест Имперски разрушителя и ни измъкнаха задниците.

Карудърс изгледа Стен много гневно, което го накара да се почувства много по-добре. Не мислеше, че много държи да свикне с една смееща се Карудърс.

– Но в повечето случаи не става така – каза му тя. – Видиш ли още веднъж някой от тия типове, боец, гледай най-добре да пропълзиш под нещо. Щото е толкоз сигурно, колкото че гъзът ти е там, дето би трябвало да е главата ти, че те чака нещо ужасно гадно – просто го запомни това от мен, чу ли ме?

Стен я чу много добре.

– Вие всички ще изучите бойния скафандър – обяви Ланцота. – Много е възможно някои от вас да издъхнат в него. И ще разберете, както съм го разбрал и аз, че този скафандър ще ви убие по-бързо и от противника, в повечето случаи.

В този момент Стен и останалите превключиха мозъците си на режим „дрямка“. Смятаха, че Ланцота вече им е станал ясен. Всяка от малките му лекции беше структурирана по един и същи начин. Най-напред – увод. След това – любимата част на Ланцота – урок по история. Последван от информацията, която наистина трябваше да усвоят. В този момент те отново се сепваха и се събуждаха.

– Този предмет най-го обичам – продължи Ланцота. – Всъщност лично съм проучвал костюма. Защото точно в тази екипировка

техниците са достигнали абсолютните висини на абсурда.

Щрак. Пляс. Всеки новобрански мозък потъна в още по-голяма степен на безсъзнателност. Ланцота даде знак на Холстед, който пристъпи до терминала и натисна няколко клавиша. Чу се остро стържене на метал в метал, дрънчене и всички обучаеми се събудиха, когато сред лекционната зала запълзя трансмисионна лента с дълга окачалка, отрупана с бойни скафандри.

Стен погледна костюмите и за разлика от друг път, не му се наложи да се преструва на заинтригуван. Повечето от тях разпозна по това, което беше виждал във виртуалните бойни „живина“. Представяваха огромни бронирани туловища със смътно хуманоидни очертания. Някои бяха снабдени с неща, които можеха да минат за ръце и крака, но повечето бяха на вериги.

Първото, което забеляза, бе, че като че ли бяха подредени по размери. В началото на задвижваната от механични зъбци окачалка костюмите бяха малки и някак по-леки. След това ставаха все по-големи и по-големи, все по-сложни на вид, някъде докъм две трети от редицата. След това отново започваха да стават по-дребни, но още по-издръжливи на вид.

Ланцота закричи покрай редицата костюми и спря пред най-масивния.

– Ето тук, както мога лично да свидетелствам, теховете наистина надминаха себе си. Нали разбирате, изглеждаше толкова логично. За всеки друг, но не и за един гвардеец. Те правеха куршуми, следователно трябваше да създадат и противокуршумни облека.

Ланцота огледа групата, като че ли очакваше някой да зададе въпрос. Никой обаче не беше чак толкова тъп.

– Сега, няма да ви обяснявам какво представлява куршумът – каза Ланцота. – Освен да ви кажа, че това е малък летящ предмет, на който е придадена достатъчно скорост, за да пробие в теб дупка, голяма поне колкото на улигъна. Ако не и по-лошо.

По начина, по който Ланцота се ухили, Стен разбра, че сержантът наистина има предвид нещо „по-лошо“.

– Колкото по-голямо беше противопехотното оръжие – продължи Ланцота, – толкова повече броня прибавяха теховете. Докато най-накрая, с този тук костюм, ние можехме да поемем всичко. Лазери, атомари, буболечки, или нулеви бомби, ако искате. Бяхме почти неуязвими.

Стен вече очакваше да го поведат към целта – кое му е сбърканото на костюма.

– Преди около петдесет години имах голямото удоволствие да изпитам лично този костюм в действие. Заедно с още две хиляди мои другари по оръжие.

Ланцота се засмя. Тук вече дойде моментът новобранците да се напрегнат. Дали и те трябваше да се засмят? Той очевидно смяташе, че си прави майтап. Но Карудърс и Холстед стояха до него с каменни лица. Те не смятаха, че е смешно. Ланцота довърши агонията им, като се направи, че не забелязва нищо, и продължи:

– Заповедта беше да потушим въстание на една забравена от бога планета, наречена Морос. Бяхме снабдени с всичко, известно до този момент на съвременната военна наука – включително с последния модел боен костюм.

Стен се вгледа в модела по-внимателно. Беше най-големият неверижен екземпляр на окачалката. От всички страни имаше всевъзможни тръби, жици, минивидеоекрани, лостчета и бутони. Изглежда, че тежеше около петстотин кило и че за да се задейства, има нужда от цяло отделение техове.

– Обичам този костюм – обяви Ланцота. – Той може да направи всичко. Зареден е с АМ2 и е снабден с пневматична мускулна система. Всеки, напъхан вътре, може да се равнява по сила на трийсет обикновени същества. Малко отделение, облечено в такива костюми, би могло да настъпи през всякакъв огън, който врагът хвърли срещу него. Устойчив е почти на всичко и в него можеш да преживееш няколко месеца без никаква външна поддръжка.

Ланцота тъжно поклати глава пред цялото това чудо.

– Разбира се, никой не се беше сетил да поговори с туземците на Морос. Никой не им беше обяснил колко храбри и жестоки воини сме ние. Те дори не познаваха световната технология, така че какво ли можеха да измислят?

– Приземихме се, и те побягнаха в джунглата – продължи той. – Ние настъпихме под техния огън – предимно копия и бамбукови духалки – и опожарихме селата им. А после, един ден, на тях просто им омръзна да бягат.

Ланцота отново се разсмя. Но този път Стен и останалите бяха твърде погълнати от разказа му, за да забележат.

– Това, което те бяха открили, беше следното: да, ние бяхме големи и силни войници, с огнева мощ колкото на един малък танк. Но не можехме да маневрираме. И бяхме откъснати от обичайната си среда. Затова ни погодиха следния прост малък номер. Изровиха ями,

замаскираха ги и след това побягнаха пред нашия шурм. Разбира се, мнозина от нас изпопадаха. Ямите бяха покрити с мрежи, които ни задържаха нагоре.

Ланцота вече не се смееше.

– И докато се мъчехме да се отскубнем от мрежите, те притичваха до ямите и забиваха големи дълги копия през отходните тръби на костюмите. Копията пробиваха големи дупки в намиращия се вътре боец. И естествено, екскрементите проникваха в тялото. Раната гноясваше толкова лошо, че медпакетът блокираше – и мнозина от нас изгниха и издъгнаха.

Ланцота поклати глава.

– Загубихме две трети от гвардейците, участвали в тази атака. И повече при следващия десант. Най-накрая единственото решение беше да се ометем от планетата и да погледаме как Морос се пръсва.

Ланцота потупа костюма.

– Унищожаването на планети не се приема за изискана мярка сред дипломатическите кръгове. Императорът беше много нещастен.

Ланцота отново се ухили, стигайки до финала.

– Новите техове – каза той – започнаха да реконструират костюма.

Стен съжали, че няма някое място, в което да се скрие. Ако се съдеше по лицето на Ланцота, то трябваше да е доста дълбоко и направено от нещо достатъчно здраво, поне от титан.

– Това е гнусен грях пред очите на Всевишния – пенеше се Смадърс. – Беше мой дълг да ви докладвам за поведението им.

Ланцота се втренчи в него, а после в двамата мъже, застанали мирно наблизо. Стен пренебрегна – засега.

– Колрад, Рнарак, това, което той, каза, истина ли е?

– ТЪЙ ВЯРНО, СЕРЖАНТ.

Ланцота въздъхна и се обърна към Смадърс.

– Смадърс, имам една малка изненада за теб. На Гвардията не й пука какво правят съществата едно с друго, когато са в почивно време, стига всички да са в строя на следващата сутрин.

– Но...

– Но ти идваш от свят, заселен от ордена на Плимутските братя. Чудесно. От същества, които споделят твоята вяра, са излизали много добри гвардейци. Но всички те са разбирали, че собствените им морални възгледи са неприложими към никой друг, освен към тях самите. И

откога си позволяваш да прекъсваш своя сержант?

Смадърс заби поглед в пода.

– Моля за извинение, сержант.

– Извинението ти е прието. Но ти самият бил ли си някога в легло с мъж?

Смадърс изглеждаше ужасен.

– Разбира се, че не.

– След като не знаеш нищо по въпроса, не си ли се замислял някога, че нещо ти липсва? – каза Ланцота.

Очите на Смадърс се изцъклиха.

– Тъй или иначе – заяви Ланцота делово – си губиш времето да се занимаваш с нещо, което не е твоя работа. И след като толкова обичаш да бърникаш в чужди говнярници, струва ми се, че имаме нужда от един доброволец, който да изчисти този на казармата. Приет си.

– Нали няма да...

– Няма да – съгласи се Ланцота. – Сега изчезвай.

Смадърс излезе от бараката и тръгна към тоалетните. Ланцота се обърна към Колрад и Рнарак.

– Въпреки че Гвардията не се интересува какво правите или не правите помежду си, все пак трябва да уважаваме вярата и на другия боец. Много съм разтревожен от факта, че вие двамата не сте се погрижили да намерите някое уединено място за своите удоволствия, а вместо това сте нарушили съня и щастието на други обучаеми. Марш да му помогнете да изчисти лайнарника.

Двамата бавно се изнизиха с изчервени от срам лица. Най-после Ланцота обърна внимание и на Стен.

– Стажант-ефрейтор Стен!

– Слушам, сержант.

– Защо не сте се справили сам с този случай?

– Опитах се, сержант. Смадърс настоя да се срещне с вас.

– Което е негово право. Особено когато се е озовал пред един стажант-ефрейтор, който е неспособен да се справи с най-елементарен казармен спор в бараката си.

– Тъй вярно, сержант.

– Първо, ще махнеш тези нашивки.

– Слушам, сержант.

– Второ, ще се присъединиш към онези тримата да почистите клозетите.

– Слушам, сержант.

– Свободен си.

Стен последва другите трима навън. Следващия път щеше да спести на останалите куп неприятности и просто да разкъса Смадърс на две.

Глава 21

„Всъщност какво ми пука“ – реши за пореден път Стен. Изтри с йонизиращата четка и последното късче открит метал по оръжейния си колан и отново я прибра в шкафа си.

След което вдигна очи.

До него стоеше Томика, с куфарчето с лични вещи в ръка.

Реши, може би за гигасекунда, че тя е най-красивото нещо в цялото му обучение. А беше изморен. Настина беше изморен.

– Кой се чифтосва с теб, Стен?

– Лявата ми ръка – отвърна той.

Тя хвърли куфарчето си на нара му и започна да намества възглавниците. Стен зяпна.

– Аз съм те канил преди, но...

– Не лягам със стажант-началници. Имам си принципи.

Стен изведнъж реши, че това не само не е важно, но и че е смешно. Смехът му секна, когато погледна Грегър.

– Разбра ли сега какво имах предвид? – каза Грегър. – А ти сбърка.

– Аз винаги бъркам, Грегър. Този път какво съм сбъркал?

– Те правят каквото си искат. На мен не искат да ми дадат званието, което заслужавам. А теб те скършиха. Виждаш ли го?

– Не. Доколкото разбирам, съм стъпил на него.

– Ами то е пред тебе. Ето го. – Стен реши, че тонът на Грегър стана малко писклив.

– НСВ, боец. Не се връзва.

– Баща ми ме е учил, че всеки бизнес, който не реагира на нови стимули, се издънва. Така е и с Гвардията. Единственото, което им трябва, е пушечно месо. Всеки, който не се връзва с тяхната представа за тъп герой, го пращат да върши мръсната работа. А ако допуснат грешка, както направиха с теб, веднага го събарят, веднага, щом го разберат.

– Ти наистина ли вярваш на всичко това, Грегър? – попита Томика.

– Абсолютно – извиси глас Грегър. – Написах друго писмо на баща ми, Стен. Той ще се погрижи нещата да се оправят.

Стен го погледна.

– Нали не си споменал за мен?

– Не съм. Точно както искаше. Но ще съжаляваш. Ще видиш.

И Грегър се разсмя, обърна се и се върна при нара си.

– Ей, бивш стажант обучаем за малко ефрейтор Стен? На тоя две нули ли му трябва да му се закръгли сметката?

Стен не й отвърна нищо, само се заслуша в смеха на Грегър, докато се качваше на нара.

– И като го направя, какво ще стане?

Томика се изкикоти. Стен изведнъж скочи на нара и запуши устата й с ръка. Движение. Приглушен кикот. Томика се пресегна и го дръпна на възглавницата.

– Не, Стен! – изпъшка тя. – Почакай.

Стен изчака – сърцето му тупаше.

А после се разнесоха викове.

Някой светна лампите и Стен скочи от нара. Виковете идваха откъм мястото на Грегър.

Стен се претъркули от нара и инстинктивно зае нападателна поза. След което отново се отпусна и се разсмя неудържимо.

Грегър запищя още по-високо и започна да се мята.

Стен и останалите млади наемници се струпаха около Грегър. Той наистина си имаше проблеми.

– Това е Гигантският паяк на Одал – каза някой с подигравателно дрезгав глас. – Ти си в беда, Грегър.

Грегър наистина беше в беда. Предния ден някой, изглежда, беше завлякъл от тренировъчния участък кутия със спрей, от който се образуваше бързо затягаща се нишка за катерене. И докато Грегър спеше, той, тя или те бяха опънали нишката от нара до шкафа за ботушите, пак до нара, пак до шкафа и най-накрая я бяха залепили на носа на Грегър.

Стен реши, че от висококачественото, подлагано на върхови изпитания лепкаво вещество се е получила съвършена паяжина. Този, който беше опнал паяжината, беше съобразил да отключи натегача на сифона на контейнера, така че колкото се мятеше Грегър, толкова повече се оплиташе в нишки.

Стен погледна Томика.

– Кой гони толкова карез на Грегър?

Тя равнодушно махна с ръка.

– Кой ли не. – И се изкикоти. – Мисля, че от него ще се получи

идеален офицер.

– Залагам три към едно, че това няма да го измъкне – отвърна Стен.

– Не само това, но прог...

– Забавлявате ли се, деца? – Новобранците мигом се превърнаха в групова скулптура.

Стен така и не разбра как Карудърс успя да сведе тона си до шепот под 116 децибела.

– Има ли някаква особена причина, поради която не сме в поза мирно?

– Стани! – понечи да изкомандва някой. Карудърс си проби път през навалищата, огледа Грегър и изцъка замислено.

– Гигантският паяк на Одал. Знаех, че имаме въшки и по някой и друг плъх, но тези паяци ги изтровихме още миналия цикъл.

Карудърс се обърна.

– Моргхан! Защо не прескочиш до склада и да донесеш един бидон разтворител? Ако нямаш нищо против, разбира се.

Вратата на взводната барака се затръшна още преди Карудърс да успее да довърши изречението си.

– Гигантски паяци, хм. Сериозна работа. – Шепотът премина в крясък. – Наемник Стен, каква е униформата за деня за лов на паяци?

– Ъъ... не знам, ефрейтор.

– ЛЕГНИ, СТАНИ, ЛЕГНИ! ТИ СИ БИВШ СТАЖАНТ ЕФРЕЙТОР И СИ ДЛЪЖЕН ДА ГО ЗНАЕШ! ОБУЧАЕМА ТОМИКА, ТИ Е ТРЯБВАЛО ДА МУ КАЖЕШ – ЛЕГНИ, СТАНИ, ЛЕГНИ!

Карудърс закричи към вратата.

– Ще се строите във след пет минути в пълно снаряжение за лов на паяци и ще се подготвите да изкарате остатъка от нощта в търсене на, според мен, пет гигантски паяка.

Тя затръшна вратата. Новобранците се спогледаха слисано. Вратата изскърца и отново се отвори.

– Тоя, който не е в подходящо снаряжение, ще получи два дни непоряд в кухнята. Това е всичко, деца. Времето тече.

Когато Бялстред налетя върху ефрейтор Холстед с бойната кола, Стен знаеше, че е бил прав през цялото време. Селянчето изобщо не беше глупаво. Не, никой не можеше да обвини Бялстред, че е премазал Холстед нарочно. Беше си просто нещастен случай. Разбира се. Не можеше да е друго.

– Това – обяви Холстед – е поредното имперско устройство, предназначено за мозъци на червеи. Едната стрелка ви показва заряда на батериите. Завърташ този ключ и колата стартира. Нагласяш лоста за издигане на желаната височина. Едно деление на метър. Доплеров радар автоматично ви задържа на съответното ниво над терена. Буташ лоста напред и се дигаш нагоре. Колкото по-напред, толкова по-бързо. Максимум скорост – двеста километра в час. Буташ лоста настрана и бойната кола се обръща. Имаме ли доброволци?

Холстед огледа обучаемите, докато не забележа един, който се опитваше да стане невидим, и каза:

– Бялстред, я ела насам, момчето ми.

Бялстред закова пети пред ефрейтора.

– Никога не сме карали кола, така ли?

– ТЪЙ ВЯРНО, ЕФРЕЙТОР!

– Защо не, обучаеми?

– Ние на Отремер не вярваме в тях, ефрейтор. Ние сме Амиш.

– Разбирам. – Холстед помисли малко и очевидно реши да не коментира нищо. – Марш в колата.

Бялстред непохватно се напъха в кабината.

– Ти нямаш никакви религиозни възражения против шофирането, нали? – попита Холстед.

– СЪВСЕМ НЕ, ЕФРЕЙТОР.

– Чудесно. Стартирай я, нагласи я на два метра височина и я прекарай по плаца. Завий и спри тук.

Пръстите на Бялстред зашаваха по лостовете, след което той здраво стисна контролния лост и рязко го дръпна надясно.

На Холстед му остана време само колкото да изкрещи „НЕЕЕ“, когато бойната кола се завъртя около оста си, буферът го халоса по главата, завъртя го и го събори от платформата на земята. Колата плавно се понесе напред. Радарът ѝ имаше достатъчно обхват, за да засече изпълнените с обучаеми (но светкавично опразващи се) скамейки, и изрядно я поведе над тях, след което започна да я върти в правилни кръгове с диаметър петнадесет метра. Бялстред седеше вкаменен зад пулта.

Ланцота и Карудърс успяха някак си да скочат на втора кола и започнаха да маневрират зад безцелно кръжащото първо МПС. Ланцота леко скочи във войсковия отсек, пресегна се през рамото на Бялстред и изключи двигателя. Колата кацна на плаца. Ланцота измъкна Бялстред за яката от нея.

– В момента – заяви Ланцота – никак не те обичам, обучаеми. Ти

приведе един от моите кадри в безсъзнание, а това е МНОГО ЛОШО. Сигурен съм, че ще поискаш да зарадваш ефрейтор Холстед, когато се съвземе, нали?

Бялстред кимна.

– В противен случай той би могъл да те убие, обучаеми. И тогава ще ми се наложи да пиша рапорт защо го е направил. Така че съм сигурен, че изгаряш от желание да направиш на бедния ефрейтор една малка услуга, нали така?

Бялстред отново закима.

– Виждаш ли онзи връх – каза Ланцота и посочи отстоящия на километър рид. – На онзи връх има едно изворче, обучаеми. Ефрейтор Холстед много обича водата от това изворче. Така че защо не вземеш едно ведро и да изтичаш, и да донесеш на ефрейтора ведро изворна вода?

– Ъ? – понечи да отвърне Бялстред.

– Искаше да кажеш „Ъ, сержант“ – каза Ланцота. – И мисля, че ме чу добре.

Бялстред кимна, бавно слезе от седалката и хукна към бараката.

Ланцота го изгледа как влезе на бегом в постройката и как изхвърча с ведрото и изчезна в далечината. На Стен, който наблюдаваше сцената заедно със строения взвод, му се стори, че раменете на Ланцота леко потръпнаха. Не, Бялстред съвсем не беше тъп.

Глава 22

Ланцота изглеждаше щастлив.

На Стен му се дося да се скрие някъде в по-задните редици на строя. Този път щеше да е лошо.

Холстед отвори уста да изкомандва „мирно“. Ланцота махна с ръка да го прекъсне и каза спокойно:

– Току-що се случи нещо много интересно, деца.

Крачеше напред-назад. Този път наистина щеше да е много лошо.

– Току-що получих писмена забележка от, как да се изразя, висшестоящото началство. Изглежда, че аз, може би, не изпълнявам дълга си така, че да отговоря най-добре на нуждите на Империята.

На Стен му се дося да си намери някакво много дълбоко, много добре укрепено укритие. Искаше му се да си повярва, че не разбира какво точно става.

– Аз, изглежда, може би на удостоявам някои от своите обучаеми с нужното внимание. Особено при издигането в звание. Изглежда, началството се чуди дали по този начин не потискам развитието на някои твърде способни бъдещи командири. Мда. Много интересно писмо.

Усмивката на Ланцота изчезна, заменена от искрена загриженост.

– А аз не бих искал да греша в службата си на Императора, нали така? Грегър!

Стен си помисли, че точно този момент е най-подходящият да се умре. Грегър изтича пред строя, удари токове и отдаде чест.

– Новобранец Грегър? Сега вие сте новобранец ротен командир.

Някой от последния ред каза: „Скапано!“ Много високо.

Ланцота явно бе решил временно да оглушее.

– Поемете командването на ротата, новобранец ротен командир Грегър. Разполагате с един час да подгответе частта за транспортиране и бойно учение.

Много бе възможно човек да си помисли, че някой има лош дъх, само като слуша хъхренето му по радиото. Засърбя го между плешките. Някой гений беше конструирал вакуумния шурмови костюм така, че боецът да го сърби там, където не може да се почеше. Стен си каза, че не го сърби, и продължи да слуша хъхренето на Грегър по командната вълна.

„Хайде – помисли си той. – Напрегни си малко мозъка.“

– Първи взв... тоест, едно-едно.

Стен включи микрофона си.

– Давай.

– Корабът е патрулен клас „В“. Това означава, че проникваме през двигателните тръби. Чух, че първият ми сержант потвърди. Те са страхотни.

Стен се отцепи от астероида, зад който се беше „скрил“ с взвода си, и се изнесе малко напред.

Старият корабен корпус, увиснал в мрака на два километра от тях, беше повече или по-малко нащърбен, така че да прилича на клас „В“, но...

Стен включи на командната вълна.

– Шест? Тук едно-едно. Моля осигуровка.

Грегър изпъшка и изключи от линията останалата част от ротата.

– Влизането през тръбите е атака по наръчника, сър.

– Разбира се, Стен. Точно затова...

– Не допускате ли, че ония, лошите, може също да са чели книжката? И да имат програма?

– НСВ, боец. Ти какво искаш? Някой шантав фронтален удар ли?

– По дяволите, Грегър! Пъхаме се в тръбите и предполагам, че някой ни чака отсреща. Ако можеш да ни пуснеш бараж, ще преведа взвода по фланга.

– Продължавай... едно.

Стен сви рамене. От опит глава не боли.

– Ще отворим черупката. Ще им съдерем обвивката и ще им пуснем вътрешното налягане да изтече. Това ще ги отхвърли и тогава можем да ги забучим на вилка.

Ново хъхрене. Стен се зачуди защо богатият баща на Грегър не е могъл да си позволи да му плати операцията.

– Престани, един. Дадох заповед.

Стен съзнателно не изключи радиото.

– Слушам, сър. Край.

Гласът на Карудърс изпука.

– Едно. Нарушаваш сигурността на връзката. Непоряд в кухнята.

Грегър прикри кикота във включения си микрофон.

– Тук е шест. По номера... Атака жабешки скок... маневриращ елемент... напред.

Стен погледна табулограмата и веднага престрои взвода.

Отвличаш лазерен огън над главата му от другите два взвода. Стен въведе произволна зигзаг програма във взводния компютър. Продължиха напред към корпуса на учебния звездолет.

Докато приближат към мата, половината от взвода увиснаха безпомощно в пространството, изключени като „жертви“ от тактическия компютър.

Стен извъртя огромния прожектор на багажника с екипировката и го насочи. Тъкмо се канеше да се напъха точно под коремните отвори и...

И пред очите му светна ярка светлина. Филтърът на Стен премина през всички оттенъци на черното и той запна в примигващото „ИЗВЪН СТРОЯ“ на конзолата на скафандъра.

До този път беше свикнал много пъти да „умира“. Между другото, за пръв път това му хареса. Не мислеше, че някой от „убитите“ ще може да възстанови всички дребни детайли, когато се върнат в района на казармата.

Ланцота си беше хванал доста едра риба за барбекю. Или вече доста дребна.

Ланцота беше с каменно лице и стоеше пред тях много спокоен.

Стен въздъхна облекчено и стрелна Грегър с око.

– По наръчника ли проведохте операцията, новобранец ротен командир?

– Тъй вярно, сержант.

– Направихте ли си труда да проверите електромагнитния обхват?

– Съвсем не, сержант.

– Ако бяхте го направили, щяхте да разберете, че противникът е пренастроил соларните си екрани в излъчватели. И ги е насочил право назад към обикновено незащитената кърма. Защо не проверихте, сержант ротен командир?

– Няма извинение, сър.

– Обмислихте ли алтернативна атака?

– Съвсем не, сержант.

– И защо не?

– Защото... защото така е препоръчано във фиша за атака на кораб клас „В“, сержант.

– А ако не бяхте го направили по наръчника, можехте да си създадете неприятности. Така ли е, новобранец ротен командир Грегър?

– Тъ...

– **ОТГОВОРЕТЕ НА ВЪПРОСА МИ!**

Стен и останалите подкочиха около метър. За пръв път Ланцота си беше позволил да кресне.

– Съвсем не знам, сержант.

– Аз знам. Защото си мислиш, че докато я караш по книжката, си в безопасност. Не посмя да рискуваш скапаните си капитански ромбчета. И затова изби половин рота гвардейци. Прав ли съм?

Грегър не отвърна нищо.

– Свалете си такъмите, господинчо – каза Ланцота. И дръпна Гвардейската тренировъчна раница от комбинезона на Грегър. След което си тръгна.

Карудърс изтича пред строя.

– Марш за мамбо. Проверка на снаряжението в двайсет и един нула нула.

Никой не погледна към Грегър, докато маршируваха към бараката.

Той остана дълго навън, самичък.

Когато Стен и останалите се върнаха от столовата, Грегър и принадлежностите му бяха изчезнали, сякаш изобщо не бяха съществували.

– Първи сержант! Докладвай!

– Сър! Обучаеми роти А, Б и В са преброени и са налице. Петдесет и три процента състав, шест процента в болница, двама изпратени за преглед.

Обучаемият началник-школа поздрави. Стен отдаде чест, извърна се към Ланцота и отново отдаде чест.

– Всички са преброени и налице, сержант!

– Сега е осемнайсет нула нула, стажант капитан. Вие трябва да поемете командването на своята рота и да я преведете в марш на скок до Шестнадесета учебна зона. Ще развърнете хората си в стандартен отбранителен периметър. Ще останете на позиция до смрачаване, което значи до деветнайсет и седемнайсет. Някакви въпроси?

– Съвсем не, сержант Ланцота!

– Поемете командването на ротата.

Стен отдаде чест и се обърна кръгом.

– РОТА...

– Взвод... 'вод... 'вод... – отекнаха взводните командири на Стен.

– Надяс-с – НО! Оръжия на ре-е... мък! Ходоом... марш... бегом... марш.

Дългата колона се заизвива в здрача. Стен леко подтичваше край строя. Вече се беше научил да върви, да марширува или да тича – с отворени очи, седемдесет процента нащрек – и в същото време да е напълно заспал. Ланцота беше преувеличил, когато им каза, че обучаемите могат да спят само около четири часа през нощта.

В началото може би наистина беше така. Но когато обучаемите започнаха да се спускат по стръмното нанадолнище към края на обучението си, скоростта ставаше все по-голяма. Сега отпаданията бяха много по-малко, но беше много по-лесно да се провалиш.

Ланцота беше обяснил това на Стен, когато му връчи ромбчетата на стажант ротен командир.

– През първите няколко месеца се опитвахме да ви скършим физически. Отървахме се от слабците, от тези, които могат лесно да причинят нещастни случаи, и от симулантите. Сега ви извайваме. Ако ти или някой друг гвардеец допусне гаф по време на бойните учения, направо

се превръщате в тор. Освен това в този цикъл все още имаме твърде много хора. Твърде много. Ако приемем условието (на което Стен лично не държеше особено) за процеса на подбор един на сто хиляди, то сега от три роти по сто души всяка сте сведени само до шестдесет и един души.

Твърде голям процент.

Не всеки отпаднаше. Преобръщането на бойна кола причини смъртта на четирима, падания по време на планински учения убиха още двама, а пробитият скафандър осигури на още един от новобранците пищна полкова погребална церемония.

Ланцота смяташе, че е много впечатляващо един обучаем да бъде зачислен като редовен боец на полка преди да бъде погребан. Стен смяташе, че това е съвсем незначително, скапано утешение. Беше сигурен, че да си мъртъв е много продължително и досадно и че храната за червеите не се интересува от погребални церемонии.

Все едно.

Сега обаче напредваха от отделюнни, през взводни, до пълни ротни учения.

Стен се зачуди какви ли забавни изненади им е замислил Ланцота за тази вечер. След което отново си сложи тампоните на мозъка. Имаше нужда от почивка. Остави долната си челюст да се тръска, включи краката на автопилот и заспа.

Със затворени очи включи ушите си на сонар около билото на хълма. Четири минути двадесет и седем секунди. Всички звуци на нощни животни са се върнали към нормалното. Всички позиции в готовност. Не е зле.

Ланцота пропълзя до Стен и светна лампичката на планшета.

– Добре. Изтласкайте ги надолу много точно. Втори взвод е струпан твърде много. И смятам, че трябваше да поставиш командния си пост по-близо до фронтвата линия. Но... не е зле.

Стен се стегна. Ланцота беше твърде учтив. Знаеше със сигурност, че на това упражнение ще падат глави. Ланцота предложи:

– Твоята рота провежда помитаща офанзива в продължение на две местни денонощия. Понесли сте, чакай да видим, петдесет и шест... не, седемдесет и пет процента жертви. Тц, тц... Заповядали са ви да атакувате силно укрепена вражеска позиция... ето там!

Ланцота извади симулиращото миниустройство от калъфа на

колана си и натисна един бутон. На хълма срещу тях блеснаха няколко светлини.

– За съжаление, позицията се е оказала добре осигурена с числен състав и сте били принудени да се оттеглите на този хълм. Твърде много сте напред за артилерийска поддръжка и по оперативни причини обичайната въздушна и спътникова поддръжка я няма. Евакуирали сте пострадалите в медицинския пункт, така че нямаш ранени, за които да се тревожиш. Задачата е съвсем проста. Много, много скоро, противникът ще предприеме мощна контраатака. Вероятно няма да можете да задържите тази позиция. Полковият командир ти е заповядал да действаш според обстоятелствата. Нашите позиции са... – Той посочи зад себе си и натисна друг бутон. На билото на острия планински рид стимулаторите очертаха силно укрепена, не много добре замаскирана позиция. – Там. Между твоята рота и нашите позиции се предполага, че действат две бригади вражески командоси, с леко въоръжение и малки бойни машини. Изборът е изцяло твой. Някакви въпроси?

Стен тихо подсвирна.

– Стажант-капитан, поеми хората си. Разполагаш с две минути да решиш проблема.

Ланцота запълзя назад и се скри в мрака.

Стен даде знак на Моргхан, своя първи сержант, и двамата се изнизаха от командния пункт. Стен дръпна ултравиолетовия филтър на очите си и светна заслонената с ръка лампичка на планшета.

– *Sauve qui peut!*¹ и прочие лайна – прошепна Моргхан. – Що не се предадеш веднага, да избегнем поне утрешната гонка.

– Ние, гвардейските убийци, никога не се предаваме.

– Смяташ, че те юрка нагоре?

– По дяволите. Като нищо. Отстъплението е кучешка работа, така ни казаха.

– Ти го измисли, Стен. Аз се хващам да уча вражеския. – Моргхан пропълзя обратно в КП-то при чакащите свързки.

– Четири... три... две... едно – чу се гласът на Ланцота някъде от мрака. – Начало.

Сигурно беше включил симулаторната програма. Висок вой... „Почва се!“ – изрева някой, и теренът се разтърси. Точно над главите им лумна виолетов лазер. Стен се надяваше, че автоматичните верижни транспортъори, осигуряващи „вражеския огън“, не са нацелени

1. „Бягай и се спасявай“ (фр.) – Б.пр.

прекалено ниско, нито са в режим на случаен огън или с автоматичен насочвач.

Включи каналния селектор на гърдите си на ВСИЧКИ КАНАЛИ и накратко очерта плана си на слушащите го подразделения.

– Шест... тук две-едно. Имаме раздвижване пред фронта ни. – Беше Томика, играеща заместник-взводен командир на Втори взвод.

Стен настрои на команден режим.

– Преценка, две-едно?

– Сондираща атака. Вероятно уловка. Приблизителна сила – два взвода. На сто метра пред нас, във фронт.

– Две-едно, тук шест. Задръж огъня. Едно-едно? Някаква активност на твоя фронт?

– Не... чакай. Тоест, да. Проникващи елементи по хълма... ще... оу, по дяволите!

Намеси се гласът на Ланцота.

– За съжаление, командирът на първи взвод се изложи на огън и беше поразен. Фатално.

Стен пренебрегна Ланцота.

– Едно-две. Приеми команда. Оценка?

– Потвърждавам. Проникващи. Около рота. Вариант – атака. Да открием ли огън?

– Не. Когато пресекат петдесетметровата линия, сигурно те ще открият огън. Вариант – артилерийска поддръжка. Първо и трето отделение ще се оттеглят на двадесет и пет метра, шумно. Второ и четвърто отделение влизат в бой, когато достигнат позицията ви, и първо и трето контратакуват. Вариант – нова уловка. Отгоре! Получавах оръжейния взвод, застилаш тила им и пречупваш втората вълна. Вземи КП-то, аз се прехвърлям при трети взвод.

Изключи микрофона.

– Свързка! Давай!

Двамата се понесоха в мрака. Стен се ориентираше по сенките на дърветата. Огънят се усили и земята под тях се заогъва.

При внезапния вой на сигурно около хилядата сирени Стен подскочи.

– Психоатака – каза той на свързката. – Само шум. Давай напред!

След секунди скочи в окопа на командира на Трети взвод.

– Какво става отпред?

Стен затаи дъх и затвори очи. Вслуша се. Завъртя глава и изруга.

– По дяволите! Броня!

– Аз не чувам нищо!

– Ще чуеш. Звучи ми като две единици. Стърже ми на поддържащи влекачи.

Включи радиото.

– Оръжеен, тук шест. Приемаш ли?

Една свръзка се материализира в нощта и се претъркули в траншеята.

– Всички единици. Чакай команда. Превърти на Ер-седем.

Комуникаторът избра прост код и заключи приемо-предавателите към него. Кодът щеше да се разбие след няколко секунди, ако врагът имаше анализатори. Но дотогава Стен щеше да довърши плана си.

– Две-едно. Преведи бойците си покрай КП и подсили едно-две. Действай! Две. По команда, започвате веднага фронтална атака.

Стен си пое дълбоко дъх. Това учение изглеждаше толкова истинско, че дори симулираното самоубийство му се струваше ужасно.

– Три-едно. Твоите хора задържат бронята под вашата позиция. Заповедта ви е да се държите на всяка цена. Ако пробием, ти и хората ти се измъкват поединично. Всички единици. Ротата ще предприеме фронтална атака срещу уловката в сектора на Втори взвод. Пробиваме и всеки действа поединично. Имате разположението на приятелските линии. Ще избегнете плена и ще се присъедините към полка на заранта. Това е всичко. Запазете водата, основното оръжие и по два пълнителя. Захвърлете всичко, включително радиостанциите. Успех. Действай!

Изключи радиото. Ланцота се появи до него.

– Административна забележка, стажант-капитан Стен. При изключени радиостанции контролиращият учението не може да ви нанася поражения.

Стен намери време да се ухили.

– Сержант, това изобщо не ми мина през ума.

Беше съвсем искрен.

После се обърна към отделението на КП.

– Чухте. Хвърляйте ги и да потичаме.

– Ланцота току-що помете оръжейния ни взвод. Вика, че било контрабатарей на твоята огнева подготовка.

Стен изстена.

– Лендън.

– Давай, Стен.

– Скочи пет метра надолу и ми подай ръка.

– Но тогава загивам!

– Тогава загиваш.

– Кво пък, може трупове да ни повозят до казармата.

Свързката изскочи от окопа, измъквайки гранатомета от колана си, натисна бутона за огън и пламъкът засвистя нагоре. Един скенер го засече и дръпна лоста. Приемникът на симулатора се нажежи до червено. Лендън изруга и се повлече към сборния пункт.

Пламъкът разцъфна и Стен видя две... пет... седем шурмови верижни машини, които запълзяха нагоре от подножието на хълма.

– Светни ги.

Взводният командир натисна контролния оръжен клавиш и цистерните с газ под налягане се отпришиха и засвистяха. Газът се смеси с атмосферата и играещият лейтенант запали сместа.

Огненото кълбо се изтъркули към подножието, помете три от влечачите и те се взривиха.

– Назад! Шестдесет метра и затягате вътрешен периметър.

Стен се изтъркули през траншеята и хукна на прибежки назад към командния пункт.

Докато се добере и залегне до Моргхан, вече си бе съставил план.

Сенки преминаха пред фронта му по посока на Втори взвод. Огнът изведнъж се удвои откъм периметъра на все още държания се Трети.

Стен с благодарност захвърли раницата си и командирската радиостанция, метна оръжието през рамо и пое след тях.

В кабинета цареше мъртва тишина.

Стен стоеше мирно, вирнал брадичка.

– Четирима оцелели, новобранец ротен командир. Бяхте пометени.

– Тъй вярно, сержант Ланцота.

– Би ми било интересно да чуя вашата прогноза за ефекта от подобни действия при реално сражение. Върху останалата част от полка.

– Ами... много лош.

– Много очевидно. Но вие не знаете защо. Войските ще поемат масивни поражения и ще поддържат пълна бойна ефикасност само при две условия: първо, тези поражения трябва да се поемат за кратък период. Бавното настъпление унищожава всяка единица, дори и най-елитната. Второ, тези жертви трябва да бъдат довършени. Разбирате ли, Стен?

– Не съвсем, сержант.

– Ще ви обясня по-ясно. Върху примера на снощния ви разгром. Ако бяхте удържали този хълм и бяхте загинали до последния човек,

полкът щеше да се гордее с вас. Това щеше да донесе бойна слава и вероятно някоя пиянска песен. Хората щяха да са горди, че сред тях е имало такива герои. Въпреки че щяха адски да се радват, че не са били сред тях.

– Разбирам.

– Вместо това вашата единица беше загубена в опита си да се спаси. Много добре, и хубаво е да си говорим, че трябва да се оцелее, за да се сражаваме и на следващия ден. Но не това е духът, който в крайна сметка печели войните. Вашият провал като ротен командир е в неразбирането на всичко това. Схващате ли?

Стен не отговори.

– Не казах, че сте длъжен да се съгласите. Но нали ме разбирате?

– Тъй вярно, сержант.

– Много добре. Но аз не ви освободих и не ви заключих в бараката по тази причина. Точките от изпитите ви показват високо равнище на интелигентност. Арестувах ви, защото показахте, че сте напълно непригоден за Гвардията, дори като обикновен гвардеец. Считано от този ден, вие сте отстранен от тренировъчния курс.

Стен го изгледа невярващо.

– И това ще ви обясня. Представете си един войник. Той взима нож, начерня си лицето, оставя всичкото си оръжие. Промъква се сам през вражеските линии и прониква в бункера на противниковия генерал. Убива го и се връща. Герой ли е този човек? От една страна, да. Но не е гвардеец.

Ланцота вдиша дълбоко.

– Гвардията съществува като последен юмрук на Императора. Средство да се нанесе мощен удар на точно определено място и да се изпълни точно определена задача. Гвардията ще се сражава и ще загине за Императора. Като бойно тяло, а не като индивиди.

Стен се обърка.

– Като гвардеец, от вас се очаква да проявявате храброст. В замяна Гвардията ще ви осигури подкрепа. Морална и духовна при обучението и в гарнизона, физическа – в боя. За повечето от нас сделката е повече от честна. Следите ли мисълта ми?

По-голямата част от съзнанието на Стен се чудеше какво го чака сега – дали ще го ометат в тилов батальон? Или направо ще го изхвърлят обратно на Вулкан? Стен се постара да се съсредоточи върху думите на Ланцота.

– Ще продължа. Един гвардеец непрекъснато се обучава, за да

стане нещо повече. Той трябва да е в състояние да поеме задълженията на своя взводен сержант и да изпълни задачата в случай, че сержантът загине. Един сержант трябва да е способен да поеме задълженията на ротния си командир. А това означава, че колкото и да е брилянтен в тактическата си подготовка, ако не разбира инстинктивно характера на хората, които командва, той е повече от безполезен. Той е опасен. А аз съм ви го казвал неведнъж... моето задължение е не само да правя гвардейци. Но да помогна на тези хора да останат живи.

– Това ли е всичко, сержант? – попита Стен сухо.

– Четирима оцелели. От петдесет и шест души. Да, Стен. Това е всичко.

Стен вдигна ръка към кепето си.

– Не. Не приемам чест – нито връщам – от отпаднали. Свободен сте.

Стен хапна, сdade тренировъчното си оборудване и легна, завит в дебелото одеяло на самотата. Искаше му се някой от приятелите да му каже нещо. Просто така, за довиждане. Но така беше по-добре. Стен беше видял твърде много отпадащи и знаеше, че е по-лесно за всички, ако провалилият се си отиде незабелязан.

Зачуди се защо още се бавят, а не идват да го вземат. Обикновено отпадналият изчезваше само час-два, след като го изритат. Предполага, че може би е заради сериозността на провинението му. Началниците искаха да го позадържат още малко, за нагледен урок.

Това му даде време да размисли за собствените си планове.

Ако го изпратеха в тилов батальон... той потръпна. Това от една страна. Той не дължеше нищо повече на Империята, така че щеше да дезертира при първа възможност. Може би. А може би беше по-лесно да си завърши службата и да запраши към Първопроходния сектор. Предполагаше се, че по границите на Империята хората никога не достигат и такъв като него, с гвардейско обучение, щеше да бъде ценен.

Но на Вулкан... Пръстите на Стен докоснаха дръжката на ножа в ръката му. Ако се върнеше там, Компанията щеше да го убие. По-добре да вземе да изчезне бързо, преди да са дошли да го отведат. Освен това винаги имаше шанс...

„Само един“ – реши той и се загледа тъпо в тъмния таван.

Стен усети леко движение – пръстите му се присвиха за канията – и ръката на Карудърс се стегна около неговата.

– Последвай ме.

Стен – беше легнал облечен – стана от нара. Автоматично нави дюшека и взе малкото си лично куфарче.

Карудърс му махна към вратата. Стен я последва. Слисан. Едва сега осъзна, че Карудърс го беше спряла така, сякаш знаеше за ножа. Но защо досега не му го бяха конфискували?

Карудърс спря пред един роботизиран оръжеен превозвач, посочи единствената седалка и Стен се качи.

Карудърс набра кода за направление и колата забръмча. Карудърс отстъпи назад. И отдаде чест.

Стен я зяпна. Отпадналите не се радваха на почит, но Карудърс задържа ръката си до кепето. Стен беше слисан. Автоматично отвърна на поздрава.

Карудърс се обърна и се затича назад, докато колата се издигаше.

Стен погледна напред. Колата зави под ъгъл над тренировъчната зона, на няколко стъпки от терена, след което се издигна на двадесет метра. На екрана пробяга: НАПРАВЛЕНИЕТО Е ОГРАНИЧЕНА ЗОНА. МОЛЯ КОД ЗА ДОСТЪП. Компютърът на колата се изкиска тихо и започна да отпечатва числа на екрана. После екранът се изчисти и се появи: ДОСТЪП ДО СЕКЦИЯ-Б РАЗРЕШЕН. ЗАБЕЛЕЖКА. ПРИ КАЦАНЕ ЧАКАЙ ЕСКОРТ.

Стен се слиса съвсем.

Глава 23

Махони церемониално наля една епруветка чист медицински спирт в улея и изсипа съдържанието на оловното канче в двулитровата халба бира. Връчи халбата на Карудърс и се обърна към другите трима в стаята:

– Някой да иска още гориво?

Рюкор плесна с един от плавниците си и хвърли каскада пръски от цистерната си към Махони.

– Умът ми бездруго е достатъчно объркан, благодаря – избоботи тя.

Ланцота поклати глава.

Махони надигна своята халба.

– Да прием за провала.

Отпиха.

– Той как го понесе, ефрейтор?

– Не знам, полковник. Хлапето е малко шашнато. Сигурно си помисли, че ще го лашнем обратно за рециклиране в оня кучи гъз, откъдето е дошло.

– Толкова ли е тъп?

– Аз го разпънах на кръст, полковник – каза Ланцота. – Предполагам, че в този момент не може да бъде обвинен в наличието на каквато и да е мисъл.

– Много е вероятно. Ти си много добър в бавните мъчения, Лан. – Махони замълча. – Рюкор, съжалявам, че ще ти досада малко. Но трябва да им кажа на тия двамата. Ясно е, че всичко това е засекретено – да се казва е чиста формалност. Но след като е запечатано, можем хубаво да сритаме за малко глиста на полковника.

Карудърс се помръдна неловко и заби нос в халбата си.

– Имам нужда от много бърза окончателна преценка. Рюкор?

– Нямам никаква причина да променям първоначалното си заключение. Както беше предсказано, представянето му на тренировките беше почти рекордно. Профилът му не е променен значително. По никакъв начин от Стен не може да се получи добър гвардейски боец. Неговата независимост, инстинктивната му неприязън към властта и склонността му към независими действия са подчертано назъбени по кривата. За твоите цели изглежда идеален. Странните индивидуални травми, които обсъдихме, когато започна обучението му, са почти на същото равнище, в някои отношения. Но в други, след като той се самодоказа успешно в обучението и в отношенията си с други хора, сега той е много стабилен като цялостна личност.

– Карудърс?

– Не знам как да го кажа, сър. Но не е от тези дето ще се навия на екип с тях. Бъзльо не е. Обаче не е и от най-сигурните. Във всеки случай, не и при атака в червената зона.

– Само едно „сър“! Благодаря ти. Сипи си още. И на мене, ако обичаш.

Махони й подаде халбата си.

– Аз сигурно мога да доразвия преценката на Карудърс – заговори Ланцота предпазливо, – но няма нужда. Празните приказки не обясняват нещата по-добре от нея.

– Хайде, Ланцота. С ченгел ли да ти тегля думите? Знаеш какво искам.

– Аз бих класирал Стен на първо място за секция „Богомолка“. Той ми напомня за някои от младите главорези, които се мъчех да удържам

под контрол.

Карудърс си разля бирата.

– Вие сте били в „Богомолка“, сержант?

– Той беше сержантът на групата ми – каза Махони.

– И напуснах. Карудърс, ти нищо не знаеш за тая работа. Но има адска разлика между това да излезеш на жегата, лице в лице с окопани войници, и да прережеш гърлото на някой нищожен диктатор, докато той е в леглото с момиче. Спомняш ли си това, полковник?

– Кое точно?

Махони махна с ръка и Карудърс подаде на Ланцота неговата спиртосана бира. Ланцота се загледа през прозореца в кехлибарения пейзаж навън, след което надигна халбата.

– Не ми хареса. В тая работа хич не бях добър.

– Не беше, по дяволите. Но остана жив. Това е единственото ти повишение.

Ланцота не отвърна нищо.

Махони се ухили и сърдечно почеса бръснатата ливада на сержанта.

– Все още бих заменил половин екип, ако се върнеш при мен, приятелю. – След което отново се върна на въпроса. – Заключение?

– Прехвърлянето препоръчително, Психиатрична секция – намеси се делово Рюкор.

– Препоръчвам прехвърляне – избоботи тромаво Карудърс.

– Взимай го, Махони – въздъхна отегчено Ланцота. – В негово лице ще имаш страхотен убиец.

Фрейзър скочи от транспортната лента и забърза към зоопарка. Беше нервен заради предстоящата среща... ръчното видео пареше в джоба му. Шмугна се в зоопарка и мина покрай пазача на портала, очаквайки всеки момент някой да го хване за рамото.

Чиновническият му мозък му подсказваше, че няма за какво да се тревожи – беше заличил всичките си следи – нали беше майстор на компютъра и на имперската бюрокрация. Нямахше начин някой да разбере за какво точно е дошъл тук.

Спря пред клетката с тигъра – саблезъб. Настръхна още повече от присъствието на зверовете. Като всички същества в зоопарка, тигърът бе част от генетичната история на човечеството. Ако Фрейзър бе продължил още по-навътре, щеше да се натъкне на древни ленивци и

насекоми с гигантски криле, както и на огромни топлокръвни влечуги. Можеше да надуши влечугите дори от сегашното си място, гнило месо и бълбукащи блата...

Убиецът пристъпи до него.

– Взе ли го?

Фрейзър кимна и връчи видеопакета на убиеца. Дълга пауза.

И убиецът каза:

– Чудесно.

– Избрах един, чийто запис можеше лесно да се манипулира – каза Фрейзър. – Само да влезеш, и после е лесно.

Убиецът се усмихна.

– Знаех си, че мога да разчитам на теб. Ти си най-добрият. Имаш усет за компютрите.

Най-после някой да признае таланта на Фрейзър. Само той можеше да проникне в информацията и да обели информацията люспа по люспа, като глава лук.

– А парите?

Убиецът му подаде сгънат лист. Фрейзър го огледа внимателно.

– Нали не може да се проследи?

– Разбира се. Сам ще се увериш.

Фрейзър остана доволен. Съжаляваше само, че Рюкор така и няма да разбере колко умен е той.

Убиецът прегърна Фрейзър през рамо и двамата закрачиха надалече от клетките.

– Човек все се съмнява в чуждата лоялност – заговори Фрейзър.

– Да. Така е – отвърна убиецът.

Ръката му се спусна надолу, изви се и обгърна брадичката на Фрейзър. С лявата ръка го шибна в тила. Чу се едно тъпо „хрус!“ и Фрейзър рухна. Мъртъв.

Наоколо нямаше никого. Убиецът повлече тялото към ръба на клетката и го бутна долу.

Ревовете и звуците на мляскащи челюсти приключиха случая.

Глава 24

Според Махони, Императорът се бе побъркал съвсем. Шеташе около огромен бълбукащ казан, наполовина пълен с някаква зловеща на вид смес, и си говореше сам.

– Малко от това. Малко от онова. Малко чесънче, малко масчица. А сега – пашърнак. Само една щипка. Може би – още една. Не. Я да сложа аз повечко. Такаа. – Императорът най-сетне забеляза Махони и се усмихна. – Идваш тъкмо навреме – каза той. – Подай ми ей оная кутия.

Махони му подаде грижливо гравираната дървена кутия. Императорът я отвори и изсипа шепа дълги червеникави неща. На Махони му заприличаха на изсушени екскременти на извънземни.

– Виж ги само – похвали се той на Махони. – Десет години мъка в биолобораториите, за да се получат.

– Какво са те?

– Чушки, тъпако! Чушки. Люти!

– О, страхотно. Страхотно!

– Не знаеш ли какво означава това?

Махони трябваше да признае, че не знае.

– Чили, човече. Чили. Нямах ли чушки, нямах чили.

– И това е много важно, така ли?

Императорът не каза нищо. Само пусна чушките в казана, натисна няколко бутона върху готварската си конзола, разбърка, след което гребна огромна лъжица от кашата и я поднесе на Махони. Загледа го напрегнато, докато Махони опитваше. Не беше ло... и после лицето му пламна, ушите му се изпотиха и той се закашля, за да си поеме дъх. Императорът го потупа по гърба с широка усмивка, след което му подаде чаша бира. Махони я изгълта. И изхриптя.

– Май съм го улучил – каза Императорът.

– Искаш да кажеш, че си го направил нарочно?

– Разбира се. От това нещо би трябвало да ти шръкнат космите на задника. Иначе няма да е чили. – Императорът наля две бири, подкани Махони да се присъедини към него и се разположи върху огромния, отрупан с възглавници диван. – Окей. За този месец си заслужи чека. Сега какво ще ми кажеш за следващия?

– Имаш предвид Торесен?

– Да. Имам предвид Торесен.

– Нула, нула, нула.

– Може би трябва да ускорим нещата.

– Щях да го препоръчам в доклада си. Но е опасно. Можем да издъним цялата работа.

– Как така?

– Заради Лестър. Той казва, че проект „Браво“ доста се е придвижил. И е успял да се добере до него. Лошото е, че ако го спипат, ще

останем без човек отвътре.

Императорът се замисли за момент. После въздъхна.

– Кажу ми да продължава. – Пресуши чашата си и си наля пак. – А какво става с другото нещо?

– Контрабандата на оръжие? Все още не мога да го докажа.

– Но е факт? Факт е, нали?

– Да – отвърна Махони. – Знаем със сигурност, че четири планети – уж все наши конфедерати – превозват оръжия до Вулкан.

– Пак Торесен. По дяволите! Хайде да спрем да си играем игрички с този човек. Прати Гвардията. Премажи го.

– Тази идея не е от най-умните. Искам да кажа...

– Знам. Знам. Слаб дипломатически ход. Но какво да кажем за моите „приятелчета“ на онези, другите четири планети? Не виждам причина да не мога да ги премахна.

– Направено е.

Императорът се ухили. Най-последно малко действие.

– Секция „Богомолка“?

– Изпратих четири екипа – отвърна Махони. – Гарантирам, че оръжията ще спрат.

– И без дипломатически усложнения?

– Нито шепот.

На Императора това му хареса още повече. Стана от дивана си и се приближи до бълбукащия казан. Подуши го. Хубаво. Започна да пълни две дълбоки чинии.

– Нали ще останеш да вечеряш с мен, Махони?

Махони бързо скочи от дивана и се запъти към вратата.

– Благодаря, шефе. Всяка друга вечер, но не и тази. Имам...

– Люто гадже?

– Да – отвърна Махони. – Каквото и да означава това. Но не толкова люто, колкото това в казана.

И духна. Императорът се върна при чилито си. И се зачуди кои членове на Императорския двор заслужаваха да споделят компанията му тази вечер.

Глава 25

Баронът гледаше с тревога в екрана как ято техове бързо се движат из трюма на товарния звездолет и извършват последни настройки и

свързвания. Ето, това беше. Още няколко минути и той щеше да разбере дали всичките тези кредити и рискове си струват.

Изпитанието на проект „Браво“ на стотици светлинни години от Вулкан и много далече от всякакви обичайни транспортни трасета.

Торесен се обърна към тях, който внимателно следеше бързо сменящите се на екрана числа.

– Готово, сър – каза техът.

Торесен си пое дълбоко дъх и му каза да започва.

– Начало на отброяването...

Совалката се закова в пространството на много километри от товарния кораб. Бордовите техове се заловиха за работа, променяйки програмата в компютрите си, подготвяйки се за последния сигнал.

Вътрешността на лихтера беше изтърбушена и в двата края техове-те бяха монтирали две огромни устройства – в древни времена щяха да ги нарекат реслови оръдия – всяко премерено в електрическото „дуло“ на второто.

Торесен едва чуваше отброяването. Беше се съсредоточил върху двете изображения на екрана. Първото представляваше блестяща празнота в трюма на лихтера. Другото беше извън кораба, със совалката на преден план. Техът го потупа по рамото. Бяха готови за старт. Изведнъж баронът се почувства съвсем спокоен. Усмихна се със странна усмивка на тях и набра стартиращия код.

„Ресловите оръдия“ стреляха и субатомни частици с идентична маса бяха запокитени една срещу друга, достигайки моментално скоростта на светлината. А след това – отвъд нея. Екранът на Торесен блесна... и след това всичко свърши – буквално почти преди да е започнало. А после екранът отново оживя. Нищо. Само един прозяващ се космос. Нито лихтер, нито...

– Совалката – изкрещя техникът. – Изчезна. Всички са...

– По дяволите совалката! – викна Торесен. – Какво стана?

Пръстите му пробягаха по компютърната клавиатура и той заповяда да проиграт отново инцидента – този път на скорости, които може-ше да види.

Частиците се понесоха една срещу друга, оставяйки след себе си кометни опашки. Разкъсаха магнитния мехур, каквото всъщност представляваше блестящото петно сред трюма, и после се сблъскаха... И се сблъскаха... И се сблъскаха... После изчезнаха... появили се отново... заподскачаха вътре и извън време-пространството... докато не се заместиха от една-единствена, много по-различна частица. Торесен се разсмя

– беше го постигнал. Изведнъж магнитният плик започна да се разкъсва. Последва ослепително ярка светлина и лихтерът и совалката бяха погълнати от могъща експлозия.

Баронът се обърна към тях, който все още беше в шок.

– Искам сроковете да се форсират.

Техът го зяпна.

– Но онези хора в совалката...

Торесен се намръщи, погледна празния екран и накрая се сети.

– Ах, да. Обикновена авария. Няма да е особено трудно да бъдат подменени.

Тръгна към вратата на лабораторията, но за миг спря.

– А, и кажете на новия екип следващия път да се отдръпнат малко повече от лихтера. Техниците ни струват скъпо.

Лестър се усмихна и потупа тях по рамото. Човекът ломотеше нещо и по бузите му се стичаха сълзи. Лестър се наведе да го чуе по-добре. Бебешко дърдорене. Нищо за научаване.

Беше се оказало лесно. По-лесно, отколкото бе очаквал. Беше обработвал този тех цели шест цикъла. Дискретни намеци за пари, нова идентичност и доживотна пенсия, изплащана на някой игрален свят. Човекът беше проявил интерес, но твърде много се боеше от Торесен, за да направи нещо повече, освен да слуша и да пие, когато го черпят. А след това един ден се прекърши. Беше изпаднал почти в истерия, когато се обади на Лестър и го помоли да дойде в квартирата му.

Случила се някаква ужасна авария, каза той на Лестър, но когато Лестър го притисна с въпросите си, само поклати глава. Не, баронът... И Лестър разбра, че трябва да рискува.

Приближи се до мъжа, би му една подкожна във врата и миг по-късно техът се беше превърнал в несвързано ломотещ идиот. Но идиот, който щеше да каже на Лестър всичко, което той искаше да разбере. Лестър го сложи да легне. Щеше да поспи и да се събуди със страховтен махмурлук – и нямаше да помни нищо.

Сега единственото, което Лестър трябваше да направи, беше да се обади на Махони. Това, което щеше да му каже за проект „Браво“, щеше да гарантира преждевременния край на кариерата на Торесен.

Някой изби вратата и се разхвърча пластмаса. Лестър се обърна и замръзна, като видя барона. До него стояха двама социопатрули. Торесен погледна спящия техник и се ухили.

– Хубав купон си имал, а, Лестър?

Лестър не отговори нищо. Какво можеше да каже? Торесен махна на стражите си, те вдигнаха тежа и го помъкнаха навън.

– Значи вече знаеш?

– Да – отвърна Лестър.

– Много лошо. А пък аз те харесвах. – Той пристъпи крачка напред и го хвана за гърлото. Стисна. Лестър се помъчи да си поеме въздух, усети, че гръкляният му се прекършва. Минаха минути преди баронът да пусне тялото му. Обърна се, когато един от стражите влезе в стаята, и каза:

– Направете така, че да изглежда добре. Внезапно заболяване, и прочие, и прочие. И не се тревожете за семейството му. Аз ще се погрижа за тях.

Глава 26

Стен подсвирна беззвучно и ритна вратата зад себе си с петата на ботуша си. Мухите вече забръмчаха около отрязаната глава на Х'мид върху тезгяха.

Стен се наведе, пръстите му докоснаха кървавата локва около обезглавения труп. Все още малко лепкава... преди не повече от час. Стен се пресегна над рамото му и издърпа малкото парче волфрам, увиснало между плешките му.

Огледа се, после тихо затича по стъпалата към жилищните помещения на магазинера. Никакви следи от грабеж. Лошо, много лошо. Предпазливо надникна през един прозорец и веднага се дръпна назад.

Два покрива по-надолу бяха залегнали трима К'рийя и надничаха към улицата. А долу... още един, по маршрута, по който се беше измъкнал Стен. Много лошо маскиран: носовете на лъснатите му ботуши се показваха под раираните роби, които бе навлякъл.

Дали се опитваха да го примамят, или вече беше в капана? Стен опита отново. Бакалският магазин от другата страна на тясната улица беше пуснал кепенците. Не и по това време на деня. Вътре сигурно имаше едно отделение М'лан – частните главорези на племето К'рийя.

Стен се облегна на стената... вдишваш до четири, издишваш до четири, задържаш до шест. Десет пъти. Адреналинът се успокои. Обмисляше как да се измъкне. Грабна шепа гривни с още непоставени камъни от работната маса на Х'мид, след това малка колба с киселина от рафта.

Върна се до прозореца и зачака. Разполагаше сигурно с десетина минути, преди да решат, че е време да измъкнат плъха.

По улицата изтрополи кола. Идеално. Той внимателно пусна колбата с металната обвивка в товара сухо зърно. Прицели се... с подскачаща ръка, в синхрон с тракащата кола.

Стреля. Колбата се пръсна. Заиздигаха се валма пушек и колата лумна в пламъци.

Викове. Крясъци... Пушекът се закъдри по улицата.

Най-доброто, което можеше да направи.

Нави полите на робата си до кръста и изрита сандалите. Прехвърли се през перваза на прозореца, увисна на ръце и се пусна.

Тупна долу и за миг приклепна. Кепенците се отвориха с трясък и металният диск изсвистя. Стен се надигна... три скока през улицата и после с главата напред през отворените кепенци.

Прегъркули се и задържа спусъка на непрекъснатата стрелба, като пръсна прозореца.

Трима М'лан изхърхриха и се срутиха, като вторият всмука въздух през разкъсания си зейнал гръклян. Стен метна втори диск в средата на челото му и хукна навън през задната врата. Изруга. Типичен зайчарник: скърцащи стълби, водещи надолу покрай малките коптори на Фал'иките. Прескочи перилото и се затича между тях. Викове, крясъци и изстрели откъм улицата.

Не се притесни. Фал'иките нямаше да дадат каквато и да е информация в помощ на М'лан, дори под дулото на оръжие.

Измъкна се от лабиринта от бедняшки бордеи и се озова на друга улица. Чудесно. Най-после късмет. Пазарище. Тъпкано с народ... в това число един тежък патрул на М'лан. Сигурно им бяха подшушнанали. Когато го забелязаха, тръгнаха след него.

Стен се праметна през една ръчна количка, скочи над сергията, после се обърна и подхвърли нависоко шепата гривни в ръката си. Златото блесна на яркото слънце и моментално предизвика хаос. Хора наизскачаха от места, които Стен дори не можеше да види.

Някъде сред кипналата тълпа се намираха и М'лан. Стен си помисли, че е много възможно някой за малко да се е извърнал от златото, заради удоволствието да пререже с някое остро парче стъкло нечий униформен гръклян.

Спря да тича, смъкна робата си и закрачи небрежно. Подхвърли монета на една цветарка и дръпна най-голямото цвете от количката ѝ. Заби носата си в него и заситни нататък.

Колко... епи? Епи... по дяволите! Щеше да попита Доктора как е било, когато се върнеше в явката.

Мина цял час, докато се увери, че не са му пуснали „опашка“. Нямах много високо мнение за разузнавателните отделения на К'рийя, но бяха достатъчно, за да му спретнат някоя многоопашата операция.

Беше чист, така че бързо се приближи до портата на невзрачната къща, която екипът на „Богомолка“ използваше за база на операциите си, и влезе вътре.

И завари още по-голям хаос. Екипировката им се опаковаше прилежно и много бързо. Близо до вратата пазеше Алекс, стиснал смъртоносния уилигън. Стен оцени положението с един поглед.

– Ударили са ни?

– О, да, момко – отвърна Алекс. – Хванали секретарката.

– И е проговорила?

– Че ти не би ли? Разправят, че можели да накарат и гробница да проговори.

– Някой е отрязал главата на Х'мид и я е оставил, за да я намеря – каза Стен. Отиде до масата и надигна бутилката вино. Когато я остави, се обърна към високото не повече от половин метър пухкаво мече, отпуснало се небрежно в единствения удобен стол в помещението. Лицето на съществото се беше намръщило почти доброжелателно.

– Докторе?

– Типични човеци – измрънка пухкавото мече. – Вие, хората, все ще се забъркате в някоя скапана свада. Доказателство за вашата божественост, както разбирам. Още щяхте да си стоите в джунглата и да белите банани с краката си, ако не беше се появил някакъв си Бог да ви влее няколко грама мозък. При това с доста гадно чувство за хумор, ако питате мен.

Винетца забърза по стълбите: навиваше кабела, свързан с антената на покрива.

– Хайде, Докторе. Нямаме време да се бъзикаме.

Доктора вдигна ръце в заучения от него човешки израз на безпомощност, скочи от стола и започна да прибира свързочната апаратура в раницата.

Айда излезе, без да бърза, от килера, прикриващ тайната врата към свързочното помещение, и вдигна свързочния пакет да пробва тежестта му.

– Доктора е прав. Не можеш да очакваш потайност от други, освен от нас. Чудно защо не вземат да съставят една изцяло ром-група...

Алекс се изкиска.

– Щото Императора го е страх да не му свиете някоя планета, затуй.

Айда се замисли.

– Ако наистина му я свием – впрочем това е мисъл, достойна за един ром – ще му остане една грижа по-малко, не е ли така?

Стен се огледа. Фрик и Фрак висяха от таванските греди и чакаха реда си.

– Забелязали ли са ни?

– Отговор отрицателен – изписука Фрик. – Облетяхме района преди десет минути. Не видяхме нищо.

Може би. Никой не смяташе, че двете прилепоидни същества се отличават с кой знае колко висока интелигентност. А може би Стен не беше задал правилно въпроса. Но информацията сигурно беше вярна.

Групата беше готова за действие.

– Знаем, че сме ударени – тихо каза Алекс. – Да теглим чертата и евак?

Йоргенсен шумно се прозя. Беше се проснал на пода до раницата си, зареденият му пистолет беше до него. Стен погледна Доктора, който сучеше мустачки.

– Миюйткина – каза Стен. Това беше думата, при която Йоргенсен изпаднаше в транс. Длъгнестият блондин изправи гръб и се вкамени.

– Варианти – подкани ги рязко Винетца.

– А. Прекратяване на мисията и изтегляне. Б. Продължаване на мисията при допускане, че няма да ни открият. В. Започваме по алтернативна програма.

– Анализирай – каза Стен.

– Вариант А. Мисията с висок приоритет. Понастоящем неизпълнена. Последен възможен изход. Вероятност за оцеляване деветдесет процента, ако бъде изпълнена до няколко часа.

– Продължи – каза Винетца.

– Вариант Б. Недостатъчно данни да се предскаже с абсолютна сигурност. Допускаме, че местният ни агент е рухнал на разпитите. Не се препоръчва. Вероятност за оцеляване не повече от двадесет процента.

Членовете на групата се спогледаха. Гласуваха мълчаливо. Както обикновено, никой не си направи труда да обсъди ситуацията с Фрик и Фрак.

- Два Миюйткина. – Йоргенсен излезе от транса и попита:
- Какъв е планът?
- Тълпи и герои – поясни му Алекс.
- Не е толкова лошо – каза Йоргенсен. – Прост трябва да побягам доста.

Стен изсумтя. Алекс го тупна по гърба – приятелски жест, от който Стен щеше за малко да пробие стената. Понякога тумбестият дребен мъж забравяше, че идва от свят с тройна гравитация.

Убиецът го гледаше внимателно от другата страна на помещението. Работата му трябваше да почака малко. За добро или лошо, бъдещето на убиеца зависеше от успеха на екипа. Засега.

ВИСОК ПРИОРИТЕТ ОПЕРАЦИЯ БАНЗИ

Да не се включва за достъп в Общите разпоредби на Гвардията; да не се включва в Имперските архиви; да се издаде само в два екземпляра – един за източника и един за ОК „Меркурий“; да не се разпространява под никаква форма. ИМПЕРСКА ЗАБРАНА.

ОПЕРАТИВНА ЗАПОВЕД

1. Обстановка:

Саксон. Плюс-минус добри условия в рамките на Земяните параметри. Преди всичко пустинна. Доминираща екстензивна номадска култура (ВИЖ ФИШ А). Единствен космопорт, главен град и промишлен комплекс Атлан (ВИЖ ФИШ Б), разположени в една от малкото плодородни долини на Саксон. Съществуването на голяма река и въвеждането на водна енергия – причина за разрастването на Атлан. Атлан, а следователно и външнопланетната политика на Саксон под контрола на влиятелното племе-род К'рийя (ВИЖ ФИШ В), за които се смята, че са издънка на основната бедуинска култура на Фал'иките. Производството и цялата междупланетна търговия са под контрола на К'рийя. В Атлан властта се крепи на силата на вероятно създадената, полунаследствена група, известна под името М'лан (ВИЖ ФИШ Г). Властта на К'рийя не се простира отвъд границите на Атлан, където сред номадските племена цари полуанархия. Износът на Атлан се

състои най-вече във въоръжение, създавано основно благодарение на развитата технология, осигурена от ИЗТРИТО... ИЗТРИТО... ИЗТРИТО. Изнася се също така малко примитивно изкуство, което не се цени особено високо.

2. Задача:

Да се предотврати транспортирането извън планетата на по-настоящем произвежданото въоръжение и при възможност да се намалят или унищожат тези производствени възможности.

3. Изпълнение:

Оперативната група на терена трябва сама да избере начина за изпълнение на задачата, по възможност с политически средства, но ако се наложи – и с военни. Фактори: Настоящата мисия не трябва да бъде разпозната като Имперска. Да се предприемат всякакви крайни мерки, за да се заличат уликите за имперска намеса. Повторение: Всякакви крайни мерки (ВИЖ ПРИЛОЖЕНО ОБОРУДВАНЕ НА МИСИЯТА). Ограничения на мисията: за предпочитане процентът на жертви сред Фал'иките да се задържа във възможно най-ниска степен. Продължаващото съществуване на К'рийя в сегашното им положение – без значение. Промяна на съществуващия социален ред – без значение.

4. Координация:

Възможно е да се осигури много малка поддръжка, поради очевидните обстоятелства на ОПЕРАЦИЯ БАНЗИ (виж по-горе), извън стандартното евакуационно изтегляне, което ще се състои от...

5. Команди и сигнализация:

ОПЕРАЦИЯ БАНЗИ ще бъде под прекия контрол на Код ИКСАЛ. Екип „Богомолка“ действа под кодова схема...

Глава 27

Стражите акуратно хвърлиха Стен в тъмната килия. Той тупна върху нечие неоплакващо се тяло, претърколи се встрани и понечи да се извини, след което подуши въздуха. От три дни изобщо не можеше да чува.

Изправи се. В килията беше много тъмно. Очите му зашариха, а дробовете му преминаха на режим на хипервентилация. Ирисите му се разшириха. Гледката не си заслужаваше дори една свещ.

Затворът се връзваше добре с пещерния профил, характерен за Саксон. Построяваш една-единствена неразрушима клетка и хвърляш в нея всички, които не ти харесват. Храниш ги толкова, че да не вдигат шум, докато мрат от глад, и ги забравяш. Какво става вътре в китката не те интересува.

Надяваше се само, че Са'фаил все още е жив.

Добра се до една стена и опря гръб в нея. Зачака. „Отвратително“ – помисли си. Минаха цели десет минути преди бичето и главорезите му да изникнат от мрака.

Стен не си направи труда да пита. Дланта му отблъсна злодея назад, а страничният удар го събори, докато преглъщаше остатъците от ларинкса си. Вторият получи юмрук зад ухото, докато Стен отскачаше от мъртвия им главатар.

Запокити втория труп срещу връхлитащите юмуци на третия, след което се извърна, вдигнал крак за ритник. Третият мъж предпочете да остане долу.

– Са'фаил. От Черните шатри. Къде е?

Разбойникът отвърна с гримаса. Мисленето очевидно не беше в списъка на основните му оперативни способности. Стен беше търпелив.

Главорезът погледна стегналия се за удар Стен и изпъшка.

– Ей в оная ъгъл. Изметта се държи настрана.

Стен му се ухили с благодарност и го изрита. Хрущялът изпука, мъжът изрева и рухна. Стен реши, че засега не се налага да го убива. Извергът щеше да е твърде зает с кървенето на носа си поне час, преди да реши да скочи на Стен откъм гърба – а това, надяваше се искрено той, беше предостатъчен срок.

Запробива си път сред трупове и изнемощели тела, подвиквайки тихо името на номада. И го намери. Са'фаил си имаше антураж. Стен ги изгледа от глава до пети. Удивително здрави за затворници. Зачуди се дали не рециклират съкафезниците си, за да се задържат здрави толкова време.

Номадът изправи гръб и поглади брадата си.

– Ти не си от Народа – каза онзи, който трябваше да е дясната ръка на Са'фаил.

– Не съм, о, Герой на Пустинята, Ти, що караш тинята К'рийя да трепери – отговори Стен на техния език. – Но отдавна ти се възхищавам отдалече.

Номадът се ухили.

– За мен е висока чест, че си намерил възхищението си към мен за

толкова непреодолимо, че е трябвало да ме посетиш тук, в палата ми.

– Дошъл съм колкото да изразя почитта си, о, ти, който караш уади-хите да тръпнат – заяви Стен, – толкова и да предложи на теб и твоите хора да се преместите ей до онази стена. Имате – Стен помисли за миг – не много време.

– Какво ще става? – попита Дясната ръка на Са'фаил.

– Много скоро по-голямата част от този зандан ще престане да съществува.

Номадите дърдореха, след което Са'фаил им махна с ръка и те изведнъж млъкнаха.

– Това не е някаква шега, нали?

– Ако беше, щеше да ми се стори много по-малко смешна дори и от теб... Както искате, макар че размишленията ви тук едва ли ще продължат дълго.

Са'фаил се замисли. После гъвкаво се изправи.

– Ще изпълним желанието на този странник. Каквото и да стане, суката поне ще свърши.

Дромът заплю Алекс. Той се наведе и заби четири пръста в хълбоците на животното. То издуха въздух и лениво се изправи. Останалите членове на „Богомолка“ мразеха дромите, тези вонящи, упорити животни, които се използваша за транспорт на Саксон. Те обаче не притесняваха Алекс. Веднъж той беше имал лошия късмет да служи в гвардейско парадно подразделение на Земята и се беше натъквал на камили.

Но изобщо не съжаляваше за това, което скоро щеше да сполети точно този дром. Животното се оригна.

„Няма да забравиш последното си ядене“ – помисли си той и се отдалечи от вързания звяр. Облечен в роба на уличен търговец, с фалшифицирана пластина за пропуск на врата, Алекс се бе промъкнал покрай охраната по сигурността, обикаляща около затвора.

„Може да търсят колкото щат – помисли той. – Не е лесно да намериш бомба, когато е в корема на животното. Видяхте ли пушката в боклука в малката кола, а? Не ги видяхте.“

Долепи се до стената и изчака да изтекат няколкото последни секунди.

Фрик прехвъркна и кацна близо до Фрак. Полувербална, полуинстинктивна връзка: нищо необичайно. Останалите членове на екипа бяха

по местата си. Хващателният пръст на крилото на Фрик натисна спусъка на преподавателя.

– Нищо. Нищо. – Изключи комуникатора и двойката се зарея към градските стени.

Ако останеха някои членове на групата, с които да се свържат, щяха да ги срещнат отвън. След няколко секунди.

„Може би когато зарядът се задейства – помисли си убиецът. – Ще ми трябва всичкото оръжие, с което разполагам.“

Йоргенсен нервно галеше завития на масур заряд, окачен на врата му. Ако признаците на живот не се засичаха непрекъснато от вградените в тялото монитори, взривът, който щеше да последва, нямаше да остави нищо, което да идентифицира един боец на „Богомолка“ или неговото снаряжение.

„Още един ден по-близо до фермата“ – помисли си тъпо Йоргенсен. Това беше единственият възможен начин да се погледне на нещата. После разви парцала и надигна уилигъна.

– Знам, че го измисли нарочно – изпърха Доктора. – Знаеш много добре, че ние от Алтаир изпитваме антипатия към смъртта.

– Тц – отвърна Винетца. – Не съм. Но и аз да бях, това е адски добра идея.

Доктора беше приседнал точно на входа на един мавзолей, стиснал пистолет в малките си дебели лапички. Винетца провери за последен път ракетомета и уилигъна си, след което стегна с еластичния ремък уилигъна под мишницата си.

– Отмъстителност. Типична, неприятна човешка черта – каза Доктора.

– Твоите хора никога ли не си го връщат?

– Разбира се, че не. Антропоморфизъм. Е, от време на време сме принудени лично да изравняваме мярката, която – вашата дума е „съдбата“ – е наложила.

Винетца понечи да му отговори, но в този момент първият взрив изплющя през гробището.

И двамата затичаха към помещенията на охраната, разположени в един тунел пред тях.

Седмица преди това подкупени стражи бяха зазидали заряда в караулната колиба на стражата при главната порта.

Първата експлозия беше малка. Алекс я беше съставил от експлозив, глинено гърне и парченца мрамор, напъхани в него. Сега мраморчетата се разхвърчаха, поразявайки десетината стражи, разположени около портите.

Алекс беше разположил заряда под нивото на кръста.

– Колкото повече рев и ранени, повече ще се разсеят – беше казал.

Винетца настрои ракетомета на обхват и заряд и го вдигна. Прицели се. Докато броеше до десет, чу виковете на офицерите, които подкарваха отделенията си за борба с безредици, за да ги преведат през тунела в затвора...

Натисна бутона. Ракетата изфуча от гърлото, изкашля се за проба и мощният заряд се натресе в целта.

Винетца залегна. Плътният заряд проби тухлената стена и експлодира в тунела.

Докато тя се надигаше, покривът пред очите ѝ рухна. Тя скочи и затича към позицията на Алекс.

– Ако не бях глупак, нямаше да съм тук. Втори и трети заряд. – Алекс натисна взривяващия панел под робата си. Нови два отвличащи заряда избухнаха от различни посоки на затвора. – Гвардията е наш дом. – Четвърти и пети заряди. – Изгърмя и тях. – Време е да си ходим. – Завъртя ключа на главния заряд. И се обърна. С любопитство.

Дромът престана да съществува. Както и стената.

Ударната вълна издуха главната стена, огромни тухли полетяха през тясното пространство и разбиха вътрешната стена на затвора. Тя се срина. Затворниците зареваха от страх и болка.

Алекс грабна уилигъна от земята до себе си и го надигна, готов за стрелба.

През зейналата стена се запрепъваха зашеметени затворници.

– Дай! Дай! – зарева той. Те нямаха нужда от голямо насърчаване. – Хайде, Стен, момко мой! Време е да се махаме. – И врътна последния ключ. Змиевидният заряд, разстлан по паважа само преди няколко мига, изгърмя право нагоре, към нахлуващите стражи.

Той подхвърли в движение оръжието на Стен.

– Да се махаме! Взе да ми омръзва да се мотам тук без работа.

Стен се засмя, коленичи и запръска куршуми по улицата. А след това номадите, все още слисани, последваха двамата тичащи бойци.

Доктора махна небрежно с лапа. Изтрещяха два улигъна. Четиримата пазачи на портата рухнаха, щом куршумите се взривиха в гърдите им.

Йоргенсен и Винетца заслizaха надолу с насочени оръжия, докато Стен, Алекс и номадите тичаха нагоре към тях. Алекс продължи към портите, откочча чантата с взрива и натисна брояча. Обърна се и закрачи към групата.

– По-добре да залегнем, иначе ще си гледаме собствената леш.

Всички се хвърлиха на земята.

Нов взрив и портите отхвърчаха настрана. Парчета желязо и греди се посипаха върху залегналите бойци.

– Тоя малко не съм го изчислил добре – промърмори Алекс.

Скочиха и затичаха към пустинята.

– Вие почакайте тук – нареди Са'фаил. – Моите хора наблюдават града. Ще слезат надолу да видят кой е толкова тъп, че да излезе извън Атлан без войници, които да го пазят.

Екипът автоматично зае кръгова отбрана, след което се примъкна зад скалите. Винетца измъкна от колана си манерка.

– Фал'иките са ви длъжници – заяви Са'фаил на Стен, след като отпи.

Стен погледна към Доктора. Беше негов ред. Мечокът пристъпи в средата и се завъртя на сто и осемдесет градуса. Мустачките му помръдваха леко.

Стен усети как напрежението се стопи. Автоматично всички – бойци и номади – почувстваха, че дребното същество е техният най-добър приятел. В това се състоеше механизмът за оцеляване на Доктора. Неговият вид всъщност бяха храбри ловци, които бяха унищожили почти напълно дивия живот на родния си свят. Мразеха всички, в това число се мразеха и един-друг, освен по време на половата си активност и в един кратък период, след като се роди мечето. Но излъчваха обич. Доверие. Горко на съществото, което имаше неблагоприятното да спре, за да се окъпе в добрите чувства, излъчвани от това дребно създание.

– Защо – бе попитал веднъж Стен, посред тренировките им в

„Богомолка“ – не мразиш нас?

– Защото – отвърна му мрачно Доктора – ме убедиха. Постепенно ни убеждават всички. Обичам те, защото трябва да те обичам. Но това не означава, че трябва да те обичам.

Доктора се поклони на Са'фаил.

– Зачитаме ви, Са'фаил, като човек на честта, тъй както вашата раса е почетна.

– Ние, Фал'иките, сме си такива. Но ония градски боклуци... – Помощникът на Са'фаил се изплю в прахта.

– Предполагам – продължи Са'фаил, – че ни освободихте поради някаква причина.

– Наистина – отвърна Доктора. – Бихме искали да ни направите една услуга.

– Ваше е всичко, което Народът на Черните шатри може да предложи. Но първо трябва да уредим един дълг с К'рийя.

– Сигурно ще разберете – каза Доктора, – че и повече от един дълг може да бъде платен наведнъж.

В шатрата беше опушено, горещо и смърдеше. Защо, помисли си Стен, романтичният номад трябва да вони толкова? Никой от принцове-те им, изглежда, не разполагаше с повече вода за къпане от съплеменниците си.

Той се ухили, като видя как Са'фаил пъха церемониално с шепя храна в устата на Доктора. „Дано успее да си издърпа навреме пръстите“ – помисли си Стен.

Но общо взето, всичко вървеше добре.

Той сърдечно потупа Винетца, която седеше до него. Мъжете от племето доста неохотно бяха удостоили Айда и Винетца с пълен статук като останалите членове на „Богомолка“. Помогна това, че една нощ Винетца бе нападната от трима нахалници от племето и пред свидетели беше убила и тримата само с четири удара.

Алекс го тупна по гърба.

– Аз ти давам това като знак на чест, момко мой.

Стен отвори уста да попита за какво става дума и Алекс му напъха хапката. Стен се насили и преглътна. Стомахът му изръмжа сърдито.

– Какво беше това?

– Оченце. От домашно животно.

Стен реши да преглътне още няколко пъти, за по-сигурно.

Шатрите се простираха на мили околоръст. Екипът от „Богомолка“ и придружителите им пристигнаха в дома на Са'фаил и веднага след това ездачи на дромове препуснаха навътре в пустинята. И племената се стекоха. На самия Са'фаил се беше наложило да впрегне цялото си красноречие, за да убеди анархистично настроените племена да го последват, и само непрестанните, гръмогласно произнасяни присъди все още съдържах буйните номади заедно.

„Още един ден“ – замоли се Стен. Повече не му трябваше.

Стен и Винетца седяха чинно на една канара високо над черните шатри и наблюдаваха примигващите светлини на лагерните огънове. На няколко метра от тях крачеше часови.

– Утре – каза Стен. – Ако подейства... което е малко вероятно – какво правим?

– Вдигаме се от планетата – отвърна Винетца – и прекарваме цяла седмица във ваната. Търкаме си... ох, най-добре ще е да започнем с гърбовете.

Той се ухили, изгледа за миг часовоя, който гледаше настрана, и я целуна.

– А Атлан си остава пустиня и К'рийя се пекат на бавен огън.

– Искаш да кажеш, че ще е по-добре?

Стен кимна.

– Да стане по-зле ще е по-добре. Стен, любов моя, теб наистина ли те интересува какво точно ще стане тук?

Стен се замисли. После се изправи и подаде ръка на Винетца да стане.

– Не. Защо да ме интересува?

И закрачиха надолу по склона към шатрата си.

Убиецът гледаше Стен, докато слизаше по склона, и изруга наум. Щеше да е напълно възможно – и щеше да се припише на някой от номадите. Но този часовоя. Рискът все още беше прекалено голям. Но утре все трябваше да се появи възможност. На убиеца му беше омръзнало да чака.

За шурма екипът се раздели на две. Доктора, Йоргенсен, Фрик и Фрак тръгнаха с номадския шурм.

Номадите се заизсипаха от околните хълмове в предутринния

мрак, понесли дълги стълби. Нагласиха ги по шурмови отделения под стените. Стражите не бяха много-много нащрек. Единственото предимство на тази атака беше в това, че никой в паметта на тукашното човечество не я беше пробвал. Което означаваше, както Доктора обясни на Стен, поне от десет години насам.

Номадските стрелци вдигнаха тайното си оръжие – прости лъкове, които бойците на „Богомолка“ им бяха показали как да си направят преди месец, тетивите затрепяха беззвучно и от бойниците западаха стражи. И стълбите се надигнаха.

Стрелците стреляха, докато можеха – което означаваше, докато някой не успееше да се покатери на върха на стената, без някой да го посече.

Четиримата бойци от „Богомолка“ се придържаха около Са'фаил. Щеше да е от помощ – за номадите, – ако той останеше жив след шурма. А като повечето варварски вождове, той смяташе, че най-подходящото място за него е на три метра пред първата вълна.

Последваха крясъци и зад стените се заиздигаха пламъци, поглъщащи зданията сред касапското дрънчене на блъскащи се мечове. Беззащитни граждани тичаха шумно, търсейки спасение. И не намираха.

М'лан се сражаваха до последния мъж. Или бяха твърде тъпи, за да им хрумне нещо друго, или твърде умни, за да съобразят, че няма да се церемонят кой знае колко с тях.

Йоргенсен потръпна, гледайки как номадските орди нахлуват в харемите на К'рийя.

Доктора се попипа по долната част на робата и каза:

– Деца. Просто искат хубаво да си поиграят.

Мустачките му потръпнаха и Йоргенсен потисна моментното си желание да изрита приличащото на панда същество.

И всичко това продължаваше.

Винетца погледна през долината към горящия на три километра от тях град.

– Може би това е достатъчно. На тези номади ще им трябват поне пет години, докато се научат да сглобяват каквото и да било.

– Може би – каза Стен. – Но тези машини са почти автоматизирани. Като им срежем енергията, ще сме по-сигурни.

– Освен това – намеси се Алекс – няма да ме лишите от една хубава, пълнеща душата експлозия, нали?

Стен се засмя. Заловиха се за работа в електростанцията на бента, надвиснал над долината – източника на енергия за всички машинни цекове, пръснати под него.

По указание на Алекс започнаха да поставят взривовете, грижливо свързани с детониращата жица, включена в часовниковия механизъм. Извършиха всичко по грижливо съставена схема и добавиха поддържаща система.

– Имаме две предимства – поясни Алекс. – Първо, ще сме скрити, и второ, няма да се моткаме. – Без никакво усилие надигна един бетонен блок, който тежеше поне триста килограма, и „затапи“ с него поредния заряд.

– Минете оттам за последно. Аз ще мина от тази страна.

Стен и Винетца се затичаха по дългия ехтящ бетонен коридор.

Стен се наведе над първите заряди, провери връзката на детонатора и прокара пръсти по фитила да се увери, че не е скъсан.

На десет метра от него Винетца вдигна пистолета си. Бавно, с двете ръце, много внимателно.

Алекс изруга. Стен не му беше върнал клещите. Обърна се и затича по коридора. И щом видя партньорите си, замръзна.

Винетца се прицелваше, наслаждавайки се на последната секунда на изпълнението.

Без да мисли, Алекс отскубна широкия диск на изолатора над една от машините и го запокити.

Изолаторът се понесе в дъга, зафуча, докато Винетца натискаше спусъка...

И я улучи точно над лакътя. Костта ѝ изпука и рукна кръв – дискът отнесе ръката ѝ заедно с оръжието.

Стен се изправи с вдигнато оръжие и видя Винетца. С лице, сгърчено от болка, тя измъкна с единствената си останала ръка втори пистолет от колана на кръста си и...

Първият заряд се взриви в бетона и Стен се метна встрани.

Направи го съвсем автоматично, както беше учен: дясната ръка горе, лявата на спусъка, дръпваш до края...

Главата на Винетца се взриви сред виолетово кълбо от кръв и мозък. Тялото ѝ рухна на пода.

Рамото на Стен се блъсна в бетонната настилка. Алекс дотича и се наведе над него.

– Добре ли си, момко?

Стен кимна. Все още беше рано да изпита каквото и да било.

Алекс гледаше изумено.

– Момето сигурно се беше шашнало.

Стен с мъка успя да коленичи.

– Ранен ли си, Стен?

Стен поклати глава. Алекс го вдигна, после погледна тялото на Виетца и каза:

– Няма време сега за поздрави. Аз обаче ще поплача по-късно. Тя беше добра. – Замълча. – Имаме работа, момче. Имаме още работа.

Взривът на Алекс беше прецизна работа. Електростанцията се разресе и стените ѝ се сринаха. Огромни късове от покрива рухнаха в язовира и няколко хиляди кубика вода шльопнаха през стената.

Но бентът удържа.

На екипа му остана време да огледа плода на труда си и погълнатия от пожари град Атлан преди Имперският кръстосвач да кацне до тях.

Глава 28

Музеят на секция „Богомолка“ беше малко тумбесто здание от лъскав черен мрамор. Нямаше никакви надписи и табели.

Стен бавно се изкачи по стълбите до вратата. Пъхна пръста си в слота и изчака, докато компютърът прерови файловете. После вратата избръмча и се отвори. Той влезе и се огледа. Срещу него светнаха два успоредни лъча, бързо го обходиха и решиха, че е свой.

Музеят се състоеше от едно-единствено помещение, осветено само от малките аплици над всеки експонат. Стен забеляза Махони в противоположния край на залата и закрачи към него, обхождайки с поглед експонатите. Смачкан боен костюм. Обгорени документи, грижливо поставени в рамка. Взривени машини. Кракът на нещо, което, изглежда, беше огромно влечуго. Нямаше никакъв надпис, по който да се разбере какво представлява всеки от тях, нито на какви трагични обстоятелства са възпоминание. Всъщност единственият надпис беше на стената, пред която стоеше Махони. На нея, от пода до тавана, бяха изписани имена – жертвите на секция „Богомолка“ – герои или провалили се воители, в зависимост от гледната точка.

Махони въздъхна и се обърна към Стен.

– Продължавам да търся името си там – каза той. – Досега нямам късмет.

– Затова ли ме повикахте тук, полковник? За да изсека своето на нея? Да спестя неприятностите и разходите на „Богомолка“?

Махони го изгледа намръщено.

– И защо да правиш това?

Стен сви рамене.

– Аз се провалих. Убих Винетца.

– И смяташ, че си имал друг избор? Бойно изтощение? Че се е прекършила? И че е трябвало да можеш да се справиш?

– Нещо такова.

Махони се засмя. Къс, мрачен смях.

– Е, не ми е приятно да развалям романтичните ти заблуди, Стен. Но Винетца не се е прекършила. Тя наистина се е опитала да те убие.

– Но защо?

Махони го потупа по рамото, бръкна в джоба си и извади шише. Подаде го на Стен.

– Пийни. Ще те оправи.

Стен удари няколко яки глътки, Понечи да върне шишето на Махони, но той му махна с ръка.

– Задръж го. Ще ти потрябва.

– Моля за извинение, но...

– Тя беше наемен убиец, Стен. Много професионален.

– Но нали е била проверена от службата за сигурност!

Махони поклати глава.

– Не. Винетца е била проверена. Жената, която ти уби, не е била Винетца. Отне ни известно време, но го разгадахме. Истинската Винетца е загинала при тръгването си. Беше на първопроходен свят, така че не сме получили съобщението веднага. Един служител, Фрейзър, забелязал рапорта и го заличил. Така огладил пътя на убийцата да проникне на нейното място.

– Какво е станало с този Фрейзър?

– Убит е. Вероятно от нея, за да прикрие следите си.

Стен се замисли. Имаше логика. И нямаше.

– Но защо е трябвало някой да си създава всички тези грижи заради мен? Сигурно му е струвало купища кредити.

– Не знаем.

Стен се замисли над списъка на враговете си. Да, имаше доста. Вероятно и такива, които биха искали да го убият. Но те щяха да го уредят в някой бар или задънена уличка. Той поклати глава.

– Не мога да се сетя кой би могъл да бъде.

– Аз мога. Вулкан.

– Невъзможно. Разбира се, те ме гониха. Но аз бях отреп. Никой. Не, дори онези тъпи мозъци на Вулкан не биха могли да намесят наемен убиец само за да се справят с такъв като мен.

– Но така или иначе са го направили.

– Но кой? И защо?

Махони му даде знак за шишето. Стен му го подаде и той отпи. После каза:

– Има само един начин да разберем – каза Махони.

– Как?

– Мозъчна сонда.

Кожата на Стен настръхна, когато в ума му изплуваха образите на хората с прогорени мозъци, които познаваше... и на Орон.

– Не.

– На мен това не ми харесва повече, отколкото на теб, синко – каза Махони. – Но е единственият начин.

Стен поклати глава.

– Слушай. Сигурно има нещо общо с онази малка задача, на която те изпратих с твоите приятели.

– Но ние не донесохме нищо.

– Както ми се струва, някой смята, че си.

– Торесен?

– Сигурно.

– Но аз не...

– Обещавам ти, че няма да надничам в нищо друго освен в това, което ми трябва. Ще се съсредоточа само на последните няколко часа, в които бяхме на Вулкан.

Стен взе шишето от Махони, отпи и накрая каза:

– Добре.

Махони сложи ръка на рамото му и го поведе към вратата.

– Ела. Грависледът ни чака.

... Стен се измъкна от вентилацията в стената, с очи, приковани в гърба на патрула...

– Не – каза Махони. – Не е това.

Стен лежеше на операционната маса. Електроди, прикрепени към главата, ръцете и краката му, отвеждаха към малка стоманена кутия. Кутията охраняваше компютърен екран.

Махони, Рюкор и облечен в бяло тех следяха екрана и видяха как Стен завлече патрула до вентилационната шахта и го натика в нея. Рюкор провери данните за жизнените функции на Стен на друг дисплей и даде знак на теа. Той натисна клавишите и на екрана се появиха нови картини.

... Стен и другите отрепи бяха пред вратата на Торесен. До него беше Бет. Тя измъкна от джоба си пластмасова пръчка. Опря я по средата на панела на вратата... Бет... Бет... Бет... Бет...

– Почакай! – извика Рюкор.

И техът задържа сондата. Образът на Бет замръзна на екрана. Рюкор се наведе над Стен и му инжектира транквилизатор. Тялото му се отпусна. Рюкор провери данните на медицинския компютър и махна на теа да продължи.

... И Стен пристъпи в жилището на Торесен... Бяха в друг свят... дружелюбна джунгла... само дето... Стен забеляза детектор на движение... скочи... ножът се заби в устройството...

– Почти сме на място – каза Махони. – Прескочи няколко минути напред.

... Документи и още документи се пръснаха от сейфа на Торесен... И Орон я получи – дебелата червена папка с етикет „ПРОЕКТ «БРАВО»“.

– Задръж – каза Махони. – Спри точно тук.

– Това ли търсеше? – попита Рюкор.

– Да.

– И искаш аз... ние... да напуснем?

– Да.

Рюкор даде сигнал на теа да я подкара.

– Следи жизнените му данни – предупреди го тя. – Дори ако само трепнат, веднага изключи сондата.

– Ще се оправя – каза Махони.

Рюкор неохотно напусна лабораторията заедно с теа. Махони се върна на сондата и започна да превключва.

Лицето на Орон се вкамени и папката се разпиля. Стен започна припряно да събира страниците, пръснати по пода. Дори не четеше това, което бе по тях, но умът му ги регистрираше като образи.

Махони се изруга наум, докато застопоряваше образа на всяка страница на екрана. Пръстите му тронаво зашариха по клавишите и той започна да сваля разпечатки от екрана. Скапаняк... през цялото време всичко беше било в мозъка на Стен!

Глава 29

Махони стоеше мирно пред Императора.

– АМ2 – прошепна Императорът. – Да. Да, напълно логично. Той вече може би е в състояние...

Вдигна глава към Махони, озадачен за миг, и добави:

– Свободно, полковник.

Махони зае стойка „свободно“.

– Ти ми съобщи фактите – каза Императорът. – Торесен, изглежда, е на ръба да създаде по изкуствен път Антиматерия Две. Това е проект „Браво“. Чудесно. Сега, какви са усещанията ти? Предположенията? Дори чиста интуиция.

– Империята съществува благодарение на Антиматерия Две – каза Махони. – Вие контролирате източника. Никой освен вас не знае къде е този източник. Следователно...

– Аз съм Императорът – каза Императорът. – АМ2 ме прави такъв. И тъй като съм с ума си, и тъй като съм... винаги, осигурявам абсолютна стабилност на галактиката.

– А Торесен смята, че може да ви измести – каза Махони.

Императорът поклати глава.

– Не. Подценяваш Торесен. Баронът е коварен човек. Ако успее да произведе АМ2 – което, между другото, никой не знае как да направи, дори и аз – това все пак ще е по-скъпо от онова, което мога да осигуря аз.

– Тогава каква е играта? – попита Махони.

– Вероятно изнудване – каза Императорът. – За него би било много по-евтино и по-изгодно да заплашва. Ако всеки знае как да произвежда АМ2, тогава от мен няма нужда. Разбира се, той не е достатъчно умен, за да разбере, че разпространението на това знание би означавало Империята да рухне. Което никой, дори самият Торесен, не желае. Но междувременно трябва да се подготвим Торесен изведнъж да поиска много висока цена за нещо.

– Което би било?

– Това няма значение – каза Императорът. – Така. Използвай екип на „Богомолка“. Първо, предизвикай бунт. Второ – да се залови Торесен... жив, нали разбираш?

– Слушам, сър.

– След това, щом Вулкан встане, аз официално ще бъда принуден

да изпратя Имперската гвардия да възстанови реда. Естествено, ще бъде избран някой друг да оглави Компанията на мястото на Торесен.

Императорът взе някакво питие, отпи, намръщи се на вкуса му и го остави на масата. Отново погледна Махони и повдигна едната си вежда.

Махони отсечено отдаде чест, обърна се кръгом, отиде със строева стъпка до вратата и излезе. Императорът огледа замислено питието си. Да, той се беше погрижил за всичко. Сега беше ред на Махони.

Глава 30

Стен и останалите членове на екипа му се бяха събрали около масата за съвещания.

– И така – каза Махони, – с миналото на Стен на Вулкан този екип изглежда логичният избор за задачата. Що се отнася до самата задача, аз я виждам като програма от четири стъпки...

Стен дори не се поколеба, когато Махони ги бе попитал дали приемат доброволно участието си в мисията. Той имаше специална причина да го желае и дори останалите от екипа му да бяха отказали, щеше да намери някакъв начин да си пробие път.

Да. Много специална причина. Когато Махони бърникаше из мозъка му, беше пропуснал нещо. В папката. Не че имаше някаква причина да го забележи. Беше озаглавено: ЗОНА ЗА ЗАБАВЛЕНИЯ 26: РЕЗЮМЕ НА ДЕЙСТВИЯТА. Реда. Торесен бе заповядал неговото унищожение. И беше убил семейството на Стен.

Махони завърши, огледа членовете на екипа и очите му се спряха на Стен.

– Някакви въпроси?

– Не, сър – отвърна Стен. – Никакви въпроси.

ЧЕТВЪРТА КНИГА ЗАВРЪЩАНЕ НА ВУЛКАН

Глава 31

Торесен беше доволен от себе си. Крачеше из градината и се спираше от време на време да се порадва на някое цвете. Имаше няколко дребни неразбории, но дотук всичко вървеше според плановете му. Вече не се безпокоеше от евентуалните заплахи от страна на Императора. Всички възможни пробойни за изтичане на информация бяха запушени. Дори малката дреболия с онова мигри Стен.

Стен беше мъртъв. В това Торесен беше абсолютно сигурен. Той току-що бе получил последната информация от своята свръзка на Първичния свят.

– Преодолях защитата на Гвардията – похвали му се Крокър. – Тъй че това е пряко от техния компютър.

– Какво означава то? – попита го баронът. – Освен че ще искаш да ме оскубеш още?

– Означава, че Стен е елиминиран със сигурност. Бил е убит по време на една много неприятна авария по време на учение. Една жена боец също е загинала.

Торесен се усмихна. Колко изгодно. Последният транш от хонорара на наемния убиец отпаднаше.

– Добра работа. А какво откри във връзка с моите отношения с Императора?

– Тук сте изряден – каза Крокър. – Последния път, когато е имало оплакване – и то по незначителен повод, – Императорът е наложил лично порицание на оплакващата се страна. Заявил е, че не иска да се занимава с компромати към истински патриот като вас.

Торесен откъсна едно цвете. Помириса го. Виж, на последното изобщо не вярваше. Беше сигурен, че Императорът играе някаква игра. Но това не го притесняваше. Единственият начин, по който можеха да му играят, беше изчакването. А проект „Браво“ беше почти пред завършване.

Да, баронът имаше предостатъчно основания да е доволен.

Глава 32

Бръмбарът-влекач килна огромния балван в стоманената си хватка и го дръпна към другия. Айда, която се бореше с контролните клавиши изруга. Балваните се блъснаха. Стен и останалите се удариха във вътрешната скална стена. Последва нов силен тътен.

– Няма ли да го пуснеш това проклето нещо да тръгне? – изрева Стен на Айда. – Така ще ни направиш на соева кайма.

– Опитвам се – викна Айда и продължи да натиска клавишите.

Стен и останалите членове на екипа бяха в балвана. Всъщност той представляваше огромен кух къс скала, оформен отвън като миниатюрен звездолет. Само дето, разбира се, не разполагаше със собствен двигател. Осигуряваше им го влекачът. Поради което всички ругаеха Айда, докато тя се мъчеше да направлява рудния влекач.

– Вината не е моя – оплака се тя. – Проклетият бръмбар няма мозък колкото и на микроб.

– Недей обижда животинката – каза Алекс. – Ти май нямаш мозък... О! По дяволите, моме!

Айда им се ухили. Този път силният трус беше нарочен.

– Май е по-добре да си затворим устата – каза Стен – и да я оставим да кара.

Айда пак се наведе над клавишите. Най-сетне влекачът започна да откликва по-гладко на командите. Балванът до тях се отмести на по-безопасно разстояние. Двигателните дюзи на „бръмбара“ засвяткаха и те бавно се понесоха след него, към Вулкан.

Стен беше измислил съвършения начин за проникване. Вулкан изпращаше на рудния свят, на който цялата работа се извършваше от роботи, само автоматични влекачи. Един балван наблизко превозваше екипировката им.

В последната фаза на приближаването до Вулкан Айда набра няколко клавиша на компютъра, обгръщайки ги с електромагнитно поле, за да заблуди копоите на Вулкан, след което допря пръст до устните си – излишно предупреждение да пазят тишина. Една капсула на органите за сигурност подуши около тях и дадоха на бръмбара-влекач разрешение за кацане.

Тласък, тихи ругатни и влекачът ги помъкна към зейналия порт. После „тряс“ – и се озоваха долу.

– По дяволите, Айда – изстена Йоргенсен. – Няма ли у теб капка

човечност?

– Точно това ѝ е проблемът – вметна Доктора. – Има прекалено много.

Понесоха се по огромния улей към тътена на гигантските метални зъби.

– Тук трябва да слезем – каза Стен. – Бързо.

Взривиха отвора и се измъкнаха. Само на стотина метра пред тях ги очакваха гигантските челюсти на трошачката. Стен и Айда бързо отвориха втория балван и заизмъкваха оборудването. Йоргенсен потупа раилицата на гърба си. Вътре Фрик и Фрак запищяха да ги пуснат на свобода.

Понесоха багажа встрани от движещия се конвейер, след което се плъзнаха след него.

– Другия път – заяви Айда, докато товареха вещите си на грависледи – ще караш ти.

– Не мога – отвърна Стен. – Мисля, че ми счупи ръката.

Присви се под замахналия ѝ юмрук и скочи на седалката за водача на шейната. След като се качиха и останалите, превключи управлението на шейната на ръчно и пое към скривалището им.

Беше го забелязал още докато беше с отрепите. Беше нещо много повече от обикновено скривалище. Беше истински дом, напълно подсигурен с храна, пиене и транспорт. Йоргенсен подсвирна и каза:

– Императорът май не ни мисли лошото.

Дори Доктора подхлъцна пред находката на Стен. Стояха в главната бална зала на луксозен пътнически лайнер. Беше от ранните времена на междувездните пътешествия, когато пътуванията бяха траели месеци и конкуриращите се лайнери се бяха хвалели с удобствата, които осигуряваха за своите състоятелни пътници. Имаше конферентни зали, зали за събирания и още няколко бални зали като тази, с бляскави канделабри и излъскани подове. Сред идеалния вакуум около Вулкан всичко си стоеше така, както Компанията го бе оставила преди векове, когато корабът бил използван, за да се осигурят квартири за екеците, упражняващи надзор над строителството на Вулкан. Беше изкупен от някаква западна корпорация, занитен на мястото си и след това изоставен, когато Вулкан беше започнал да се разраства.

Стотици метри нагоре, близо до тавана на балната зала, Фрик и Фрак се рееха – писукаха от удоволствие и се наслаждаваха на свободата, която си бяха върнали.

– Е – каза Айда, – щом на прилепите им харесва, смятам, че всичко

е наред.

Не се зарадва особено, когато Стен ѝ показа корабния компютър и я подкани да се залови за работа.

– Толкова е тъп и примитивен – каза тя. – Направо е за музея.

Животът беше натъпкал достатъчно дипломатичност в главата на Стен, за да може да съобрази кога да си отваря устата и кога – не. Скоро тя вече се беше навела над пулта и се бе заела с деликатната задача да го накара да ги прикачи към централния компютър на Вулкан.

– Както разбирам – каза Доктора, – първата ни цел е да започнем да наемаме новобранци.

Той разположи тантурестото си тяло в креслото и крачетата му увиснаха над пода. Седяха в капитанския апартамент и нагъваха храната на екзеците, която Айда им беше поръчала чрез компютъра.

– Значи – каза Алекс – аз още не мога да думна всичко, така ли?

– Търпение, Алекс – каза Стен. – И на това скоро ще му дойде ред. – Обърна се към Доктора. – Не можеш просто така да се приближиш до някоя мигри и да го мушнеш с пръст. Ще си помисли, че си шпионин на Компанията, и ще побегне.

Йоргенсен се оригна и подхвърли две стафидчета на Фрик и Фрак.

– Дайте ми малко входящи данни и ще видя какво мога да изровя.

Стен поклати глава.

– Не. Просто ще започнем с отрепите.

– Ако се съди по това, което ни разказа за тях – вметна Айда, – те просто ще се опитат да ни прережат гърлата.

– Предложение? – намеси се Доктора.

Стен се изненада. Доктора винаги изтъкваше факти. Никога не пишеше. После осъзна, че въпреки многобройните им заседания, антропологът все още се мъчи да осмисли сложната ситуация на Вулкан.

– Стреляме.

– Не, не. Няма да искате да ги застреляте.

– Искам да кажа... О, по дяволите! Давай нататък.

– Това, което може би ще се наложи да създадем, е някакъв свръхценностен образ. Някой, на когото да подражават.

– Не схванах.

– Има си хас. Слушайте, ще ви обясня...

Не се наложи да чакат дълго, за да включат плана на Доктора в

действие. Айда се беше включила в компютърната система на Щаба на социопатрула, прикачи следящо устройство към нея и остави инструкции на корабния компютър да я събуди в подходящия момент.

Бяха заклещени здраво. Всички изходи бяха запушени и социопатрулът придвижваше подкрепления. Бандата отрепи беше голяма, въоръжена с тежки оръжия за борба с безредици и се подчиняваше с почти военна дисциплина на резките команди на водачката си.

– Вие тримата – зад онези сандъци. Ти и ти – там.

Чу се силно дрънчене – социопатрулът заблъска вратата на външния люк. Водачката се огледа. Това беше единственото, което можеше да направи. Само след няколко минути всички от бандата щяха да загинат. Тя зае позиция зад камарата сандъци и зачака.

Ново дрънчене и главната врата се взриви сред дъжд от метални парчетии. Крясъци на ранени. Водачката изстреля огнен залп към нахлуващите през прага силуети. Зад нея отекна разпокъсан огън – останалите от групата й стреляха. Безнадеждно. Патрулите настъпваха зад прикритието на огромен брониран щит.

Над главите им се чу вик:

– Залегни!

Водачката вдигна очи и видя как някой скача през вентилаторната шахта върху високата камара сандъци. Мъжът се озова зад настъпващия клин на социопатрулите. Тя вдигна оръжието си. Отново се чу вик:

– Залегни!

Тя се хвърли на пода, а Стен засипа патрулите с огнения порой на своя уилигън. Атакуващите се объркаха. Неколцина се опитаха да се обърнат и да отвърнат на огъня, но Стен сипеше огън отляво надясно и после – пак наляво. И само след миг всичко приключи и на пода лежаха двадесет мъртви социопатрули.

Стен скочи долу и пристъпи към отрепите. Те заизлизаха от скривалищата си, зашеметени. Едно от момчетата пристъпи предпазливо напред.

– Кой е водачът ви? – попита го Стен.

– Аз – чу се женски глас зад него.

Той се обърна към жената, излязла иззад сандъците... и замръзна.

Беше Бет.

Тя пропадеше. И пропадеше. И крещеше името на Стен. Всеки

мускул по тялото ѝ се бе напрегнал в очакване на сблъсъка. Дете, потъващо в своя кошмар.

А после дойде мекотата. Като падане върху мека възглавница, но тя продължи да пропада. А възглавницата постепенно започна да се втвърдява и тя стигна до... дъно? И бе отхвърлена нагоре, преобърна се, веднъж, два пъти. И запропада наново. По-бавно.

Докато накрая не се озова увиснала сред въздуха над огромна машина. Гравитационен асансьор на Маклийн, използван от работниците за вдигане на тежко оборудване през проходите.

Внимателно се смъкна от невидимата „възглавница“ и скочи на пода. Присви очи в мрака. Нищо. Извика Стен. Високо горе над нея се чуха звуци, после надолу се спусна лъч светлина. Някакъв патрул насочи оръжието да стреля към нея и тя скочи встрани. Изправи се и побягна.

Бет лениво се протегна в леглото и се сгуши до Стен.

– Никога не бях си помисляла...

Той спря думите ѝ с целувка. Придърпа я към себе си.

– Какво има за мислене? Живи сме.

Айда крачеше напред-назад и хвърляше гневни погледи към вратата на жилището на Стен. Беше много сърдита.

– Направо страхотно – озъби се тя на Алекс. – Оная само мига като някаква кукла. Боец на „Богомолка“, глупости! Най-обикновен любовник.

– Ти не си ли тръпнала от любов, моме?

Айда изсумтя, но не си направи труда да му отговори.

– Нали всички знаеме за Бет – добави Алекс.

– Да де – сопна се тя. – Всички си знаем психопрофилите. Както аз знам, че още плачеш за курабийките на майка си. Но това не означава, че съм длъжна да приема старата ти майчица в екипа.

– Виж сега, недеј ми обижда мамчето. Нейната ръчица да имах, щях танк да спра.

– Разбираш какво искам да кажа.

– Разбирам аз. Ти бъркаш. Бъркаш като малко дете.

– Защо да бъркам?

– Щото ти обяснявам аз. Питай Стен.

Айда изсумтя, но после се ухили.

– По дяволите! Я дай една бира.

– Нямаме никакъв шанс – замоли го Бет. Хайде просто да се махнем. Да напуснем Вулкан. Както сме си мечтали винаги.

Стен поклати глава.

– Не мога. А дори и останалите да ми разрешаха, не мога. Торесен...

– Прати го по дяволите тоя Торесен!

– Точно това смятам да направя.

Бет понечи да му каже, че убийството на Торесен – дори и да успее – няма да върне семейството му. Но това беше очевидно. Стен въздъхна.

– Как мога да ви помогна?

– Ти водиш тази банда, откакто... напуснах?

Бет кимна.

– Ако съдя по това, което видях, те са много добри.

– Не толкова добри, колкото бандата на Орон – каза тя. – Но в момента са най-добрите. Въоръжени сме и не бягаме, както правеше Орон.

– И другите банди отрепи ви уважават?

– Да.

– Добре. Искам да уредиш среща.

– Среща? Защо?

– Слушай. Ще ти обясня.

Главатарите на отрепите се споглеждаха напрегнато. Въпреки всички уверения на Бет все още имаха опасения. Това събиране можеше да се окаже нагласено от социопатрулите... или да е опит да установят контрол над тях.

Бяха петнадесетина и се бяха разположили около огромната маса. Мърмореха и се стараеха да не издадат възхитата си от луксозната трапезария.

За място на срещата беше избран един нов ресторант, който бе предвидено да бъде официално открит след ден-два. Последните заварени обслужващи работи пърхаха из залата, поднасяйки на отрепите деликатеси, предназначени за екзеците. Айда го беше намерила, след като Стен ѝ каза, че му трябва впечатляващо място за сбирката за водачите на банди, някакво място, с което да им покажат колко силен е екипът на „Богомолка“. Най-напред Айда беше проникнала в кадровия компютър и бе въвела нареждания целият бъдещ персонал на ресторанта да остане по досегашните си работни места. С помощта на още няколко набрани

клавиша въведе информация, че строителството на ресторанта е забавено сериозно поради липсата на необходими материали. А като допълнителна мярка за сигурност Стен бе накарал няколко строителни работници да поставят пред главния вход табела: ОПАСНО. НЕ ВЛИЗАЙ. ЗАД ВХОДА ВАКУУМ.

Бет седеше в челото на масата. До нея седеше Стен. Тя вдигна ръка за внимание и стана.

– Огледайте всички ни – каза тя. – Вижте тези лица около масата.

Озадачени, те го направиха.

– За пръв път водачите на всички банди са се събрали на едно място. Нещо повече, все още никой не е прерязал нечие гърло.

И наистина беше така. Но вероятно нямаше да е за дълго. Поне според някои от присъстващите.

– Помислете си какво означава това. Всички ние – заедно. Една обединена сила от триста, може би четиристотин отрепи.

Вълнение в залата.

– И как ни е файдата? – изръмжа един от главатарите, казваше се Патрис.

– На пръв поглед – отговори Бет – никаква. Всички ние срещу Социопатрула би означавало само малко повече плясък в блатото от обичайното. На пръв поглед.

– Кой говори, че ще тръгваме срещу патрула? – попита друг от бандитските шефове, Флин.

Бет посочи Стен.

– Той.

Мърморенето премина в силно ръмжене.

– Това е Стен. Чували сте за него. Той беше с Орон.

Още по-силно ръмжене.

– Стен е бил извън този свят. Извън Вулкан. А сега се е върнал, за да ни помогне.

Внезапна тишина. Най-вече заради невероятно дебелия лъжа.

– Всички сте чули какво се случи с моята банда, нали? – каза Бет.

Кимания.

– И също така сте чули какво се случи с тъпаците патрули, които за малко щяха да ни спипат?

Бавни кимания. Досещаха се накъде бие.

– Стен ги изби – каза Бет. – До един. Ако не беше този, който твърди, че е, щеше ли да бъде възможно това? Щях ли да съм тук сега и да разговарям с вас?

– Тя е права – отбеляза Патрис. – Най-добрият ми бегач ми донесе, че е видял как изнасят скапаните им трупове.

Флин изсумтя презрително.

– Герой значи. Голяма работа. И кво иска от нас?

Стен се изправи. Някой изшътка.

– Много просто – каза той. – Просто ще завземем Вулкан.

Усилията да бъде свалена властта на Вулкан започнаха с поредица от така наречените от Доктора „сиви ходове“.

– Искаме да усилим недоволството сред мигритата – поясни той. – След което да им внушим, че Компанията е уязвима.

Доктора смяташе препоръчаните от него сиви ходове за най-добрата си работа досега. Йоргенсен беше на мнение, че това са мръсни номера, а начинът, по който ги нарече Алекс, беше съвсем нецензурен. Само Айда остана очарована. В този план тя виждаше безкрайни възможности да разгърне таланта си.

– Това ще трябва да почака – каза й Стен.

– Защо? Мога да накарам този компютър да запее всяка песничка, която си поискам.

– А проект „Браво“?

Айда въздъхна.

– Добре де, почти всяка.

Доктора я изгледа гневно.

– Ще започна с радиопредаванията – изръмжа тя.

Дори Доктора остана впечатлен от устройството, което тя успя да сглоби. То зае цяла заседателна зала на борда на стария лайнер. В основата си представляваше най-обикновен радиопредавател, натъпкан с достатъчно енергия, за да изкара Вулкан от орбита. Тя го включи към миниатюрния си компютър от „Богомолка“ и го настрои за следене на радиоемисията на Компанията, предназначена за новини и развлекателни предавания за мигритата.

– Завъртаме това лостче – обясни им тя – и сме на тяхна вълна. Всичко, което казваме оттук, ще звучи като излъчено от тяхната станция.

– Искаш да кажеш, нещо от рода на „Торесен се чука с ксипаки“? – попита Стен.

– Малко по-фино – намеси се Доктора. – Идеята е да го направим да звучи така, сякаш е одобрен от Компанията текст.

На лицето на Стен се изписа недоумение. Той махна ръка с отращение.

– Както и да е – каза Доктора. – Аз ще се погрижа какво точно да говорим. Ти просто се погрижи за своята работа.

Стен и Бет минаха покрай входа на фабриката. Вървяха бавно, като две мигрита, току-що излезли от смяна и запътили се за наркобира. От фабриката излязоха няколко работници и се качиха на транспортната лента до тях.

Стен сръга Бет с лакът и каза високо:

– Погледни. Това беше Поддържащ цех Двайсет и три, нали?

– Да – отвърна Бет. – Той е. Чух за това място.

Стен поклати глава.

– Нещастни тъпаци. Сигурен съм, че няма да щат да бачкат тук. Както и да е. Предполагам, че Компанията ще измисли някакъв лек.

Едно набито мигри ги изгледа сърдито.

– Лек ли? От какво лек?

Стен и Бет небрежно се обърнаха към него.

– О, и ти ли бачкаш тук?

Мигрито кимна.

– Няма нищо – каза Бет. – Нищо не исках да кажа.

Набитото Мигри и колегите му се скупчиха около тях.

– Казвай де!

Стен и Бет изглеждаха малко нервни.

– Кажим им – подкани я Стен. – Но не направо, моля те. Да не ги обидим.

– Кво ви става бе? Кво искаш да кажеш с това „не направо“? Кожна треска ли сме хванали, или кво?

Бет сръга Стен.

– Да се махаме оттук. Да не стане някоя беля.

Стен понечи да се отдалечи, но спря.

– Виж, все някой трябва да им го каже. – Обърна се към смутените мигрита. – Ние работим в Мигрантския здравен център.

– Е, и?

– Ами напоследък идват наистина странни случаи оттук. – Той посочи фабриката, от която мъжете току-що бяха излезли.

– Кви случаи?

– Не е ясно – каза Бет. – Май има нещо общо с разтворите, които

използвате тук.

Мигритата се вкочаниха.

– Какво им е лошото на разтворите? – попита набитият мъж.

– Не може да се каже. Изглежда, е някакъв вирус. Поразява само мъже.

– И какво им прави?

Стен сви рамене.

– Как да го кажа... те просто нямат много сексуален живот напоследък.

– И вероятно никога няма да имат – подхвърли Бет.

Мигритата се спогледаха.

Стен стисна Бет под мишницата и я дръпна по-надалече. После извика през рамо:

– Всичко добро, момчета.

Мигритата дори не забелязаха как двамата скочиха през перилото и бързо се запътиха към друга лента. Изглеждаха много импотентни.

Айда мигаше невинно до микрофона. Доктора седеше до нея и поглеждаше в бележките си, за да се увери, че говори каквото трябва, с вдъхваща възможно най-голямо недоверие интонация.

– Преди да изпълним следващата молба, скъпи приятели работници, имаме за вас едно съобщение. То е от Здравния център. Служителите там са много притеснени от появилите се напоследък слухове. Глупави слухове, впрочем. Свързани са със заразяването на течности в Поддържащ цех Двадесет и три... Ох, извинявайте... исках да кажа с незаоряването на течности... Както и да е. Този слух е напълно неоснователен, както ни уверяват от Здравния център. И няма никакви причини за тревога. Абсолютно невярно е, че причинява импотентност сред мъжете... Поправка. Всъщност няма никакво заразяване... Но и да имаше, то не би могло да увреди мъжката потентност. Ъъ... мисля, че това е всичко. Сега нашият следващ избор е...

Айда превъртя ключа и оригиналната емисия загърмя в студиото. Точно в началото на поредната песен. Тя се обърна към Доктора и се ухили.

– Как беше?

– С удоволствие си представям нещастните страдащи мигрита.

На следващата смяна в поддържащия цех на работа дойдоха само

осем мигрита от персонала. След петнадесет минути тези осем мъже също чуха за опровержението по радиото и побързаха да напуснат.

Патрис, облечен като социопатрул, се беше облегал небрежно на стената. И наблюдаваше играещите в зоната за развлечения мигрита. Друг отреп – жена, облечена като джойгърл – си бърбеше с него, придавайки си вид, че се пазари за цената.

Едно високо мършаво мигри привлече вниманието им – потеше се пред един игрален пютер. Вкарваше картата си и изчакваше лампите и колелцата да засвяткат. Но все оставаше с празни ръце и непрекъснато ругаеше. Картата отново влизаше в слота за нов опит.

– Тоя играе от цял час – прошепна Патрис на момичето.

Тя погледна мигрито през рамо и каза:

– Сигурно току-що е увеличил договора си с половин година.

Обърна се, приближи се до една от вентилните решетки и се опря на нея.

– Жертвата е ей оня – прошепна тя на скрития вътре отреп. Чу се стържещ звук и отрепът изчезна.

След няколко часа мигрито продължаваше да стърчи пред автомата, манипулиран от разстояние от отрепите с помощта на едно злокобно устройство, конструирано от Айда. То поддържаше интереса на мигрито, като му пускаше от време на време скромна печалба. Но бавно и постепенно мъжът губеше.

– По дяволите! – извика най-после той.

Обърна се и се отдалечи от машината. Патрис опря пръст в едно невидимо петънце на униформата си и zakрачи към игралния пютер. Изчака, докато мигрито се обърне към него, и вкара картата. Чу се внезапен вой на сирени... звън... засвяткаха подивели мигащи лампи.

Изгубилото мигри замръзна и изръмжа на съседа си:

– По дяволите! Видя ли какво направи току-що това говно?

– Видях. Спечели цяло състояние.

– А аз играх на онова нещо половин ден. Не ми пусна и един скапан кредит. А тоя само идва и...

Привлечени от шума на полудялата машина, се струпаха още мигрита, чуха оплакванията на губещия и започнаха да мятат гадни погледи към Патрис. Патрис най-сетне си даде вид, че ги е забелязал. Направи крачка към тълпата, размаха зашеметяващата палка и викна:

– Хайде, разкарай се. Стига сте зяпали. Чупка.

Разгневената тъпла се поколеба.

– Миризлив измамник, това е той – подвикна някой отзад. Въпросният някой беше мнимата „джойгърл“.

– Да бяхте го видели – изрева изгубилото мигри. – Отмъкна всичко, което ми се полагаше.

Ново сърдито ръмжене. Патрис натисна бутона за тревога и след миг към тях затича отделение социопатрули да го отгърват. Той изчака, докато се приближат, и изчезна.

– Скъпи работници – каза Айда. – Всички ние трябва да сме благодарни за великолепните центрове за развлечения и отдих, които ни е осигурила Компанията. Които, бих добавила, й струват немалко разходи. Например, игралните пютри, които осигуряват на всички нас хубаво и честно забавление. Статистиката на Компанията доказва, че машините изплащат повече кредити, отколкото печелят. Но винаги се намират губещи, които разпространяват ужасни слухове. Толкова ужасни, че чак ми е неудобно да ги повтарям... Така или иначе, няма нищо вярно в твърденията, че машините уж били настроени така, че да изплащат печалби само на високопоставени служители на Компанията. Това изобщо не е вярно. При това някои лъжци нагло твърдят, че машините били настроени да плащат само на социопатрули. Представяте ли си? На тези мъже, които Компанията наема с цената на големи разходи, за да...

Йоргенсен измисли върховния удар.

– Всичко това е ала-бала – заяви той. – Трябва да удариш някой там, където най го боли.

– Като например? – изсумтя Доктора малко обидено.

– Например бирата.

С края на поредната смяна към куполите за забавления се стекоха вълни от мигрита. Напъхаха картите си и зачакаха за студената халба. Нищо. Нито капка. Машината само засмукваше картата, отчисляваше кредити и избръмчаваше на поредното мигри да се разкара.

– Тъп автомат, ще се разкарам друг път! – изрева едни мигри и натика картата си отново. Пак нищо. Халоса автоматата. – Дай ми бе!

– Аз съм собственост на Компанията – уведоми го автоматът. – Насилието над мен води до строги наказания.

В отговор мигрито изрита машината. Алармите бързо доведоха

отделение социопатрули, за да въдворят ред. Но те намериха празни куполи. Празни, ако се изключеха изкорубените и преобърнати автомати. До един изпразнени от съдържанието им и стенещи на пода.

Доктора поклати глава.

– Не. Твърде е очевидно. Не е достатъчно сиво. Прескочи темата за бирата, Айда, и мини на въпроса за храната.

Айда се обърна към микрофона.

– Скъпи работници, Компанията има удоволствието да обяви новата си здравна програма. Установено е, че всички ние трупаме твърде много килограми. Поради което, считано от следващата смяна, хранителните порции ще бъдат намалени с тридесет процента. Тези тридесет... Извинете, получила се е грешка. Тази програма няма да влезе в действие, докато... докато... Какво? Грешно съобщение? О, забравете, драги слушатели! Такава програма изобщо няма! Скъпи работници, няма нищо вярно в съобщението, че хранителните продукти ще бъдат занижени с тридесет процента, считано от следващата...

Стен отстъпи мястото си пред автомата на едно пияно мигри и се запровира през тълпата към Бет. Сложи двете бири на масата и седна на стола до нея.

– Едно ще ви кажа – заговори един от мигритата на приятелите си. – Тия отидоха вече твърде далече. Твърде скапано далече.

Стен намигна на Бет и тя му се усмихна в отговор.

– Те просто ни мамят. Бъркат се в сексуалния ни живот, опитват се да ни прецакат с бирата. А сега ще ни увеличат всички трудови договори с една година.

– Къде го чу това?

– Току-що. От оная по радиото.

– Но тя каза, че било само слух.

– Да бе, да. Слух. Как ли не! Ако беше слух, защо се мъчат да го опровергават толкова упорито?

– Той е прав – намеси се Стен.

Мигрито се обърна към него, присви очи, изгледа го и се ухили. После го потупа по рамото.

– Разбира се, че съм прав. Компанията винаги е действала по този начин – пуснат слух, проверят реакцията, след което ни го натрисат наистина.

– Помните ли миналата година? – вметна Бет. – Оня слух, че ще загубим три дни платен отпуск? И кво стана?

– Загубихме ги – отвърна глухо мигрито.

Приятелите му отпиха от бирите. Умислени. Мрачни.

– Скапана работа – въздъхна един от мъжете. – Кво друго можем да направим, освен да се оплакваме?

Кимания.

– Знаете ли кво ще ви кажа? – заговори първото мигри. – Ако можех, щях да направя нещо. По дяволите, аз поне нямам семейство. Бих поел риска.

Останалите мигрита се огледаха. Разговорът беше влязъл в опасни релси. Един по един започнаха да се изнизват, извинявайки се с най-различни причини. Стен, Бет и недоволното мигри останаха сами.

– Ти сериозно ли мислиш това, което каза? – попита Стен.

– За кое?

– Че си готов да си го върнеш на Компанията.

Мигрито го изгледа с подозрение.

– Ти шпионин ли си?

Понечи да стане, после каза:

– И да си, кво ми пука. Писна ми. Като взема да те фрасна...

Бет го хвана за ръката, нежно го придърпа да си седне на стола и му купи бира.

– Ако говориш сериозно – каза му Стен, – имам едни хора, с които искам да те срещна.

– И за кво? Да се гърчим като всички останали? – Той махна с ръка към останалите мигрита в бара.

– А, не. С гърченето свърши – каза Стен.

Мигрито го изгледа. След което се усмихна широко. Ръката му се пресегна през масата.

– Твой човек съм.

Стен стисна ръката му.

– Как ти викат?

– Скапаният надзирател ми вика какво ли не. Иначе се казвам Уеб.

Станаха и излязоха от бара.

– Мисля, че най-сетне проумях как действа цялата тази работа – обяви Бет на Айда и Доктора.

– Сивите номера ли? – попита я Айда.

Бет кимна.

– Бедни човеци – изпръхтя Доктора. – Мъчат си мъничките мозъци с неща, които са очевидни.

Бет го погледна така, сякаш се канеше да му обръсне мустаците, обърна се и тръгна към вратата.

– Почакай – каза Айда.

Бет спря.

– Докторе – заяви Айда – Ти може да си най-всевиждащото и всезнаещо същество в галактиката, но понякога пропускаш да забележиш нещо, което се намира пред малкото ти пухкаво личице.

– Като например?

– Като например, че може би е редно да чуем какво се върти в главата на Бет.

Доктора се замисли и замърда мустаци. След което излъчи възможно най-топлите си чувства към Бет.

– Грешката е моя – каза той. – Отдай го на вродения ми инстинкт да дера и разкъсам.

Умилостивена, Бет се върна и се разположи на един стол.

– Това, за което си мислех – каза тя, – е последният и най-въздействащ сив номер. За мигритата.

– Като? – попита Айда.

– Като старата легенда, появила се на Вулкан още с първите мигрита.

– Легенди ли? – настръхна Доктора. – Обичам легендите. От тях може да се измъкне много.

Бет си пое дълбоко дъх.

– Според тази легенда един ден на Вулкан ще избухне мигрантско въстание. И то успешно въстание, предвождано от човек, дошъл отвън, но който някога е бил мигри.

Доктора все още се чувстваше малко задръстен – това, че се бе наложило да се извинява, го бе разсеяло.

Но Айда схвана на часа.

– Имаш предвид Стен?

– Да. Стен.

– Ах! – най-сетне загря Доктора. – Завръщането на митичния изкупител. Стен ги повежда към спасението.

– Нещо подобно – кимна Бет.

– Най-съвършеният слух – възкликна Айда. – Пускаме мълвата, че изкупителят е тук. – Тя погледна към Доктора. – Смяташ ли, че вече сме

достигнали до това ниво?

– Да – отвърна Доктора. – Точно сега сме в съвършен междинен стадий.

Бет се поколеба.

– Има една пречка.

– Като например? – Доктора вече нямаше търпение да се залови за работа.

– Какво ще каже самият Стен за това?

Айда сви рамене.

– На кого му пука? Съжалявам само, че няма да съм аз. В изкуплението има големи пари.

Слухът се разрасна като вирусна колония върху посявка на Петри. Из целия Вулкан. Мигритата обикаляха напрегнати, гневни, очаквайки нещо да се случи. Но все още убедени, че нищо няма да излезе. Без ръчкане недоволството скоро щеше да заглъхне до обичайния примирен ропот.

– Видяхте ли? – говореше един стар мигри на внучетата си. – Какво разправях аз на баща ви през цялото време? Има начин да се измъкнем от Вулкан. И да зарежем говняната Компания.

Синът му и снаха му подминаха неприличните изрази и кимнаха на децата си. Стариат беше прав.

– И както винаги съм казвал, тъкмо Миг ще натика договорите ни с Компанията направо в гъ...

– Татко – не издържа снахата.

– Разкажи ни за него, деде – обади се едно от децата. – Разкажи ни за Миг.

– Ами, първо, той е един от нас. Скапан бачкатор. А после се чупил извън този свят. Но никога не ни забравил, и един ден...

– Ох, не знаех, че съм служил с Изкупителя – заяви Алекс, поклони се церемониално и подаде халбата с бира на Стен.

– Млък! – изръмжа Стен.

Бет се изкиска.

Глава 33

– Моля за извинение, сър – заговори Съветникът. – Но вие просто нямате представа какво става навън. Лъжи. Слухове. Всяко мигри е готово да ти пререже гърлото.

– Глупости – отвърна баронът. – Нормална фаза в поведението на мигритата.

Съветникът седеше в градината на Торесен и всеки момент очакваше брадвата да се стовари върху врата му. Но очакванията му не се сбъдваха. Просто си седеше тук с питие в ръката и си говореше с барона. А това не се случваше често, когато Торесен викаше при себе си служител. Особено при всичките тези приказки, които се ширеха по адрес на Съветника.

– Поканих те тук – каза Торесен, – заради добре известната ти откровеност.

Лицето на Съветника засия.

– Както и за – допълни Торесен – определени, как да се изразя, да речем – необосновани твърдения за недискретност от твоя страна.

Лицето на Съветника помръкна. В края на краищата все пак се ока-
за уловка.

– Има обвинения – продължи Торесен, – че си бъркал доста дълбоко в кредитите на мигритата.

– Аз никога... – почна Съветникът.

Торесен вдигна ръка да го укроти.

– Това не е изненадващо – каза Торесен. – Винаги се е правило. Съветниците винаги са си взимали по нещо в повече заради вярната си служба, без да ощетяват Компанията, и отделни трудови договори са се удейждали без излишни счетоводни разходи.

Съветникът се отпусна малко. Формулировката на барона беше точна. Неформална система, която действаше от векове.

– Това, което ме притеснява – каза Съветникът, – са слуховете. Кълна ви се – в живота си! – че никога не съм присвоявал сумите, за които ме обвиняват.

Торесен отново му даде знак да млъкне.

– Разбира се, че не си. Ти се един от моите най-верни... е, най-малкото от най-дискретните ми служители.

– Тогава защо...

– Защо те повиках ли?

– Да, сър.

Торесен стана и закричи из градината.

– Всъщност викам един по един всичките си ключови служители. Мигритата пак пъшкат и стенат. Това нещо се е случвало по времето на дядо ми. Както и по времето на баща ми. Те не ме притесняват. Загрижен съм от непремерената реакция на моите хора.

Съветникът си помисли за гадните погледи, на които се натъкваше напоследък. Това беше нещо повече от обичайното недоволство на мигритата. Понечи да каже нещо. Но реши да го премълчи.

– Та както казах – продължи Торесен, – това е просто един цикъл. Но трябва да се справим с него деликатно.

– Да, сър – отвърна Съветникът.

– Първото нещо, което трябва да запомните – каза Торесен, – е да не ги озлобявате. Оставете ги да покипят малко. Не обръщайте внимание какво приказват. И набележете водачите. Ще се занимаем с тях, след като нещата се успокоят. – Той погледна Съветника. – Ясен ли съм?

– Да, сър.

– Добре. Сега смятам лично да се заема с всичко това.

– Да, сър.

– Искам всички инциденти – до най-дребните – да ми се докладват.

– Да, сър.

– Никакви действия – и най-незначителните – да не се предприемат без мое одобрение.

– Да, сър.

– Значи се разбрахме. Има ли още нещо, което имаш да ми съобщиш?

Съветникът се поколеба, после каза:

– Ъъ, да. Емисиите по радиото за мигритата. Май са малко... как да го кажа...

– Един чудесен пример за това, за което говоря. Свръхреакция. Хората, които отговарят за него, отричат да са излъчвали такава информация. Но фактите са си факти.

– Ако разрешите да попитам... вие какво направихте?

Торесен се усмихна.

– Освободих ги. И се разпоредих всички предавания да се утвърждават лично от мен.

Настъпи неловка пауза, след което Съветникът осъзна, че е освободен. Стана и се поклони.

– Благодаря ви за удоволствието, сър.

– Нали съм за това – успокой го баронът. – Да изслушвам хората си.

Изглежда напускащия Съветник. Прецени го. Малко тромав, помисли си, но полезен. Ако нещата тръгнаха на зле, лесно можеше да го хвърли на мигритата. Не. Не непременно. Не и сега. Събитията просто бяха излезли малко извън рамките.

Глава 34

За човек, който току-що бе предотвратил малък преврат, Айда изглеждаше мрачна. Тя беше намерила проект „Браво“. Дори с помощта на Стен локализирането му се бе оказало гадна задача. Очевидно се намираще близо до Реда. Или по-скоро до някогашния Ред. Но цялата зона представляваше плетеница от коридори, цехове и жилищни отсеци. И специално конструирани за целта компютърни хитрости, плод на усилията на някой гений, пред когото Айда можеше само да изпита възхищение.

– Това, което направих – поясни тя на групата, събрана около терминала ѝ – беше да приема, че проект „Браво“ е изолиран от останалата част на Вулкан.

– Естествено – каза Стен.

Айда го погледна гневно.

– Това означава, че хората, работещи по него, трябва да са държани под изключителни мерки за сигурност. Но това са специални хора. Не затворници. Затова предположих, че на тях би трябвало да са осигурили щастлив живот. Най-добрата храна. Пиене. Секс. И всичко останало.

Доктора се усмихна с гадна малка мечешка усмивка. Айда имаше повече мозък в главата, отколкото беше допускал.

– Залових се да проследя транспортите на луксозни пратки храна. Продоволствия за хора от висок ранг и прочие.

– Тогава какъв е проблемът? – попита Стен.

Айда набра няколко клавиша. Пред очите им разцъфна триизмерен модел на проект „Браво“.

– Проекция – каза Йоргенсен. – При пряк щурм жертвите ни ще са неприемливи. Мисия под съмнение при конвенционална тактика.

Доктора огледа изображението. Мустаците му помръднаха в знак на съгласие. Всички очакваха неговите заключения.

– При сегашните обстоятелства – заяви той – Йоргенсен е прав. Но какво ще кажете, ако се придвижим с една фаза напред?

Йоргенсен помисли малко и каза:

– Аха. Черни операции... Увеличен натиск... Цел „Браво“... Да... алтернативи... но са твърде много, за да се пресметнат.

Обсъдиха го.

– Аз лично гласувам за следващата фаза – заяви Стен.

– Какво се очаква да кажа, по дяволите? – прошепна Стен.

Доктора се мъчеше да си придаде презрителен израз. Все още не можеше да го докара достатъчно убедително.

– Обичайните вдъхновяващи глупости. Вас, хората, лесно може да ви впечатли човек.

– Щом е толкова лесно, защо ти не се качиш на тези сандъци?

– Много просто – отвърна равнодушно Доктора. – Както ти самият казваш, кой ще повярва на едно пухкаво мече?

Стен изгледа останалите членове на екипа.

– Кажете им всичко, освен истината, момко – поучи го Алекс. – Те така или иначе няма да го разберат.

Бет само му се усмихна. Стен въздъхна дълбоко и се закатери върху накамарените сандъци.

Четиридесетината събрани в склада мигрита го зяпнаха. Зад тях водачите им – отрепи го гледаха с любопитство.

– Не знам какво ще си помисли Компанията за вас – каза Стен. – Но като ви гледам, мене лично адски ме плашите!

Последва лека тръпка на веселие.

– Стария ми казваше, че най-важният инструмент е четирикилограмовият чук. Използваше го да удря с него от време на време началниците си между веждите, само за да им привлече вниманието... Сега ми трябват седемдесет и четири килограмови чукове. И вие с бригадите си ще привлечете вниманието им. Считано от следващата смяна.

Командирите на ядра под него забръмчаха.

– Вие всички си знаете работата и с вашите хора си я вършите от много време. Няма аз да ви уча вас, старите майстори, как се кове желязото. Запомнете само едно. Ние сме много малко. Ние сме също като чирака с половината сандък инструменти. Ако ги счупим рано, няма да си свършим работата.

Мъжете закимаха. Стен им говореше на техния език. Мустачките на

Доктора потръпнаха. Правилна процедура, прецени той, въпреки че не схващаше аналогиите.

Стен изчака, докато приказките заглъхнат, и вдигна ръка.

– Свобода за Вулкан.

Даде знак на отрепите да отведат мигритата през тръбите към техните зони и скочи от сандъците.

– Е, Алекс?

– А бе не знам... но май ще мине. Да, ще мине.

Мигрито изглежда оръжието скептично. Не вдъхваше много доверие – две споени двацетмилиметрови медни водопроводни тръби. Отвинти тапата, изтърси две от таблетките натриев тиосулфат в шепата си, напъха обратно оръжието под работния си комбинезон и закрачи по коридора.

Вдишване... издишване... вдишване... нормално... просто отиваш да докладваш за малката авария на старшията. Няма нужда да бързаш...

Натисна звънеца на вратата. Стъпки отвътре, и забравеният да сложи очилата си старши надникна навън.

Изглеждаше озадачен. Попита нещо, което мигрито не можа да чуе заради бученето в ушите си, докато измъкваше оръжието и натискаше възпламенителния бутон. По волфрамовите жици протече ток. Жичките се нажежиха и подпалиха амониевонитратната смес.

Сместа разкъса тампона със синилна киселина и избълва газ в гърлото на старшията. Той изхъри и се олюля.

Упражнението приключи. Мигрито хвърли газовата си пушка на гърдите на мъртвия тех и се отдалечи. Извади амилнитратната капсула от джоба на комбинезона си и я счупи – тя беше противоотрова, – свали предпазните ръкавици и си тръгна по страничната транспортна лента.

Айда небрежно завъртя длан и капакът на робота се отвори. Тя огледа подредените в търбуха на автомата-сервитър десерти.

– Започна да дебелееш – предупреди я Йоргенсен.

– Поправка. Аз не дебелея. Аз съм дебела. И смятам да стана още по-дебела.

Започна да тъпче някакво мегакалорично разточителство в устата си, докато с другата ръка набираше нещо на компютърната клавиатура.

– Изтри ли ги? – попита Стен.

– Още преди часове.

– Тогава какво правиш сега, по дяволите?

– Порових и напипах ключа към ликвидните сметки на Компанията. Ако успея да се свържа, ще мога да прехвърля каквато си искам сума по сметка в някой друг свят.

– Като регистър за Свободна търговия?

– Това би могло... опаа! – Ръката ѝ пробяга по клавишите и светкавично изключи терминала от мрежата. – Тия подозрителни кретенчета са скрили тук засичащ ключ.

– Какво прави тя? – попита Бет.

– Урежда си личния пенсионен фонд – отвърна Стен.

– Това го разбрах – отвърна му Бет презрително. – Имах предвид изтриването.

– Предположихме, че службата за сигурност на Компанията и патрулт ще поддържат записи за нарушителите на реда. Мигрита, които все още не са за прогаряне на мозъка или за пулверизация. Айда локализира записите и ги изтри.

– Направих нещо повече – каза Айда. – Вкарах към тази база код ЗАБРАВИ, така че нововъвежданите данни ще се заличават автоматично.

Бет изглеждаше впечатлена. Айда отново се обърна към клавиатурата и каза:

– Да опитаме един друг трик с тези сметчици.

– Тук е радио „Свободен Вулкан“ – прошепна гласът в милионите говорители.

Паникьосани техници се мъчеха да засекат с проследяващата апаратура източника на предаването. Но тъй като сигналът се предаваше по кабел до стотици различни предавателни станции, сменяйки ги по случаен признак няколко пъти в секундата, задачата им беше безнадеждна.

– Започна се. Ние, народът на Вулкан, започнахме ответни удари. Тази смяна бяха премахнати няколко висши служители на Компанията заради престъпления към работниците, които са извършвали от години. И това е само началото. Ще има и още.

Стен се отпусна в креслото и набра команда за наркобира. Изпи я и натисна бутона за още.

– Някакви жертви?

– Само една. Осемнадесето ядро. Свързката ни е бил спрян от

контролен патрул. Прикриващите го се паникьосали и открили огън. Загинали са и тримата патрулни.

– Трябва ни името на този мъж – каза Доктора. – Мъчениците са животелният сок на човешките революции.

Стен надигна втората бира. В момента не беше в настроение.

– Сега излиза гаврошчето – одобрително каза Доктора.

Изтегнат до пандата във вентилната тръба над Центъра за посетители, Стен фокусира далекогледните си очила. Най-последно откри отрепа, облечен в мигрантски комбинезон – вреше сред тълпата гости от други светове.

– Накарал си го да си вземе баня, надявам се – каза Доктора. – От него се очаква да прилича на ангелче, което всяко човешко същество от мъжки пол би пожелало да гушне.

Стен погледна четирите мигрита, облечени в униформи на социопатрули, които се провираха през тълпата и подвикваха на „гавроша“.

– По-бавно, момче – промърмори Стен. – Ще им се изплъзнеш.

Сякаш чуло го, момчето започна да щъка безцелно на зигзаг сред тълпата, докато „патрулите“ го настигнат. Шоковите палки се надигнаха.

– Ах – въздъхна доволно Доктора. – Чувам чак оттук крясъците на малкото зверче. Какво става?

– Ето ги!

Разгневени астронавти наскочаха от бара, където отрепът беше позволил да го „хванат“.

– Сериозно ли са възмутени?

Стен обходи с очилата си физиономиите на астронавтите.

– Много.

Външните се скупчиха около мелето. Един от тях изкрещя нещо на патрулите.

– Хайде – промърмори Стен. – Раздвижвай ги.

Отрепът се оказа по-добър актьор от четиримата възрастни. Падна, но извъртя глава и заби зъби в крака на единия от мъжете. Фалшивият социопатрул изкрещя и го удари с шоквата си палка.

Това свърши работа. Астронавтите се превърнаха в озверяла тълпа, набрабиха бутилки и започнаха да чупят стъкла. Четиримата „патрули“ грабнаха момчето и затичаха към изхода.

Стен натисна клавиша на миникомпютъра до себе си и алармата за

безредици запишя.

– Каж ми какво става – замоли го нетърпеливо Доктора.

– Нашите хора се разкараха от купола. Чудесно, ето го отделението за борба с безредици, в ударен строй.

– Какво правят скапаняците астронавти?

– Нападат.

– Великолепно. Сега би трябвало да видим как първите двама-трима патрули падат. Някой би трябвало да изпадне в паника и да включи палката си на пълна мощност и... – Доктора се усмихна блажено.

– Така стана. Първият войник падна. Олеле!

– Искаш да кажеш, че справедливо разгневените чужденци, видели с очите си бруталната саморазправа над едно чаровно дете, и нападнати от главорези, реагират по възможно най-усърдния начин. Моля те, опиши ми го, Стен. Ядат ли Социопатрули?

– Не.

– Жалко. Това е една човешка характеристика, която отначало не можах да схвана. Можеш да продължиш.

Стен грабна маркуча, промуши го през решетката и включи резервоарите с повръщаш газ към Центъра за посетители, грабна Доктора и двамата бързо се заизмъкваха.

– Великолепно, Стен. Великолепно. Свободните търговци са най-неуморните разпространители на слухове. В най-лошия случай Компанията ще си спечели лоша репутация. При повечко късмет неколцина от тези космически моряци може да се окажат моралисти – в което се съмнявам – и ще откажат товара. Особено след като започнат да се чудят защо Компанията не само ги забърква в безредици, ами на всичкото отгоре ги обгазва.

Стен реши, че единственото, което можеше да направи Доктора пощастлив, е клането на сирачета.

ДИРЕКТИВА НА КОМПАНИЯТА – ДА СЕ ПРИЛОЖИ НЕЗАБАВНО

Поради лоша производителност, следните зони за забавление, предназначени за неквалифицирани мигрита, да се затворят незабавно: Номера 7, 93, 70.

„Експлозиите във вакуум са голяма работа – реши Алекс за стотен път, докато наблюдаваше превръщания се в огнено кълбо лихтер. – Правят почти съвършена сфера.“

Вдигна куфарчето си е експлозивно и се запъти към входа на товарния пристан.

Четири други сандъка, освен оня, който току-що беше гръмнал чуждопланетния товарен кораб, бяха натоварени от тъпаците и чакаха реда си. С една малка подробност. Само някой с опита на Алекс можеше да разбере, че те никога няма да отлетят. Едната експлозия трябваше само да привлече вниманието на Свободните търговци – унищожавайки само един роботизиран лихтер, – а останалите бомби щяха да откажат Свободните търговци да товарят от Компанията.

ДИРЕКТИВА НА КОМПАНИЯТА – САМО ЗА ПЕРСОНАЛ ОТ СИГУРНОСТТА

Считано от този момент, всички лични карти на персонала, служещ в следните зони: Център за посетители. Товарен отсек, Складови отделения, се подменят. Новите пропуски ще се връчват индивидуално. От този момент всеки член на патрул или кадр от сигурността, който не засече лица със стари карти, ще бъде обект на сурови дисциплинарни процедури.

Секретарката внимателно огледа бюрото на Гайцен. Светлинната писалка беше поставена на мястото си, дисплеят с въвеждащите данни, предназначени само за екзеци – включен на ИЗЧАКВАНЕ, столът – разположен на необходимите сантиметри от бюрото.

„Ефикасността е всичко, Станкил“ – обичаше да ѝ повтаря Гайцен. „Скапаняк“ – помисли тя. Странно защо не го казваше и в леглото. Много го беше страх за сърцето, може би.

Отиде до вратата, докосна я с длан и се огледа за последно. Всичко си беше познато и на мястото, точно така, както искаше екзекът. Прекрачи през прага и както ѝ бяха указали, остави работния си комбинезон в антрето. Провери часовника. Гайцен всеки момент щеше да излезе от ваната.

Коленичи пред шахтата и нетърпеливо очакващият я отреп отвори решетката. Жената пропълзя вътре и се скри.

Докато се извиваше неловко на деветдесетградусовия завой във вентилационната мрежа, секретарката съжали, че нямаше да може да види как Гайцен се отпуска в любимото си кресло.

– Алвор?

– Да, Юх? – Брататият водач на ядро се обърна.

– Тоят екип ли се е справил с този Браун?

– Никога не съм чувал за тоя скапаняк.

Стен кимна и погледът му пробяга по рапорта на сигурността. Този, който беше убил Браун – някакъв нископоставен екзек в Отдела за Планиране на производството – изглежда, си беше отмъщавал лично. Той се замисли за миг. Не. Свободен Вулкан нямаше да поеме отговорността и за това убийство. Нека Компанията се объркаше още повече.

ДИРЕКТИВА НА КОМПАНИЯТА – САМО ЗА ПЕРСОНАЛА ПО СИГУРНОСТТА

Преди началото на рутинните патрули се консултирайте с началника на сменните екипи и със схема P79Л. Зоните, отбелязани със синьо, трябва да се охраняват само от четиричленни екипи, въоръжени с оръжие за борба с безредици. ОБСЪЖДАНЕТО НА ТАЗИ ПРОМЯНА С НЕКВАЛИФИЦИРАН ПЕРСОНАЛ Е ЗАБРАНЕНО.

– Тук е гласът на „Свободен Вулкан“ – отекнаха говорителите. – Бихме искали да разберем как се чувствате вие, Екзекутивни служители и сътрудници по сигурността. Примката около вратовете ви се затяга, нали? Стават разни неща напоследък, нали? Какво стана с онзи социопатрул, изпратен в склад Игрек-008? Повече не се обади, нали? Ами екзек Гайцен? Виж, това трябва да е било доста неприятно. Нито пък е умрял по възможно най-бързия начин. Може би неговият случай ще накара вас, екзекутивите, използващи секретарките си за джойгърли, да се замислите. Да. Примка има. И тя се затяга все повече.

– Успяхте ли да го засечете? – изръмжа Торесен.

– Не, сър. Опасявам се, че изобщо няма да можем.

Торесен угаси екрана и превключи на друг отдел.

– Тук Семантика. Да, бароне?

– Имате ли анализ на този глас?

– Да, Много е сложно, сър. Не е на мигри, нито на тех. Въпреки че гласът на „Свободен Вулкан“...

– Наредено ви е да не използвате този израз, тех!

– Съжалявам, сър. Според нас гласът е синтезиран. Съжалявам.

Торесен изключи, погледна часовника и се запъти към оръжейната. Измъкна една сабя от скобите и се извърна срещу инструктора си.

– Хайде – изрева му той. – Все едно че наистина го искаш!

Стен огледа колебливо хидропонната ферма. По нищо не личеше, че Алекс е шетал из нея. Агриботите продължаваха усърдно да се грижат за продукцията, предназначена за консумиране от екзеци.

– Сигурен ли си, че ще задейства? – попита той скептично.

Алекс го потупа покровителствено по рамото.

– Знам, че не ти е ясно какво виждаш, момко. Ама недей да учиш дядо си как се правят деца.

Стен го последва до товарния док и се сниши вътре. Алекс притвори вратата и я блокира с метална пръчка.

– Ей, сега ще ме видиш...

Щракна малка запалка, хвърли я през процепа във фермата и отпелна металната пръчка. Докато вратата се затръшваше, Стен видя как помещението се изпълни – от пода до тавана – с бушуващи пламъци.

– Знаеш ли – каза Алекс, когато ударната вълна се блъсна във вратата на люка. – На това му викат прашна експлозия. Хайде да се разкараме оттук.

НА ВНИМАНИЕТО САМО НА ЕКЗЕКУТИВНИЯ ПЕРСОНАЛ

Напоследък сме свидетели на обезпокояващо количество молби за прехвърляне, ранно пенсиониране и оставки. Много сме разочаровани от това явление. В тези безспорно неспокойни времена Компанията се нуждае от своя най-квалифициран персонал, който да изпълнява достойно своите отговорни задължения. По тази причина всички подобни молби ще бъдат отхвърляни до следващо нареждане.

Торесен

Уеб преряза гърлото на социопатрула, изправи се и обърса ръцете си. Пристъпи към единствения оцелял от десетчленния патрул, притиснат до стената от две навъсени мигрита.

– Пуснете го, момчета.

Изненаданите мигрита освободиха патрула.

– С теб ще се разберем така – каза Уеб. – Теб няма да те смачкаме като останалите говна. Ще те пуснем да си идеш.

Хората на Уеб го изгледаха изумени.

– Сега ще се върнеш в говняната си барака и ще разкажеш на приятелчетата си какво се е случило.

Патрулът, вкочанен от ужас, само кимна.

– А другия път, като те сложат патрул, няма защо да ни се правиш на герой. Не вдигай много шум. И не надничай много-много по коридора, дете може да става нещо, за което не искаш и да знаеш. Пуснете го да бяга, момчета.

Патрулът ги изгледа и заотстъпва. Стигна до завоя на коридора, обърна се и хукна.

– Мислиш ли, че ще направи квото му каза, Уеб? – попита един от мъжете.

– Няма значение. Все едно, тоя вече е извън играта. Пък и не мислите ли, че сигурността ще се зачуди как така се е измъкнал, без да му потрошим кокалите?

– Все пак не разбирам.

– Затова не си водач на ядро. Все още. Хайде. Да се махаме.

Петчленният патрул залегна, когато Фрик и Фрак изсвистяха от таванските греди на склада. Единият от мъжете намери време да вдигне тежката пушка и да пробие дупка в няколко от сандъците наоколо, преди миникапсулите с бял фосфор да се възпламенят.

Двете същества закръжиха с любопитство, поглеждайки към ада, закипял под тях, докато фосфорът разкъсваше кости и плът, след което кацнаха в отвора на очакващата ги вентилационна тръба и се скриха.

– Ей, ти! Какво е това?

– Соево телешко – отвърна Стен. – Ще желаете ли?

– Не. Допълнителни болести не ми трябват. Ще си сипя сам.

Медицинският тех гребна с черпака от баката и мина напред по

опашката.

Стен, изписал грижливо равнодушие на лицето си, хвърли поглед през редицата прислужващи към Бет. Двамата бяха облечени в бели комбинезони и не се отличаваха от останалите работници на многобройния персонал на Яслите. Част от мозъка на Стен започна да отброява времето, докато другата долавяше откъслечните разговори по масите наоколо.

– Това скапано малко чудовище! Татенце това, татенце онова, днес ще аз ще съм космическия главорез и...

– Ако не ни трябвах, Компанията щеше да прати в космоса скапаните...

– Да им разказваме приказници, да ги храним, да им чистим акото, като се нацапат. Компанията изобщо не ни плаща, каквото ни се полага.

– Ти как се справи с твоя Били?

– А, с онова тъпо копеле се разбрахме. Напъхах го в една канална шахта и го оставих там две смени. Ще се научи той скапан нещастник.

– Всъщност, докторе, Компанията няма нужда да издържа тия същества по начина, както се прави сега. Мисля си, че трябва да се приложи програма с използване на атрофна ампутация.

– Хмм. Интересна идея. Можем да я доразвием...

Време беше.

Стен прещрака предпазителя на улигъна и го измъкна, със свит на спусъка пръст. Двамата социопатрули се втурнаха през вратата и паднаха, пронизани в гърдите. Дупките бяха големи като юмрук.

– Залегни! – извика Бет. Прислужниците зяпнаха, когато Стен хвърли две гранати от колана си наред помещението, и се проснаха на пода.

Бет хвърли шепа възпламенителни сачми и двамата залегнаха до обслужващите столовата.

Минаха секунди напрегната тишина и от другата страна на помещението се чува криясъци. И гръм, обгръщаш всичко.

Стен вдигна глава и погледна Бет. Тя се смееше. Той се изправи и я надигна. Разтърси я. Тя се съвзе и той я задържа към боклукчийската шахта, която беше спасителният им изход.

Всъщност беше започнал да я разбира малко по-добре.

– Слушате „Свободен Вулкан“. Ние знаем какво е да си мигри. Да живееш непрестанно под ботуша на Компанията. Да знаеш, че не

съществува нито закон, нито справедливост, освен за онези, които държат задушавашата примка на властта. Сега справедливостта ще се завърне на Вулкан. Справедливост за всички, които са живели поколение след поколение в терор.

– Мигранти. Вие много добре знаете каква ужасна подигравка са вашите Съветници и колко бледо ехо на бруталността на Компанията са вашите „комисии по оплакванията“.

– Но на всичко това идва краят. От тази смяна нататък Свободен Вулкан ще налага правото, познато на всички свободни хора в галактиката.

– Ако вашият надзирател ви принуждава да работите двойна смяна, ако вашият колега по работа доносници на Компанията, ако вашите синове и дъщери са били поковарени или отвлечени от Компанията – на тези злодеяния ще се сложи край. Веднага. Ако не, Свободен Вулкан ще приключи с онези, които ги вършат.

– Ако имате оплакване, споделете го. Гласно. Вие няма да знаете кой около вас е Свободен Вулкан. Може да е вашият съсед по работа, другият работник на поточната линия, някоя джойгърл или някой джойбой в Купола... дори някой тех. Но вашите думи ще бъдат чути и нашите съдилища ще произнесат присъдата.

– Ние ви носим справедливост, хора на Вулкан.

ОТ КОМПАНИЯТА – ДО ВСИЧКИ СЪВЕТНИЦИ И ЕКЗЕЦИ ПО СИГУРНОСТТА – ДА СЕ ПРОЧЕТЕ И ДА СЕ УНИЩОЖИ

Внезапният отказ на неквалифицираните мигрита от участие в нашата програма по жалбите е сведен до знанието ми. По наше мнение, тревогата заради малката банда злоумишленици, назоваващи себе си „Свободен Вулкан“, е прекомерна и неоправдана, тъй като вече сме в състояние да преустановим терора.

Екзекутивите по сигурността вече локализират основните зони, в които липсва такова участие в комисииите по жалби, тъй като отказът от участие очертава разположението на злоумишлените елементи. Незабавно да последват подходящи, възможно най-сурови мерки. Категорично се препоръчва на всички Съветници да накарат работниците, чието благосъстояние зависи от техните усилия да разберат, че веднага щом на тези злодеяния бъде

сложен край, онези, които са ги подклаждали, налагайки своята перверзна система на „правосъдие“, също ще бъдат сурово наказани.

Торесен.

– Мина ми през ум – каза Айда, докато раздаваше чашите с алкохол – че между нас тук няма човек, с когото родителите му биха искали да имат нещо общо.

– Някои от нас – отвърна сухо Бет – са хора, които преди всичко сами не биха искали да имат нещо общо с родителите си.

– Да не сме нещо сърдити, моме?

– Родители ли? – изпищя Фрик. – Какво я интересува колонията, нашата колония? – Фрак изписука в знак на съгласие.

– Вие, човечите, ако не нанасяте рани на себеподобните си – каза Доктора, – нямате търпение да наранявате самите себе си, не е ли така?

Стен се заинтересува от темата.

– Как пандите се оправят със своите родители, Докторе?

– Това при нас не е фактор. Първо, в размножителния процес мъжкят откъсва члена си след копулация и бързо – „кърви“ май е подходящ аналог – до смърт. – Мустачките на Доктора леко потрепнаха. – Щом малкото се зачене, в женската то съществува... аа, като паразит, докато се роди. Раждането естествено става в момента на смъртта на женската.

Бет примигна.

– Това не ви оставя много възможност за сексуален живот, нали?

– Понякога съм се чудил защо всъщност човешкият мозък не се намира под пъпа – отговори Доктора. – След като повечето мисъл у човечите се занимава с точно тази област от физиологията ви. Но за да отговоря на въпроса ти, тези от нас, които са сериозно загрижени за своето бъдеще, се кастрираме навреме. Тази операция, освен всичко друго, увеличава продължителността на живота ни със сто земни години.

Стен не можеше да реши дали да се разсмее, или да се притесни.

– Аха, сега разбирам – намеси се Йоргенсен. – Значи крачиш нагоре по пътя. Пред теб е мишената. Залягаш зад някой храст, пръскаш прозореца, после на зигзаг до вратата, отваряш я с ритник, хвърляш гранатата, стреляш и викаш: Мамо, прибрах се!

– Бе не разбирам какво толкова сте се загрижили – каза Алекс. –

Никой от нас няма да излезе жив от „Богомолка“. – Той допи питието си и мина на второ. Не изглеждаше особено притеснен.

Пот капеше от челото на Съветника по разкъсаната му, оцапана роба.

– В тази история просто няма нищо вярно. Моето отношение към вас, мигритата...

– Ние можем да използваме тая дума – прекъсна го един мургав мигри, – но това не значи, че в твойта уста звучи на място.

– Извинете. Вие сте съвсем прав, разбира се. Но... честна дума, никога не съм си позволявал да лиша никой... мигрант работник от справедливо спечеленото от него време за личното му добруване. Тази версия е измислена от враговете ми.

Петимата водачи на ядра го изгледаха с неверие.

Стен ги наблюдаваше, скрит зад паравана в края на изоставения склад, където се провеждаше импровизираният „съд“. Стори му се интересно, че вече не изпитва толкова силна омраза към стария си познаник, Съветника. От друга страна, нямаше никакво желание да се намесва.

– Можете да проучите досието ми – продължи Съветникът. – Винаги съм бил известен със своята порядъчност.

Горчив смях заглуши това, което се канеше да каже.

– Това ще го зарежем засега – каза Алвор. – Все още остава фактът, че назначаваше мигрита на смени, при които да загинат, само защото отказва да ти дадат това, което искаш от тях. Познавам двама, дори трима, които си изпратил за прогаряне на мозъка.

Мигрито в края на масата, който до този момент гледаше Съветника безмълвно, изведнъж се изправи.

– Имам въпрос, момчета. Искам да го поставя лично на Негово говнярство. Какво поиска от моята Жанис, та я принуди да се чупи и да избяга при отрепите?

Съветникът облиза устни. Мигрито го сграбчи за косата и го надигна от стола.

– Не отговори на въпроса ми.

– Ами... това беше... просто опитът ми за общуване беше разбран погрешно.

– Общуване. Тъй ли? Тя беше само на десет.

Стен се изправи. Но мигрито, който беше хванал Съветника,

отстъпи назад и само погледна останалите водачи на ядра.

– На мен повече не ми трябва, по дяволите! Гласувам „виновен“.

И целият хор съдебни заседатели изрази съгласие.

– Единодушно – обяви Алвор. – Каква е присъдата?

Стен изрита паравана.

– Предайте го на приятелите му. Навън.

Съветникът се ококори. Кой беше този? А после закрещя и се задърпа, когато водачите на ядрата го докопаха. Разтвориха двойната врата и го изхвърлиха навън. Съветникът залитна, олюля се и се озова в ръцете на чакащата навън тълпа работници.

Алвор затвори вратата. Но звуците на озверената тълпа отвън бяха твърде красноречиви.

Това беше първият съд.

– Също като бутане на домино – каза Стен. Дватама с Алекс се бяха запътили към кораба. – Още три цикъла и ще можем да престанем да се крием зад храсталациите, да започнем революцията и да накараме Гвардията да се размърда.

– Недей да броиш яйцата преди да са се измътили.

– Какво значи това, по дяволите?

– И аз не знам.

– Няма ли най-после да заговориш нормално, по дяволите?

– Просто си отпусти ушите, момко.

– Виж сега. Подготвили сме всичко. А – съпротивата е налице. Б – започваме да налагаме правосъдие за греховете и избиваме всеки екзек и всеки смотан тех, който може да брои до повече от десет.

– Дотук всичко е наред.

– В – правим оръжия и обучаваме мигритата как да си служат с тях.

Г – избираме свое алтернативно правителство, точно както ни научи инструкторът. И накрая, Д, плесваме ръце след три цикъла и революцията почва.

Алекс метна пушката си на рамо – този сектор вече беше достатъчно сигурен, за да могат мигритата свободно да ходят из него въоръжени – и спря.

– Не знаеш едно нещо, Стен – каза той. – Мъж или жена, хванат ли оръжие, не можеш да кажеш какво ще стане после. Ще ти дам един пример. Моят брат, казваше се Мартин. Отиде на един хубав свят, варварски, за който нашият император реши, че му трябвало ново правителство.

И значи вдигат те населението, и ги учат как да се бият и да се гордеят с това.

– И какво? – попита Стен.

– Та вдигат те шибаното червено знаме на революцията и се почва. Народът изколва аристокрацията. Брат ми им прави ново правителство вместо старото. Обаче на народа вече толкова му харесва кръвта и клането, че правят на кайма и новото си правителство, също като старото. Брат ми се чупи от планетата без една ръка и програмата се проваля. Сега си гледа овцете в Единбург, а аз дойдох да пазя честта на клана. Казвам ги тия неща, за да разбереш. Кибрит на деца не се дава.

Двамата минаха през въздушния люк към кораба. И ги посрещна дивашкият рев на Айда.

– Скапано! Скапано! Скапано!

Един от компютърните терминали профуча през залата и се натресе в стенописа отсреща.

– Какво става?

– Виж само какво направиха скапаните ти мигрита! – Тя махна с ръка към екраните в помещението. Това са всички канали на охраната! Виж ги тия глупаци!

– По дяволите, Айда! Обясни ми какво става!

– Доколкото мога да преценя – обади се Доктора, – социопатрулът прехвърляше няколко нерегенерирани мигрита в Екзотичната секция. Един от мигритата сигурно е имал приятели.

Стен погледна екраните, след което пристъпи до алкомата и си наля чаша.

– И те са решили да го освободят – продължи Айда. – Естествено патрулът повика подкрепления, същото направиха и приятелите на она. Което засмука повечето ни ядра в южната част на Вулкан. Виж.

Стен погледна бързо сменящите се изображения по екраните. Започна да разпознава отделни лица на водачи на съпротивата.

– Все едно – каза Йоргенсен – че вадят всичките си оръжия и тръгват на лов за мечка.

Айда изсумтя презрително и започна да включва звука на мониторите. Стен седна и се загледа.

Видя крещяща тъпа мигрита, шурмуващи формация патрули, барикадирали се зад преобърнати грависледи. Оръжията за борба с масови безредици заизсипваха огън и мигритата започнаха да падат.

На друг монитор една мигрантка, размахваща отрязаната глава на патрул, предвождаше борци на съпротивата срещу социопатрула.

Камерата трепна и екранът угасна, но изглеждаше, че падналите патрули бяха повече от мигритата.

Трети екран показваше неподвижна сцена при входа към Екзотичната секция. Люкът беше барикадиран и патрулите бяха разположили блокади около позицията си. От всички околни коридори и вентилационни проходи срещу тях се изсипваха мигрита.

– Скапано – въздъхна Стен.

– Това вече го казах – отбеляза Айда.

Стен се обърна към Йоргенсен.

– Миюйткина.

Очите на Йоргенсен се изцъклиха и той изпадна в транс.

– Прецени обстановката. Програма.

– Изчисляване на точен процент невъзможно. Но като цяло – неблагоприятна.

– Детайли.

– Ако се допусне начало на революция, особено режисирана като настоящата, преди да е настъпил подходящият момент, ще възникнат следните проблеми: най-силно мотивираните и обучени хора на съпротивата най-вероятно ще станат жертви, тъй като ще атакуват повече спонтанно, отколкото по предварителен план; нелегалните сътрудници ще бъдат премахнати, тъй като за тях излизането на открито ще се превърне във въпрос на оцеляване; тъй като въоръжените усилия няма да се проведат с пълна ефективност, вероятността съществуващият режим да успее да потуши революцията с военни средства е почти сигурна. Примери за по-горното са...

– Прекъсни програма – каза Стен. – Ако изгърми, колко време ще ни трябва, за да възстановим отново нещата?

– Фразеология неясна – отвърна Йоргенсен. – Но разбрана. След потушаването на революцията насилието ще се усили. Възстановяването на революционната дейност ще отнеме голям период между десет и двадесет години.

Стен дори не си направи труд да изругае. Просто си наля още пиене.

– Стен! – изведнъж извика Бет. – Виж. На оня екран.

Стен се обърна. И зяпна. Екранът, към който му сочеше, беше фиксирал входа към Екзотичната секция.

– Но – чу той гласа на Доктора, – тези не са от нашия персонал.

Не бяха. „Тези“ означаваше плътна стена от мигрита. Невъоръжени, понесли тояги и импровизирани метални колове. Щурмуваха

въпреки съсредоточения огън на патрулите, струпани пред входа. И загиваха.

Но продължаваха да настъпват през телата на мъртвите и най-сетне се хвърлиха върху защитниците. Звукът беше изключен, но Стен можеше да си го представи добре. На екрана се мярна някакво момче, не повече от десетгодишно. Размахваше... Стен преглътна. По „нещото“ в ръката на момчето все още висяха дрипи от униформата на патрула.

Нови мигрита се понесоха напред, помъкнали над главите си стоманени пейки, изтръгнати от работните цехове. Заблъскаха с тях по вратите на Екзотичната секция и вратите се сринаха.

Йоргенсен, който все още се намираше в своя транс на боен компютър, продължаваше да реди монотонно:

– Има обаче и примери на спонтанен успех. Както например на лишеното от расови права гражданство на Йоханесбург.

– Два Миюйткина – сръза го Стен.

– Бе имам едно предложение – каза Алекс. – Предлагам да се приєднаем, или нашата революция ще мине без нас.

Стен прекрачи през разбитите прозорци на контролната капсула на купола за развлечения и погледна надолу към хилядите лица, обърнати към него. Потни, окървавени, мръсни, ръмжащи.

Нямаше никаква логика. Само една ракета можеше да направи на пух и прах не само струпалия се тук екип на „Богомолка“, но и всички работници от съпротивата, които толкова усърдно бяха привличали и обучавали с месеци.

„По дяволите логиката“ – каза си Стен и вдигна ръка за поздрав.

– Вулкан! – Гласът му отекна из купола. Прецени, че все още има функциониращи наблюдателни камери на сигурността и че го наблюдават. Зачуди се дали Торесен ще може да го идентифицира.

– Свободни мъже и жени на Вулкан – поправи се той. Изчака, докато мощният рев заглъхне. – Ние дойдохме на Вулкан, за да ви помогнем да извоювате свободата си. Но вие нямате нужда от нашата помощ. Вие щурмувахте оръжията на Компанията с голите си ръце. И победихте.

– Но Компанията все още е жива – продължи той. – Живее, окопала се в Окоето. И докато не получим възможността да отпразнуваме победата си там, в Окоето, все още не сме спечелили нищо.

– Сега е моментът! – викна той. – Сега е моментът да ви помогнем. Да ви помогнем да освободите Вулкан! – И изключи мегафона и се

прибра в капсулата.

Алекс му кимна одобрително.

– Не ги разбирам тия работи, но признавам, че речта ти беше добра. Дай сега да не се моткаме, ами да пращаме сигнала и да почваме работа.

МЮОР ЮДЖХХ ММУИ ОЕРТ ММСВ ССВХ АВЛО...

Махони отстъпи встрани и остави Императора сам да разчете декодираното съобщение:

ПЪРВА ФАЗА ИЗПЪЛНЕНА. НА ВУЛКАН ЦАРИ ПЪЛНА
БЪРКОТИЯ. МОЛЯ ЗАПОЧНЕТЕ ВТОРА ФАЗА.

Императорът си пое дълбоко дъх.

– Изпратете незабавно Гвардейски Първи и Втори щурмови съгласно Операция „Браво“, полковник.

Глава 35

Баронът се взираше във фигурата на екрана. Намръщи се. Беше му позната. Набра няколко клавиша и камерата се приближи към Стен. Торесен огради кадъра в рамка и го замрази. Огледа внимателно лицето на Стен. Не. Не го познаваше. Натисна клавишите, указващи на компютъра да порови в паметта за възможна идентификация. С малко повече късмет можеше да се окаже просто някое мигри с голяма уста и малък мозък. Неизвестно защо обаче Торесен не беше сигурен, че ще излезе точно така.

Моделът на Айда на лабораторията на проект „Браво“ приличаше на сив ципест балон, наполовина пълен с вода в единия край. Нямахше какво много да му се проучва: Айда все още не беше преодолела защитата.

Членовете на екипа, заедно с Бет, гледаха тъпо модела. Стен, Алекс и Йоргенсен бяха облекли, за пръв път, откакто бяха дебаркирали на Вулкан, фототропните камуфлажни униформи на „Богомолка“. Айда и Бет се бяха пременили в комбинезони на техове Първи и Трети клас.

Нямаше какво да си кажат. Никой от тях не се интересуваше от

насърчителни слова. Нарамиха раниците си и мълчаливо се качиха в грависледа. Стен го подкара и се понесоха лудешки из коридорите на Вулкан.

След като мигритата наизлязоха по улиците, Вулкан бързо се сгромолясваше. По видеоекрана на барона пробягваха разпокъсани кадри на единични сражения, плячкосване и сразени социопатрули.

Баронът изключи екрана. Беше безнадеждно. Нищо не можеше да направи, за да потуши въстанието. Можеше само да го остави да догори, след което да се опита да си възстанови рухналата империя.

Примигна сигнал за внимание. Торесен за малко щеше да го пре-небрегне. Просто поредният рапорт на изпадналата в истерия охрана. Не, трябваше да отговори. Включи компютъра.

Сърцето му се вледени. Компютърът беше идентифицирал водача на мигритата. Стен. Но той беше... Как?... И тогава баронът осъзна, че този свят наистина отива към края си.

Имаше само една възможност: Стен; Гвардията; проект „Браво“. Императорът знаеше и Императорът беше предизвикал въстанието на мигритата. Стен беше част от екип на „Богомолка“.

Торесен отчаяно затърси изход. Какво можеше да стане по-ната-тък? Как трябваше да реагира той? Това беше. Императорът просто търсеше повод да изпрати войскови десант. От Торесен се очакваше да по-моли за помощ. Щяха да го арестуват, проект „Браво“ щеше да бъде раз-крит и...

И тогава Торесен се сети. Трябваше да отиде в лабораторията. Да прибере най-важните файлове. Да унищожи всичко останало и да избя-га. Все щеше да може да постави Императора на мястото му, докато държеше в ръцете си тайната на AM2.

Той стана и тръгна към вратата. Но спря. Още нещо. Имаше още нещо. Императорът сигурно беше заповядал лабораторията да се уни-щожи. Стен и екипът му сигурно в момента бяха на път за там. Забърза се към комовидеото.

На екрана се появи изплашената физиономия на шефа на сигурността.

– Сър!

– Трябват ми всички мъже, които можеш да събереш. Тук. Веднага!
– изревава Торесен.

– Слушам, сър.

И изчезна. Торесен започна да мисли трескаво. Имаше ли още нещо? Още някоя предпазна мярка? Усмихна се криво, отвори едно от чекмеджетата на бюрото си и извади малка червена кутия. Напъха я в джоба си и хукна към вратата.

Глава 36

Фрик и Фрак кръжаха високо над палубата на лабораторията на проект „Браво“.

Не ги забелязваше никой. На Вулкан в края на краищата нямаше нито птици, нито гризачи. Човешкото око не вижда това, което не разбира.

Постовият офицер на охраната огледа ноктите си. Беше ги изгризал набързо през последната смяна. И систематично изтезаваше всеки патрул на двадесет метра околоръст. Не му оставаше нищо друго, освен да се поти и да си пресмята проблемите.

А те бяха много. Да пази една лаборатория, за чието предназначение нямаше никаква представа, от достъп на външни лица. Плюс тъпите мигрита, които напоследък се бяха побъркали – най-добрият му приятел извън смяна беше намерен с половинметров нож в гърдите. А току-що го бяха предупредили, че самият барон Торесен е тръгнал насам.

А последното, което му липсваше, бяха пощурелите компютри. Погледна екрана. Блъсна го с тлъстия си юмрук, просто за проба. Нищо не се промени. Скапаната апаратура продължаваше да засича странни летящи обекти в самата лаборатория.

Постовият офицер започна да се чуди защо изобщо беше приел да работи за Компанията. Щеше да си му е много по-добре, ако си беше останал шеф на тайната полиция на родната си планета. Вдигна поглед към двамата техове, които се тътреха по коридора към него.

Дебелата техничка първи клас се набута в офиса му и вдигна горната си устна. „Ега ти скапаният кеф – помисли си той. – Дизел-лесбийка. Само хемороиди ми липсват.“

Усмихна се съчувствено на нещастната третокласна техничка зад Айда. „Бедното дете – помисли си. – Оная си й го връща. Бас държа, че не й е пуснала и че сега дебелата лесбийка я кара да мъкне чантите с инструментите.“

– Точно каквото очаквах – изръмжа Айда. – Компютърът се е

скапал и не теб не ти е останало нищо друго освен да си бъркаш в носа.
– Обърна се към Бет. – Мъже!

Охраняващият офицер реши, че тази смяна ще е много дълга. Опи-та се да се държи официално.

– Получаваме данни – започна да обяснява.

– Знам аз какво получавате – прекъсна го Айда. – И ние имаме тер-минали. – Тя го изгледа презрително и подхвърли на Бет: – Не ти ли ка-зах, че ще се окаже нещо елементарно?

– Какво искаш да кажеш? – попита офицерът.

– Тази гривна. Като държиш малко повече сплав близо до някой терминал, и той се побърква. От това трябва да е.

– Но това е автоматичният екран. Винаги ги използваме. И нищо такова не се е случвало досега.

– Да бе. То и онези скапани мигрита никога досега не се бяха свърз-вали с компютрите. Да не искаш да ми кажеш, че всички твои ненормал-ници от патрула ги носят?

– Да.

– Тъпо, по-тъпо, най-тъпо. Извикай ги бързо тук.

– Какво?

– Всички от смяната, тъпако. Може би тая работа ще се окаже лесна и че единственият проблем е, че някой носи гривна, която обърква сигналите.

– Не мога да извикам тук всички постове – възрази офицерът.

Айда сви рамене.

– Хубаво. Тогава двете с това сладурче се връщаме и докладваме, че не можеш да оцениш ситуацията. Рано или късно все някой ще дойде да оправя този компютър.

Офицерът хвърли поглед към екрана. Странните летящи обекти все още бяха там. Погледна техничката трети клас, която му отвърна със съ-чувствена и много, много топла усмивка. Взе решение, обърна се към кома и го включи.

– Трета смяна – няма тревога – всички служители по сигурността да се явят незабавно в централата. Повтарям, всички служители да се явят незабавно в централата.

Бет издърпа две бестерови гранати от колана си и стана. Служите-лите от охраната на проект „Браво“ се бяха струпали в малкия офис. Ай-да се изправи до вратата.

– Това ли са всички?

Дежурният офицер кимна.

Бет натисна брояча на гранатите и скочи към вратата. Стовари се върху Айда.

Двете гранати се взривиха с яркочервена светкавица.

Патрулите на проект „Браво“ изпопадаха. Бет се претъркули през Айда и ѝ подаде ръка да се изправи. Айда изхриптя, промърмори нещо на цигански и изсвири пронизително с пръсти.

Стен и останалите членове на екипа се появиха от дъното на коридора и забързаха към двете жени.

– Ние ще задържим задната врата. Вие изчакайте. – Айда се наведе в грависледа и надигна плота с въоръжението, извади два улигъна със сгъваеми приклади, зареди ги и подхвърли единия на Бет, докато Стен и останалите нахълтаха на бегом в лабораторията.

Междувременно Айда беше извърнала командира на охраната по гръб.

– Какво правиш? – попита Бет.

– Лично отмъщение – отвърна Айда и заби безмилостно крак в слабините на изпадналия в безсъзнание мъж. – Подозирам, че си мислеше гадни неща за мен.

– Няма ли да е по-просто да гръмнем целия бардак? – предложи Алекс.

– Да, по дяволите – отвърна Стен. – Но ако го гръмнем – той посочи към тавана – ще направим всички онези техове на кайма. – Той се ухили. – Да пукна дано, ако знам защо изобщо ме е грижа за тях.

– Защото – поясни Доктора – инструкциите на тази мисия са да изтрием тази лаборатория с минимални човешки жертви. – Той се обърна към Алекс и мустачките му щръкнаха. – Зарежи го. Простите мозъци намират прости решения.

Алекс не обърна внимание на Доктора.

– Ще ти дам една джобна експлозийка, стига да ми кажеш откъде да почна.

Таванът на лабораторията се извисяваше над тях. Достатъчно високо, за да разполага подобното на хангар помещение със собствен климат. Фрик и Фрак кръжаха между лампите на тавана. Посред лабораторията имаше малък космически товарен кораб, люкът му за товарене на контейнери беше отворен. На пода около него беше подредена

загадъчна апаратура. Вратите по стените отвеждаха към лабиринти от по-малки лаборатории.

– Постави зарядите на всяко устройство с информационни файлове – реши Стен. – На всеки компютър. И на всяко оборудване, което не ти се струва познато.

– Страхотно решение – изпъшка Йоргенсен, докато бърникаше из раницата си. – Означаваш, че тоя ще гръмне всичко, което не му прилича на овца.

Алекс размаха пръст.

– От плюшеното ни мече мога да приема такава обида. Обаче не и от човек, дето има още жълто на устата.

После се заловиха за работа.

Торесен, въпреки че се възхищаваше от оръжията и бойните изкуства, никога не се беше сражавал. Въпреки това, когато навлезе в коридорите, отвеждащи към проект „Браво“, прояви достатъчно благоразумие да спре и да изпрати в дозор две отделения от петдесетчлениния състав на подсилената рота патрули, която водеше със себе си. Все още можеше да разсъждава достатъчно аналитично, за да съобрази, че не той води играта, а може само да реагира на ходовете на противника. Можеше да се окаже, че е закъснял, прецени той, докато крачеше бавно в тила на формацията.

Бет избърса влажните си длани в пластмасовия приклад на улигъна.

– Дишай дълбоко – каза й спокойно Айда. – Мисли си за тях само като за по десет наведнъж. – Изведнъж осъзна какво е изтърсила и се изкикоти. – От друга страна, нали не смяташ, че бялото знаме е по-добра идея? Давай!

Бет натисна спусъка на улигъна и оръжието изхрани сачми АМ2 към плътната маса настъпващи патрули.

Крясъци. Хаос. Айда измъкна граната и я запокити в коридора, след което се помъчи да се скрие под металната обшивка на пода, когато тежките оръжия на патрулите им отвърнаха със залп.

Бет захвърли празния пълнител и наби нов в магазина. Изненада се, че гледката на настъпващите патрули не я плаши.

– Айда!

– Давай – извика й едрата жена, без да отмества поглед от

коридора. Тя натисна спусъка.

– Айда, ако бях с отрепите – довърши мисълта си Бет, – щях да ти кажа, че е време да си разкарваме задниците.

– Но не си. Ти си с един велик екип на секция „Богомолка“. Така че това, което ще направим с теб, е... да си разкараме задниците.

Алекс тихичко си тананикаше древна шотландска балада, докато развиваше резервната детонираща жица към центъра на лабораторията.

Стегна жицата с клещи и я привърза към детониращата кутия. Престрава цялата възпламенителна верига през ума си и хвърли поглед към Стен. Стен му даде знак с вдигнат палец и Алекс затвори ключа на детонатора.

– Знаеш ли, май е най-добре да се чупиме. След малко тук ще стане доста шумно.

В този момент Айда и Бет нахлуха в залата. Айда се обърна срещу вратата и почна да стреля към коридора.

– Патрулът! – извика Бет. През вратите се изсипа дъжд от куршуми и всички залегнаха.

Айда изпразни магазина на пушката си и заотстъпва заднишком към кораба.

Екипът оформи плътен полукръг пред товарния кораб. Стен се скри зад някаква машина, наподобяваща преса, когато първите войници на патрула нахлуха в лабораторията.

– Можеш ли да спреш зарядите? – извика Стен.

Алекс преряза с откос нахлулите в лабораторията патрули, след което отвърна спокойно, без да извърща глава.

– Този път май надминах себе си, момко. На всеки му сложих противоиключвач.

– Шейсет минути?

– Имаме ги. – Алекс погледна часовника си. – Даже вече са петдесет и една.

Тактическите кораби, носещи се пред шурмовия транспорт на Гвардията, се шмугнаха през рояка спътници около Вулкан, без да знаят, че след клането на Бет на работниците в Яслите повечето от тях са останали неуправляеми.

Разузнавателните кораби се насочиха право към Вулкан. През последните няколко месеца Торесен се беше снабдил с известно количество

почти забранени противоракетни устройства и ги беше инсталирал по порите на външната обвивка на Вулкан. Но комбинацията между внезапната атака на Гвардията и това, че екипажите им бяха полуобучени, означаваше, че много малко от тях можаха да се задействат преди ракетите на разузнавачите да пометат установките им.

Очевидно обичайният шум с пръскане на шрапнели тук беше неприложим. За целта старателно бяха модифицирани стандартни товарни кораби с винтообразни носове за товарене и разтоварване. Детекторите за близост записукаха, спирачните дюзи разтресоха корабите, снижавайки скоростта им до няколко километра в час, след което пилотите изхвърчаха от командните мостици и затръшнаха люковете мигове преди транспортърите да се врежат във външната обвивка на изкуствения свят Вулкан.

Носовите на атакуващите кораби се отдръпнаха и облечените в скафандри гвардейци се изсипаха от тях. Съпротивата беше нищожна. Никой от патрулите вътре не разбра какво става и не можа да даде отпор.

Гвардията започна да настъпва на малки, самоподдържащи се шурмови отделения. Зад тях се придвижваха подкрепящите ги единици с полупреносими мазери, а около корабите военните инженери се задействаха, запечатвайки пробойните по външната обвивка.

Съпротивата, в сравнение с обичайния отпор, който срещаше Гвардията по други светове, беше малка. Социопатрулите може и да си въобразяваха, че са елитни главорези, но имаше чудовищна разлика между това да размахваш палка над главите на невъоръжени работници или да се сражаваш срещу грубо въоръжени бойци на съпротивата, и да се окажеш лице в лице с обучени, опитни в бой гвардейци.

„От наемници герои не се получават, само посерковци“ – каза си Торесен, докато гледаше как командирът на ротата социопатрули се мъчи да ги подкара напред. Половината се бяха снишили боязливо зад импровизираните барикади, които Торесен бе заповядал да издигнат малко пред вратата на лабораторията. Другите с огромна неохота се изправяха и се придвижваха напред.

Бойците на „Богомолка“ откриха огън. Най-бързият патрул успя да преодолее цели три метра преди да се просне върху телата на загиналите си другари.

Пресмятащата част от мозъка на Торесен потръпна. „Онези са петима – Торесен така и не беше забелязал Фрик и Фрак, увиснали високо на

една от таванските греди – а ние дойдохме с близо седемдесет души. Те не са дали още нито една жертва, а ние изгубихме вече тридесет души!“

Комът на колана му забръмча. Торесен го вдигна, изслуша съобщението и пребледня. Беше го яд. Най-вече на самия себе си. Беше предположил, че Императорът няма да предприеме този ход преди да се слобие със сериозен повод, но паникьосаният тех от центъра за свързка токущо го беше уведолил, че гвардейците вече са проникнали. Включително със секторите на въстаниците, беше завзета почти една трета от Вулкан.

Торесен се запромъква към командира на патрула.

– Ще ни трябват повече хора – каза той. – Аз ще координирам действията от офиса на охраната.

Докато излизаше в коридора, стената над главата му се взриви.

Той се изправи и затича. После спря и измъкна малката червена контролна кутия от джоба си, докосна кодирания по отпечатъка на пръста му предпазител и отвори капака. Набра на екрана 0.15 и затвори веригата, след което се постара да си върне спокойствието и тръгна да се отдалечи от зоната на лабораторията на проект „Браво“. Един гравислед го чакаше.

– Окоето – разпороди се той и следът излетя.

Зад него, под пода на главния пулт на лабораторията, броячът започна да отмята оставащите минути до задействането на собственото Адско устройство на Торесен – мегатонен ядрен заряд с ограничено действие, който щеше изцяло да заличи лабораторията и да осигури на Торесен единствения шанс да остане жив.

Айда пак стреля към барикадите и изръмжа:

– Алекс! Нали разбираш, че ако останем така приковани и твоите заряди гръмнат, няма да мога да ти дам нищо за пиене?

Алекс не й обръщаше внимание. Очите му бяха приковани в един от индикаторите на портативния му детектор.

– Стен. Имаме си по-лош проблем от зарядите, дете ги сложих. Има признаци, че е задействано някакво ядрено устройство.

Стен примигна.

– Но къде? Кой го е поставил?

– Не знам. Но ще е най-добре да го намерим. – Той настрои детектора. – А, ето я твоята бомба! Ей я там! – И посочи през петдесетметровото открито пространство към централния пулт.

– Проста работа – продължи Алекс. – Първо трябва да идем дотам,

без да ни утрепят. После ще трябва да заключа, без да знам кога ще гръмне.

Стен даде заповед и групата откри огън, засипвайки барикадите с порой от куршуми.

Алекс грабна раницата си и хукна на зигзаг. Тежките куршуми затрещяха около него.

– Натам!

Йоргенсен се превърта на лакът от укритието си и изсипа откос към войника, стрелящ по Алекс. Откри се само за миг, но командирът на патрула стреля. Противопехотният куршум се взриви, изхвърляйки нажежени иглички. Рамото и ръката на Йоргенсен за миг се превърнаха в игленици, а после игличките избухнаха. За миг бойците на „Богомолка“ прекратиха огъня, но дисциплината се наложи и те продължиха да стрелят. Стен следеше с едно око как Алекс бързо разкъса широките един метър метални пластини, покриващи пода, и се пхна под тях.

Фрик и Фрак се спуснаха от купола. Фрак зареди една от бомбичките на крилата си.

Заедно с Фрик полетя право надолу. Двете прилепчета не направиха никакъв опит да се спасят. Загинаха моментално, когато мъничките им телца се блъснаха в командира на патрула. Бомбите гръмнаха. Офицерът се превърна в огнено кълбо и шрапнелите се пръснаха сред отделението, присвито до него.

Стен мерна Доктора, който изпълзя от укритието си и взе уилигъна на Йоргенсен. Малката панда тромаво насочи уилигъна към барикадите, след което се олюля от смазващата – за него – тежест. Едната му лапа натисна спусъка докрай и го задържа така, докато пълнителят не се изпразни. Не беше възможно Доктора наистина да...

Стен отново извърна очи към барикадите и гръмна ръката на един открит се за миг патрул. Мъжът се олюля. Бет го довърши.

Междувременно Алекс беше коленичил до ядреното устройство под подовите плочи.

Бомбата бе идиотски просто устройство – метална топка, покрита отгоре с нещо, което приличаше на теракота. В повърхността на топката бяха набити малки взривяващи заряди, прикачени към радиоприемник и нещо, за което Алекс реши, че трябва да е часовников механизъм.

Започна да дърпа жиците една по една, но изведнъж прехапа устни. Имаше и допълнителни жици, чието предназначение не разбираше. „Капан за лъохмани“ – реши той.

И започна нежно да издърпва всеки от взривяващите заряди.

Чудеше се колко ли ще успее да издърпа преди бомбата да гръмне? Изтри потта от челото си.

Водачът подкара грависледа на пълна мощност и двамата с Торесен се присвиха зад противоветрения щит. Следът профуча по коридора и мигритата от съпротивата залегнаха. Онези, които бяха въоръжени, почнаха да стрелят.

Твърде късно – грависледът вече се носеше към завоя и след секунда се скри от погледите им.

Торесен вдигна очи. Пред него вече се виждаше входът към Окото. Той въздъхна облекчено – порталът все още се държеше от добре въоръжена част на социопатрула.

– Готова е! Счупих й зъбките!

С крайцеца на окото си Стен видя тантурестата фигура на Алекс – как се измъква от кухнята под пода и се засилва през откритото пространство. Залегна и се изтъркала през последните няколко метра към укритието.

– Кротна се това зверче.

– С което ни остана само един проблем.

– Да бе – кимна Алекс. – Да измислим как да си измъкнем задниците от яйцата, на които сами се насадихме.

Петнадесетина войници от патрула с досадна упоритост се мъчеха да удържат барикадата.

– Не мисля – каза Айда, – че ще се заинтересуват много от предложението ни за примирие.

– Правилно – обади се Доктора. – Прогноза: след като ги посякохме толкова лошо, ще решат, че блъфираме. – Изстреля още няколко куршума с уилигъна от позицията, която Стен му беше определил. – Килгур. Сигурно разбираш, че вината е изцяло твоя. Вече никога няма да мога да практикувам.

– Не го предвидих – отвърна Алекс и въздъхна. – Скоро тук ще има прекалено много кръв и кокали.

Бет невярващо поклати глава.

– Айда – изведнъж каза Стен. – Хайде. Алекс, ще опитаме суперблъф. Фланкирай ги, ако се хванат.

Айда скочи и двамата хукнаха към товарния кораб. Алекс, Бет и Доктора откриха прикриващ огън.

Стен насочи пламъка към прозореца на контролната кабина на кораба и напъха ръчния ком в комбинезона си.

– Мислиш ли, че ще ни повярват?

Айда вдигна безпомощно ръце.

– Ние ромите не вярваме в песни за смъртта. Така че можем просто да излезем и да опитаме.

Стен погледна часовника си. До избухването на зарядите на Алекс оставаха само десет минути. Дватамата с Айда затичаха към изходния люк и откриха огън по патрулите. Алекс, останал за момент незабелязан, се измъкна от импровизираното укрепление на „Богомолка“ и се понесе към фланга на патрулите.

Патрулът изчакваше. Рано или късно някой от тях щеше да се покаже. Рано или късно... той трепна, забелязал нещо като експлозия, просветнала в командния отсек на товарния кораб в другия край на лабораторията. „Рикошет“ – помисли си. Но след това външните говорители на кораба изскочиха от амбразуриите си и запращаха. Някаква сирена зави и метален глас заговори:

– Двеминутно предупреждение за изстрелване. Всички патрулни единици да напуснат стартовата зона. Повтарям, всички единици да напуснат стартовата зона...

Чак сега патрулът осъзна, че стартовите реактивни дюзи на кораба са насочени почти срещу него. Не знаеше какво да прави.

– Сигурно е улучен компютърът – промърмори човекът до него.

– Какво ще стане, ако запали? – попита плахо патрулът.

– Ще ни опече.

Стен се окашля и натисна бутона на кома на предаване. Айда го беше свързала пряко с радиосистемата на кораба. Стараеше се да звучи колкото се може по-убедително като компютър.

– Тридесетсекундно предупреждение. Тридесетсекундно предупреждение. Пренатоварване. Тридесет секунди от непредвидимо за компютъра пренатоварване. Всички единици корекция на трансмисията. Време до старта петнадесет секунди...

Испадналите в паника патрули не забелязаха как Алекс изскочи от

укритието. А дори и да бяха забелязали, нямаше да имат време да спрат атаката на мъжа от света на свръхгравитация.

Алекс се хвърли напред. Първият патрул, когото удари, умря със счупен череп. Алекс изрита другите двама в коремите.

След миг вече се бе изправил и размахваше тялото на единия от тях като тояга.

Стен и Айда изскочиха от укритието и почнаха да стрелят. Стен зяпна, като видя как Алекс откъсна главата на следващия патрул.

Крясъци. После – тишина. Двама от патрулите не издържаха и побягнаха към изхода. Алекс скочи на върха на барикадата, вдигна една триметрова стоманена скамейка и я запокити като копие.

Тя се стовари върху двамата мъже и скърши гръбнаците им. Доктора и Бет затичаха през залата.

– Бих предложил – успя да й подвикне пандата – да си спестим обичайните имбецилни човешки поздравления. Остават ни само четири минути.

Четиримата бойци на „Богомолка“, заедно с Бет, спринтираха по коридора. Стен заблъска панелите за тревога. Надяваше се, че това ще е достатъчно.

Зарядите се взривиха точно както им беше казал Алекс. Стен, Бет и Алекс гледаха лабораторията през един от люковете. Айда държеше Доктора. Светлината примигна, примигна, отново примигна. Усетиха глух тътен през плочите под краката си. А после проект „Браво“ закипя. Насочените заряди загърмяха, откъсвайки пода и снабдителните секции от лабораторията, сякаш кормеха риба.

Стен изведнъж си помисли: „Така трябва да е изглеждал и Редът“.

Тътенът се усили и алармите запищяха. Отломки захвърчаха от дъното на лабораторията в открития космос. Но горната секция, обиталището на техниците, остана незасегната.

Айда и Доктора погледнаха Алекс.

– Малко съм разочарован – заяви той. – Не пресметнах той симпатичен втори взрив. Няма да е честно да си го приписвам.

И в този момент Бет забеляза, че Стен го няма.

Глава 37

Свърши се. Всички следи, отвеждащи към проект „Браво“, бяха

заличени. За пръв път от часове Торесен се почувства в безопасност.

Сипа си пиене, за да се поздрави. Странно, мечтата му лежеше в руини, но въпреки това той се чувстваше горд. В края на краищата беше надвил Императора. Единственото, което му оставаше да направи, бе да изчака офицерите на Гвардията да прекратят прага му, да им благодари, че са го спасили от мигритата, и да се предаде в ръцете им.

Какво можеше да направи Императорът? Да го изправи на съд? За какво? Доказателства нямаше. Освен това Императорът едва ли би пожелал с охота да признае публично, че може да има алтернатива за неговия монопол над АМ2.

Най-вероятно Торесен щеше да трябва да се примири с някоя понижша позиция в управлението на Компанията. Той сви рамене. Това щеше да му отнеме няколко години, но той пак щеше да се върне на върха. И тогава щяха да видят те. Всички щяха да видят.

Внезапно осъзна, че съвсем се е побъркал. Разсмя се. Колко странно – да осъзнаеш собствената си лудост. Като че ли си някоя друга личност, отвън, и наблюдаваш самия себе си. Взимаш си бележки за мисли и действия. И ги наблюдаваш така, както някой тех наблюдава поведението на микроб. Нещо пропълзя в дъното на мозъка му. Дали Стен наистина беше мъртъв? Тази експлозия?... Не беше точно това, което очакваше. Беше някак си по-различно. Торесен се усети, че всъщност му се иска Стен да е жив. Пръстите му се сгърчиха, като си представи как ги впила в мекото гърло на мигрито. „Стен – помисли си той. – Стен. Ела при мен.“

Зад гърба му се чу звук. Торесен се усмихна и се обърна.

Стен бавно крачеше към него. С нож, проблясващ в ръката му.

– Благодаря ти – каза Торесен. – За точността.

Стен се поколеба. Изглеждаше озадачен.

– Ти ме познаваш?

– Да. Лично. Аз убих семейството ти.

Ръката с ножа изсвистя към гърлото на барона. Торесен изпъшка, когато върхът на ножа перна рамото му и остави кървава дия. Изрита и по кожата му пропълзя тръпка на удоволствие, като чу сухия пукот на счупената ръка на Стен. Ножът падна в тревата.

Стен пренебрегна болката, извърна се да избегне удара и замахна със здравата си ръка. Торесен отстъпи. Стен се присви, очаквайки атака. И осъзна, че баронът не го напада. Зад него, само на няколко метра, беше оръжейната му колекция. Торесен отстъпваше, за да се докопа до оръжие.

Стен скочи към стената и сграбчи старинен мускет с рязан приклад. Торесен грабна един уилигън – и откри огън. Стен залегна и извъртя пушката нагоре. Стреля. Куршумът разби осветителното тяло на купола. Мрак. Стен се претърколи. Куршумите АМ2 засвистяха около него.

Пропълзля зад някакво дърво. Буци пръст и парчета дърво се пръснаха около него. Тишина. Стен се вслуша. Чу лекото шумолене на крачещия в мрака Торесен. Стори му се, че се приближава. Стегна се, готов за скок.

Щракване. Дълго скрибуцане. И Торесен отвори клетките.

И тигрите изскочиха – два огромни бенгалски мутанта. Заръмжаха и замятаха опашки. Торесен натисна един команден бутон. Леко щипене по металните гривни на шиите им и те му обърнаха гръб и тръгнаха да търсят друга жертва.

Стен се сниши в храстите. Къде беше Торесен? Защо не идваше? Чу шумолене. Меко тупане на животински лапи. В следващия миг тигърът скочи. Огромен скок, право срещу него.

Той падна по гръб, сви крака и изрита право нагоре, с всички сили. Стъпалата му улучиха и тигърът политна над него. Приземи се и се загърчи. Опита се да се изправи, но рухна. Мъртъв, с прекършен гръклян.

Стен се изправи, преодолявайки болката в безполезната си китка. Болката пропълзля до стомаха му. Ето там! Звук. Торесен, беше сигурен в това.

Светлините на купола грейнаха. Стен за миг замръзна, заслепен от блясъка им. После уилигънът отново затреща и той се хвърли зад друго дърво. Колко изстрела? Не беше чул Торесен да презарежда. Амунициите му трябваше да са на изчерпване. Стен диво се озърна, търсейки някакво оръжие.

И видя втория тигър. Присвит за скок. Звярът изрева, за да го накара да замръзне на място.

Стен се разсмя с лудешки, почти истеричен смях и извика:

– Вторият е мой, Торесен.

Баронът стреля с уилигъна. И улучи тигъра тъкмо когато той скачаше. Звярът рухна мъртъв на тревата. Торесен продължи да стреля. После се чу сухо изщракване – пушката беше празна. Стен изскочи от храстите.

Торесен отчаяно затърси нов пълнител. Нямаше. Бързо отстъпи назад и грабна първото оръжие, което му попадна подръка. Сабя. Острието ѝ блесна, когато я измъкна от стената и замахна.

Върхът на оръжието порна Стен през ребрата и той изпъшка от

болка. Посегна назад да сграбчи някакво оръжие. Каквото и да е.

Торесен нападна и рапирата извистя нагоре. Силен трясък на срещналите се остриета. Стен изви китката си и сабята се плъзна настрани. Той скочи напред, усети как върхът на рапирата пробужда мекото тяло на Торесен, а след това оръжието почти отхвърча от ръката му – Торесен политна назад.

Торесен пристъпи крачка напред. Усмиваше се.

„Никакъв шанс“ – прецени Стен. Сабята на Торесен беше тежка и добре укрепена при дръжката, докато той се сражаваше с някакво тънко парче подострена на върха стомана. Огъваща се стомана. Изведнъж осъзна, че това може да се използва като предимство. Гъвкавостта. Колкото и силно да удряше Торесен, той можеше да отмята оръжието му.

Торесен отново нападна. Оръжията се срещнаха. Рапирата се изви като змия, уви се около сабята и Стен използва нейната инерция, за да я отхвърли встрани. И се понесе напред, усети как върхът на рапирата се забива в плът, чу стона на Торесен.

Отстъпи назад тъкмо когато сабята политаше към него. Пауза. Торесен стоеше на място, дишаше тежко и от няколкото рани по тялото му струеше кръв. Но още се държеше.

После нападна отново, удряйки с все сила. Стен се опита да парира, но тънкото оръжие в ръцете му се отметна и той усети как сабята се връза дълбоко в ръката му.

Торесен разбра, че Стен вече е в ръцете му, пристъпи напред и замахна да отсече главата му.

И изкрещя от болка, когато върхът на рапирата го прониза над лакътя. Сабята падна. Стен хвърли рапирата и замахна, изпънал пръсти. Усети как ребрата на Торесен изпукаха като сухо дърво.

Удари пак, право нагоре, с всички сила. Под ребрата. Костта поддаде. Поддаде, поддаде. Мека влага.

Торесен изкрещя от болка.

И Стен изтръгна сърцето му.

В един ужасен, замръзвал в пространството миг, Торесен се втренчи в него. И рухна.

Стен погледна тъпо кървящото в юмука му сърце. После го запокити в храстите, където лежаха тигрите.

Внезапно чу някакви викове и се обърна. Присви очи. Някой тичаше към него. Опита се да замахне...

Беше Бет. Прегърна го, докато падаше.

Глава 38

Лицето на Императора беше студено. Махони стоеше пред него, замръзнал в стойка „мирно“.

- Всички следи от АМ2 са унищожени?
- Тъй вярно, сър!
- И Вулкан е с ново правителство?
- Тъй вярно, сър!
- А Торесен?
- Мъртъв, сър.
- Не заповядах ли да бъде заловен жив?
- Тъй вярно, сър!
- Тогава защо заповедта ми не е изпълнена?
- Няма извинения, сър.
- Нямало извинения? И това ли е всичко, което можеш да ми кажеш? Че няма извинения?
- Никакви, сър.

Махони надвисна над Стен, който полагаше неимоверни усилия да заеме стойка „мирно“ – нещо много трудно, когато си овъзрян с бинтове от главата до петите и си в болница, при това на системи.

– Току-що бях при Императора.

Стен зачака.

– Той сподели с мен някои доста гръмки коментари. Особено, боец за дреболията с прякото неподчинение на заповеди. Имперски заповеди.

Стен си внуши, че е успял да застане „мирно“, пое си дълбоко дъх и се подготви за най-лошото. Екзекуция, най-вероятно.

– Имате ли да кажете нещо в своя защита, лейтенант?

Стен имаше. Но размисли добре. Защо да си хаби дъха? Той вече беше осъден...

– Чакам отговора ви, лейтенант.

– Моля за извинение, сър – изхъхри Стен. – Но вие току-що ме нарекохте лейтенант.

Махони се засмя и седна на ръба на болничното легло.

– Пряко нареждане на Императора, момко. – Бръкна в куртката си и извади сребърни нашивки и ножа на Стен. Постави ги на леглото.

Стен беше сигурен, че или сънува, или Махони се е побъркал, или и двете едновременно.

– Но аз мислех, че...

– Шефът беше по-щастлив от телешка мръвка, напъхана в печено зеле – каза Махони. – Колкото до онези заповеди, той премисли. Но не му остана време да стигне до теб.

– Искал е Торесен да бъде убит?

– И то по най-лошия начин. Това ми спести куп обяснения.

– Да, но това повишение... Аз не ставам за офицер.

– Виж, тук съм напълно съгласен. Но Императорът смята друго. А един добър воин винаги се подчинява на командира си. Така ли е, лейтенант?

– Във всеки случай почти винаги – каза Стен и се ухили.

Махони стана.

– А какво ще стане с Бет? – попита Стен.

– Освен ако ти нямаш никакви възражения – каза Махони, – тя ще се включи в екипа на „Богомолка“.

Стен нямаше абсолютно никакви възражения.

Вечният император с благоговение изтри прахта от бутилката, отвори я и наля здравословни дози в двете чаши. Махони вдигна едната и огледа съдържанието ѝ с подозрение.

– Пак ли скоч, шефе?

– Да. Само че този път е истински.

– Откъде?

– Не казвам.

Махони отпи. И се задави.

Вечният император гаврътна чашата си и примлясна, наслаждавайки се на вкуса.

– Точно както трябва да е.

И си наля отново.

– Ти нали се погрижи за всичко? По случая Стен?

– Точно както ми нареди, шефе.

Императорът се замисли за миг.

– Уведомявай ме как се справя. Струва ми се, че Стен е момче, от което може да излезе нещо. Заслужава си да го наблюдаваме.

– Безспорно, шефе. Безспорно.

Махони се насили да допие чашата си. След което я протегна за още. В неговата работа човек трябваше да е сигурен, че шефът му е доволен.

А Вечният император мразеше да пие сам.

КРАЙ

© 1982 Алън Кол
© 1982 Крис Бънч
© 2002 Валерий Русинов, превод от английски

Allan Cole, Chris Bunch
Sten, 1982

Сканиране, разпознаване и редакция: Mandor, 2009

Издание:

ИК „Бард“, 2002
ISBN 954-585-305-0

Поредица: „Избрана световна фантастика“ №90

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: Петър Христов, „Megachrom“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10508>]